

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BORIS VIAN

KIZLAR FARKINA VARMIYOR

ÇEVİREN: OLCAY KUNAL

MITOS

MİTOS ÇAĞDAŞ: 9

Boris Vian

KIZLAR FARKINA

VARMİYOR

Kızlar Farkına Varmıyor

Arkadaşı Gaya'nın verdiği maskeli baloya bir kadın kılığında katılana kadar Francis kendi halinde bir delikanlıydı. O gece kendini biraz da isteyerek tehlikeli bir uyuşturucu çetresinin kucağına bırakıverdi. Lezbiyenleri dize getirdi, homoseksüellerle hoşça vakit geçirdi, kızları hiçbir şeyin farkına vardırmadı. Ve kötülerin hakkından erkekçe geldi. Boris Vian okurlarının keyifle okuyacakları bir roman daha.

Vernon Sullivan

Vian'ın *Mezarlarınıza Tükürecekim, Derilerinizi Yüzecekim. Ve Bütün Çirkinler Öldürülecek, Kızlar Farkına Varmıyor* romanlarında kullandığı imza. Vian, bu romanlarında kendini İngilizce'den Fransızca'ya çeviren olarak göstermiştir.

Boris Vian (1920-1959)

Fransız mühendis, yazar, şair, müzik eleştirmeni, caz trompetçisi, şarkı sözü yazarı, sanat yönetmeni. Otuzdokuz yaşında. *Mezarlarınıza Tükürecekim*'in film uyarlamasını seyrederken kalp yetmezliğinden ölmüştür.

Olca Kunal (1972)

İ.Ü. Fransız Dili Eğitimi Bölümünde asistan. Mitos'a Vian'ların yanı sıra Gaston Leroux'un *Operadaki Hayalet*'ini çevirdi.

•

Elles Se Rendent Pas Compte, 1950

Kızlar Farkına Varmıyor, © Mitos 1996

1. Baskı: Mayıs 1993

2. Baskı: Aralık 1995

3. Baskı: Nisan 1996

•

Yayın Yönetmeni: Mustafa Küpüşoğlu

Grafik Uygulama: Altuğ Güzey (Figür)

Ofset Hazırlık: Mitos Yayıncılık Ltd. Şti.

Baskı: Mart Matbaası

ISBN 975-8023-22-5

MİTOS YAYINCILIK LTD. ŞTİ.

Yeni Çarşı Cad. Gür Han 28/22 Galatasaray 80 050 İstanbul

Tel: (0212) 249 61 90 Faks: (0212) 245 00 26

e-mail: mitos@levi.com.tr

BORIS VIAN

KIZLAR FARKINA VARMIYOR

Çeviren: Olcay Kunal

BÖLÜM 1

Her şeyden önce kostümlü baloların yasaklanmış olması lazımdı. Bu tür şeyler herkesi sıkar ve yirminci yüzyılda, sadece, kızlarıyla sık sık görüştüğü insanların evine girme hakkına sahip olabilmek için – zaten asıl sorun da bu ya – Sicilyalı bir eşkiya kılığına girmek ya da *Tosca* 'nın süslü püslü haline dönmek pek de günümüz insanının yapacağı bir şey değildir. Haziranın 29'undaydık ve ertesi gün Gaya reşit olacaktı. Washington'da böyle şeyler bir angarya olarak kabul edilirdi. Bense Gaya'nın çocukluk arkadaşıydım, hani şu süt kardeşi dedikleri türden... anlarsınız ya. Kesinlikle o baloya gitmek zorundaydım; gitmezsem anne babası beni asla affetmezlerdi.

Fakat Gaya da reşit olacak herkes gibi davranamaz mıydı sanki? Olağan bir gece elbisesi giyemez miydi? Bunu smokin giymiş delikanlılarla kutlasaydı olmaz mıydı yani? On yedi yaş, insanın tüm bu tiyatro hurdalarını sırtına geçirmesi için daha çok erken... hem ne halta yarayacak ki bu?

Kendimi bu konu üzerinde daha fazla düşünme zahmetine sokmadan, her şeyi olduğundan daha büyük gösteren aynam karşısında tıraş olmaya devam ediyordum; zaten bu nane üzerinde bu kadar düşünmem bile sigortalarımı gevşetmeye yetmişti. Gözümün önüne Gaya'nın ağzını getiriyordum, Gaya'nın ellerini ve vücudunun diğer bölümlerini anımsıyordum... bu maskaralıktan cayabilmek için yeterince iyi ayarlanmış her şeyi anımsıyordum.

Yeter ama. Sigortalarım gitgide daha fazla gevşiyordu. Kardeşim Ritchie'nin yanımda olmaması büyük kayıptı doğrusu

- ondan kan basıncımı ölçmesini isteyecektim. Tıp öğrencileri kendilerine bu tür safsatalar sorulmasından büyük keyif alırlar. İğneleri, kadranlı, tüpleri olan nikel kaplı makinelerini çıkarırlar ve kalp atışlarını ya da ciğerinizin hacmini ölçerler, gel gör ki, bu Çin işi zırvallıkların hiçbir, hiçbir zaman hiçbir halta yaramamıştır. Ne diye bunları geçiriyordum ki aklımdan! Yeniden Gaya'yı düşünmeye koyuldum.

Evet bunu o istemişti. Kendimi kadın kılığına sokuyordum. Ve bütün o genç erkek arkadaşları etrafımda dolanacaklardı. Adım, Francis bile bu işin bir parçasıydı sanki. Adımı Frances diye anlayacaklardı ve böylece oyunumuz oynanmış olacaktı. Gaya bütün akşam boyunca, bir kostümlü balo verdiği için parmaklarını yiyip duracaktı. Sanki onun için en iyi kostüm, öbür bütün yapmacıklıkların dışında, dişlerinin arasındaki küçük bir çiçek ve sırtının güzel derisi değilmiş gibi.

Kanadı kalkmış pencereden Mc Clellan heykelinin bir ucuyla Connecticut Avenue ve Columbia Kavşağını görüyordum. Pencerelemini biraz daha açarak, Wyoming Avenue'yle California Street arasından, gözlerimle Finlandiya Elçilik Binası'nın bayrağının köşesini yakalamayı başardım. Pek net görünmüyordu ama. Gözlerimin bozukluğundan olsa gerek. Pencereyi kapattım ve aynanın başına döndüm.

Adamakıllı tıraş olduktan sonra derim, gerçek bir kızinki kadar kaygan ve parlak olmuştu; biraz da allık sürdüm mü, kusursuz olacaktım. Tek kaygım sesimdi, sesim beni ele verebilirdi. Pöh... nasıl olsa körkütük sarhoş olacaklardı ve o halde bu konunun üzerinde fazla durmayacaklardı. Beni en çok güldüren Bob'un ya da Bill'in beni dansa kaldırması fikriydi... annemin sakte memeleri ve küçük, sağlam, dar bir donla dış görünüş açısından hiçbir şeyi tehlikeye sokmuyordum, ama kahkahalarım engel olamayabilirdim...

Kostüm konusuna pek kafa yormamıştım. 90'lı, neşeli yıllara özgü, dantelli, korseli, iç etekli, fitilli siyah altı bir elbisem... ve oğlak derisinden potinlerim vardı arkadaşlar... bunların hepsine tiyatrodaki çalışan dostlarımla yardımlarıyla sahip oldum.

Belki de her şeyden önce kendimi tanıtmam gerekirdi. Adım Francis Deacon, Harvard mezunuyum (ama oraya girmek bütünüyle kendi isteğim değildi), zengin bir baba ve fazlasıyla gösterişli bir anne tarafından yetiştirildim. Yaşım yirmibeş – ama onyediyi gösteriyorum, kötü alışkanlıklarım: Boks, içki, gürültü patırtı ve paralı güzel kadınlar; kısacası kusursuz bir koca adayım. Pek kötü bir herif sayılmam. Entellerden nefret ederim. Daha çok spordan hoşlanırım. Yaptığım sporlar da judo, tut-kaç, yelken, biraz kürek, kayak ve bunun gibi hafif sporlardır. Görünüşüm yürekler acısı – yetmişbeş kiloyum ve bel ölçüm elli santimetre. Küçükken annem beni bir tokatta dövermiş. Ama bu ona çok pahalıya mal olur, saatlerce bana masaj yapmak zorunda kalmış.

Aynanın yanına oturdum ve elim kendime işkence edeceğim şeye yöneldi. Annemin Çinlisinden satın aldığı ve adamcağızın söylediğine göre kadın müşterilerinin kollarını almada düzenli olarak kullandığı, özel balmumundan koca bir sopaydı bu.

Bir elimde bir çakmak, diğerinde balmumu sopa vardı, çakmağın dişi tekerleğini çevirdim ve küçük mavi alev, koni biçimindeki yarısaydam kütüğü yalamaya başladı.

Balmumu yavaş yavaş erimeye başladı. Bacağımı uzattım ve işte! O tuhaf şeyi, kâğıtta yazdığı gibi "hızla yayarak" kollarımın üzerine yapıştırdım. Beş dakika sonra kendime geldiğimde, daha ilk denemede bu işin bana kristal bir şamdana ve ikiye iki metrelik bir aynaya mal olmasıyla, kendime her şeyi bir yana bırakıp dosdoğru şu Çinlinin yerine

gitmekle çok daha iyi edeceğimi söylemeye başladım. Saatime baktım. Zamanım vardı. Her şey bir yana, zaman söz konusu oldu mu, hiç cimrilik yapmazdım, zaten bu konuda cimrilik şeytana mahsustur. Telefonun ahizesini kaldırdım.

— Alo! Wu Chang'la mı görüşüyorum? Ben Francis Deacon. Benim için bir dakikanızı ayırabilir misiniz?

Tabii ki evet dedi.

— Geliyorum! dedim. Beş saniye sonra oradayım.

Yine de topallayan biri için beş saniye biraz az – şunu on yapalım.

BÖLÜM 2

Wu Chang'ın çalışmasını seyrederken, tüm yansızlığımla bir uzmanın ellerine teslim olmanın çok daha iyi olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

— İz falan kalmayacak değil mi? diye sordum Wu Chang'a, ilk denememden sonra oluşan koyu kırmızı lekeyi işaret ederek.

— Hayır, dedi Chang. Beş dakika içerisinde bacağınızın her yeri bu şekilde kızaracak ve bundan bir saat sonra da hiçbir iz kalmayacak.

Konuşurken beni şöyle bir süzdü ama ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Zaten böyle bir şeyi anlayabilmek için her şeyden önce şu Takkeli-Çinlileri tanımak lazım.

— Bir kostümlü baloya gideceğim, dedim ona. Ve de külotlu çorap giymem gerekiyor.

— Hemen üstesinden geliriz, dedi.

Ciddi ve kendinden emin bir hareketle balmumunu yayıyor ve üzerleri o tuhaf maddeyle kaplı kollarımı söküp alıyor, her seferin sonrasında da sopayı küçük bir gaz ocağının üstüne koyuyordu – kısacası baldırlarım kızarmış bir pilicin sırtını andırıyordu.

Tüm bunlar yarım saat sürdü. Wu Chang'a teşekkür ettim, borcumu ödedim ve çıktım. Bacaklarım biraz kaşınıyordu – ama bu pek de önemli bir şey değildi. Cebimde, Çinlinin bacaklarına sürmem için verdiği küçük bir şişe kremin sert kapağını hissediyordum. Hızla iki katı çıktım ve tuvaletimi hemen üzerime geçirdim.

Size tuvaletimi ayrıntılarıyla betimlemiyorum, ama şöyle söyleyeyim; banyodaki aynanın (anımsıyorsanız odamdakini

biraz önce tuzla buz etmiştim) karşısına geçtiğimde kendimi tutamasaydım, kendime boktan bir on beş dakika geçirtecektim. Evet kendime aşık olmuştum – işte böyle... sizler de görmeliydiniz o kızı, bana benim gözlerimle bakışını... hatta gereken tüm yerleriyle – kalçasıyla, memeleriyle – (yani meme yerini tutan 3 şeylerle, bereket versin ki annem tapon mal satın almaz) – ve bir de Bowery'nin tüm bıçkın heriflerinin aklını başından alacak bir tavırla bakışını görmeliydiniz.

Saatime bakıyorum. Yine de tüm bu olup bitenler üç buçuk saat sürmüş. Eh kolay mı, tek tek tüm kıllarımı aldım, gereken yerlerimi pudraladım – şu Gaya şirretinin beni neden hep beklettiğini şimdi anlıyorum... Fikrimi soracak olursanız, aslında acayip bir şekilde çabuk hazırlanmış. Sonunda sokağa çıkabildim. Umarım, civardakiler beni arabama binerken gördüklerinde çok şaşırmazlar, çünkü kesinlikle Francis Deacon'a benzemiyorum... Şu anda, artık Gaya'ya da fazla kızgın değilim – başından beri, soylu bir delikanlı kılığına gireceğini biliyorum – ama ondaki o göğüslerle, sizin de tahmin edeceğiniz gibi, herkes kız olduğunu anlayacak tabii. Oysa bana gelince, kalıbımı basarım ki, beni tanıyacak kişi beni memnun edecek ve ona iki yüz dolar vermeye hazırım; sanki o kadar param varmış gibi.

Babamın eski Cadillac'ıyla – iki yıldır bende; kendine yenisini aldığında hediye etmişti bana – Chevy Chase'e doğru gidiyorum. Grafton'a sapıyorum ve Dorset Caddesi'ne çıkıyorum. Burada zenginler oturur – hatta bu mahallede annemle babamın da bir evi var; bense tuhaf bir biçimde şehirde oturmayı yeğliyorum. Sağda, özel girişlerden birine sapıyorum. Gaya'nın evi önünde en azından altmış araba park etmiş, bahçede de birkaç tane var. İngiliz büyükelçisinin oğlu Cecil'in Rolls'uyla kuşkusuz John Payne'in – John Payne'miş,

ne acayip ad bu böyle – olduğunu düşündüğüm 1910 model eski bir Olds'un arasına yerleşiyorum. Tanrım, ne araba ama!

Arabadan iniyorum. Benden bir saniye sonra kocaman, beyaz bir Chrysler geliyor ve içindeki çocuk, beni görür görmez farlarını açıp kapıyor; sarhoşmuşçasına. Bense sakinim, peruğum düzgün duruyor; tamam öyleyse, istediği yerimi dikizleyebilir.

Etekliklerimi topluyor ve girişteki üç basamağı çıkıyorum. İçerisi alabildiğine aydınlık ve uğultulu, bir de müzik çalıyor. Üstüne üstlük pis de – zaten Gaya temizlikten memizlikten anlamaz; onun için, kalabalık olsun, gösteriş olsun yeter.

İçeri giriyorum. İnsanlar tam bir haydut çetesi oluşturmuşlar, bunların en azından on beşi de Sicilyalı eşkiyalar; böyle olacağından emindim zaten. lakin, kızlara, göğüslerindeki kılları (ya da göğüslerinde kıl olmadığını) göstermek için V biçiminde genişçe oyulmuş bir gömlek ve ikinci olarak da, İsa'nın doğal üstünlüklerin dağıtımında kendilerini unutmadığını (ya da unuttuğunu: Böylesi de yararlı olabilir, çünkü bu bazı kızları korkutur) göstermek amacıyla vücuda tam oturan türden kısa pantolonlar giymek için iyi bir fırsat.

Bu arada ben, iyice şişiniyorum ve sahte memelerim tuvaletimin ipekten üst kısmını, neredeyse tüm kumaşı patlatacak şekilde geriyor. Gerçekten de iyi yapılmışlar, kabarık noktaları rahatça görünüyor. Eh, bu fırsatı kaçırmak istemeyenler var galiba; Robin Hood kılığında bir aptal beni dansa kaldırmaya geliyor ve elleri titriyor. Bir hemcinsimin beni yanına alıp götürmesi tuhaf bir biçimde can sıkıcı doğrusu. Korkunç bir izlenim bırakıyorum üzerinde, annemin Aşk Akşamı adlı kokusundan olsa gerek, çıkmadan önce şişeyi başımdan aşağı boşaltmışım da. Çocuk neye uğradığını

şaşıyor. Bereket versin müzik duruyor da, benden kurtulmak için bahane aramasına gerek kalmıyor. Gaya büfenin yanında duruyor ve bana asık bir surat ifadesiyle bakıyor. Genç, soylu bir delikanlı kılığında, doğru haber almışım demek. Bir yanında iri yarı bir Lil'Abner, öbür yanında da, gerçekte en çok otuz beş kilo çekebilecek bir Süperman var... eh, böyle bir baloda doldurulmuş çocuklar da olacak elbette. Açıkça söyleyebilirim ki, Gaya beni gördüğüne pek memnun olmuşa benzemiyor: sanırım bunun nedeni biraz fazla beğenilmem; bir de henüz kim olduğumu anlayamadı. Ona yaklaşıyorum ve konuşmanın bir yolunu buluyorum. Eski bir kız arkadaşımıymışım gibi davranacağım. Kısık, tok ve boğuk bir ses tonuyla:

— Selam Gaya!... nasılsınız? diyorum.

— İyi, diyor... peki siz kimsiniz? Sizi tanımıyorum.

— Ama siz, diyorum, hemen tanınıyorsunuz. Sizi bir erkek yerine koymak insanın aklının ucundan bile geçmiyor.

Kim bilir, belki de çok ileri gidiyorum. Ama kızlar aralarında nasıl konuşurlar hiç bilmiyorum ki... En azından, gerçekte birbirlerine sert şeyler söylüyor olmalılar ki, Gaya da söylediklerimden sonra hiç istifini bozmuyor.

— Siz böyle bir tehlikeyi bile göze almamışsınız, sevgili Flocuğum, diyor bana, yapmacık bir tavırla, küçümsermiş gibi göğsüme bakarak.

Gülüyorum, demek gerçekten de iyi kılık değiştirmişim. Benim 'Flo' olduğumu sanıyor, öyleyse şimdilik 'Flo'yum.

— Ah!... diyorum, her şeyi denedim, ama bir türlü yassılaştıramadım onları... Sicilyalı eşkıya kılığına girmeyi ne kadar istediğimi siz de biliyorsunuz... ama sanırım, biraz fazlam var.

— Ben kendiminkileri gizlemeyi başardım doğrusu, diyor soğuk bir tavır takınarak.

Birden Lil'Abner kılığındaki çam yarması beni kucaklıyor.

— Vay canına, kimler varmış burada böyle, diyor sesini Gaya'nın duyamayacağı kadar alçaltarak. Siz Florence Harman değil misiniz? Vay be!

— Evet, diyorum. Ben oyum. Beni bunların eline bırakmayın.

— Vay be... Ben de Dick Harman, diyor bana sertçe elimi sıkarak, kırk yıl düşünsem, kardeşimle burada dans edeceğim aklıma gelmezdi. Zaten...

Kızarıyor...

— O... sizin kadar iyi dans edemiyor. Fakat emin olun ki, çok benziyorsunuz ona.

— Peki kardeşiniz nerede? diyorum.

Çünkü şu anki görünüşüme benzeyen bir kız, kesinlikle ve kesinlikle ilgilendirir beni. Harman sersemi omuz silkiyor. Tamam, şimdi tanıdım onu. Üniversitenin futbol takımındaki çocuklardan biri, Gaya'larda daha önce de karşılaşmıştım onunla.

— Florence salaktır, diyor. Gaya'nın yaptığı aptallığın aynısını o da yaptı. Erkek kılığına girdi. Ve size yemin ederim ki... Pardon, ve güçlkle yutkunuyor.

— Sonuçta, diye devam ediyor, anlaşıyor zaten... eee... onun da sizin gibi bir kız...

Yine gülüyorum, ama bu kez fazlasıyla eğleniyormuş gibi. alabildiğine edepsizce gülüyorum.

— Nereden biliyorsunuz? diyorum. Belki de ben bir delikanlıyım.

Şefkatle sokuluyor ve sımsıkı sarılıyor bana. Aman tanrım, bir erkeğin şefkatle, sımsıkı sarılması kadar tatsız bir şey olamaz. Tıraş kremi kokuyor ve insanın yanakları yanıyor. Yaşasın kızlar.

- Peki ne kılığına girdi Florence? diyorum.
- Önceleri Tarzan kılığına girmek istiyordu, diyor.
- Ve işte bunu söylerken pancar gibi kızarıyor.

— Sonunda onu caydırmayı başardım. Şimdi Fransız soylularından biri kılığında, ya XIV. Louis ya da XV. Louis, bu sayılar ne işe yarıyor, hiç anlamıyorum doğrusu. Ayağında yüksek topuklu ayakkabıları da var. İşte orada. Kızıl olan. Yüzünün yarısını kaplayan kadife bir maskesi var.

Zavallı Dick tüyler ürpertici bir biçimde rahatsız olmuş görünüyor.

— Bu inanılmaz bir şey, diyor bana. Tüm kızları dansa kaldırıyor. Bir erkek sanıldığını düşünüyor.

— Gaya da tanımadı mı onu? diyorum. Hani beni o sandı ya...

— Baksanıza bütün yüzünü boyamış, diyor Dick. Hem o maskeyle onu tanımak biraz zor. Bir sonraki dansı rica edebilir miyim sizden?

— Onun yerine kız kardeşinizi tanıştırsanız, diyorum elimden geldiğince naz yaparak. Kızları çok severim de. -

Açıkça hayretlere düşmüş bir halde, kınarcasına süzüyor beni. Öf be! Şu erkek milleti de amma aptal ha. Şefkatle omzuna yaslanıyorum.

— Rica ediyorum, Dick. Benim adım Frances.

İster istemez kızın yanına gidiyor. Flo da, beni tuzağına düşmüş görmekten hoşnut gibi görünüyor. Kardeşini herhangi bir pot kırmaması için uyarmış olacak ki, Dick bana dönüyor ve:

— Ağabeyim Johnny. Johnny, bu Frances. Seninle tanışmak istiyordu, diyor.

— Tanıştığımıza sevindim... diyor Flo-Johnny şefkatle bana

bakarak.

Böylece tokalaşıyoruz. Onu görür görmez Dick'in kızcağızın erkek kılığındaki halini neden onaylamadığını anlıyorum. Arkadaşlar doğrusunu söylemek gerekirse, annemin sahte memeleri gerçek memeler karşısında hiçbir şey ifade etmiyor. Komik olanı, çekiciliğim onu tamamiyle heyecanlandırmış gibi görünüyor. Daha da komiği, düşünün bir kere, ya yeni bir tür lezbiyense. Çok gülünç doğrusu. Öyle biriye, ne yazık ki korkunç bir şekilde düş kırıklığına uğrayacak.

Onunla bir kez dans ediyorum ve kendisiyle ilgilendiğimi anlamasını sağlayacak birkaç hareket yaptıktan sonra da, bir düzine erkeğin beni dansa kaldırmasına olanak sunmak için ayrılıyorum ondan... ama bu defaki erkekler, gerçek erkekler. Gaya öfkeleniyor, eh tabii, onun düşüncesine göre çevremde fazla erkek dolaşıyor... hatta öyle kızıyor ki, işi zavallı Dick Harman'ı azarlamaya kadar götürüyor. Ne yapsın, hâlâ beni Flo sanıyor ve bahtsız ağabey Dick de onu, bu yanılgısından kurtarmaya kalkışmıyor. Gerçek Flo-Johnny ise pistte beni izliyor ve her dansa kaldırılışında suratını asıyor... Bana gelince deli gibi eğleniyorum ve arada sırada da, 1890'ların tarzında kalça çevirmenin ne demek olduğunu bilen Betty Hutton'un utanmadan kendime mal ettiğim etkili kadın vücudu hareketlerini yineleyip duruyorum. Sonuçta, sabahın içüne doğru Flo beni avcunun içine almayı başarıyor. Daha şimdiden, adamakıllı bir araya gelmiş birçok çift var, bunların dışında kalanlarsa kısmi sarhoşluktan sızmaya hazırlanıyorlar. Gaya kendini bir erkek gibi göstermekten caymış. Oldukça berbat görünümlü bir herifle dans ediyor; ayrıca herif kostümlü de değil. Onu tanımıyorum ve Gaya'nın onda ne bulduğunu da merak ediyorum doğrusu. Flo bana daha sıkı sarılmanın yollarını ararken ve baş döndürücü cinsel çekiciliğine ölçülü

imalarda bulunarak heyecanını benimle paylaşmaya çalışırken, ben de gözucuyla Gaya'yı izliyorum. İnsanın, herifin onu tamamıyla avuçları içinde tuttuğunu söyleyeceği geliyor; herif konuşurken o yere bakıyor ve dayak yemiş bir bebeğin surat ifadesiyle evet diyor. Tuhaf doğrusu.

— Pekâlâ, diyor bana Flo, sizin için uygun mu bu söylediğim?

— Özür dilerim, diyorum – çünkü tamamıyla farklı bir şey düşünüyordum.

— Size evinize kadar eşlik etmemi isteyip istemediğinizi sormuştum, siz de bana bunu neden istediğimi sormuştunuz ve ben de size nedenini açıklamıştım.

— Neden? diye yinelıyorum.

— Çünkü çok hoşuma gidiyorsunuz... özellikle fiziğiniz, diyor Flo-Johnny.

Gülmekten kırılıyorum, ama içimden gülüyorum. Oysa dışarıya karşı fazlasıyla şaşırmış bir tavır takınıyorum.

— Böyle şeyler söylemeyin, diyorum. Hâlâ sizin bir kız olduğunuzu anladığının farkında değil misiniz?

Bu söylediğim onu daha da çok heyecanlandırıyor.

— Demek biliyordunuz ha, diyor...

Ve eli yükselip yavaşça iri ayrıcalıklarımın birini okşamaya başlıyor... pardon, annemin ayrıcalıklarından birini demeliydim.

— Evet, diyorum gözlerimi hemen sonra kaldırmak üzere indirerek.

Şehvetli bir görünüme bürünmeye çalışıyorum. İnanın bana, bu da işin bir parçası. Özellikle, altıma yapacak kadar kâhkahalarla gülmek istediğimde böyle davranmak yararlı oluyor.

— Eee... öyleyse, size eşlik etmem konusunda ne diyorsunuz? diyor daha hızlı soluk alarak.

Onu şöyle bir süzüyorum. Aptalca kostümüne rağmen, olağanüstü bir kız. Gök yakut gözleri, yumurta biçiminde, gamzeli yanakları, iyice yuvarlak bir boynu ve içinde dünyanın en güzel dişlerini barındıran etli dudaklı bir ağzı var... bacakları da birinci sınıf. Diğer yerlerine gelince, şu aptal XV. Louis kostümü hepsini örtüyor. Yazık... edepsiz arzuları konusunda düş kırıklığına uğrayacak, ama sanırım teselli edebileceğim onu...

— Bana evime kadar eşlik etmeniz çok hoşuma gider, diyorum, ama şu anda kalkamam. Biraz daha kalmalıyım burada. Yirmi dakika sonra bahçe kapısının önünde buluşsak olmaz mı?

— Elbette olur! diye fısıldıyor dans etmeyi keserek.

Bu arada müzik duruyor.

— Görüşmek üzere, diyorum şefkatle elini sıkarak.

Ve sonra, alelacele hole açılan kapıya koşuyorum, biraz önce Gaya da kavalyesiyle buradan geçerek ortadan kaybolmuştu.

Gaya'nın yanındaki herifi daha önceden gördüğümü sanmıyorum, bunu size söylemiştim az önce. Bir de yakından görelim bakalım, kimin nesiymiş.

BÖLÜM 3

Gayaların evi iyi dayanıp döşenmiş ve alabildiğine gösterişli. Gündüzleri gün ışığını bütünüyle içerde tutacak şekilde inşa edilmiş bu zimbirtiyı oluşturan birkaç şey de cam duvarlar, verandalar ve ışığın etrafa gerektiği gibi yayılmasını sağlayacak türlü türlü mimari özellikler. Bunların hepsi de büyük ve dayanıklı şeyler, çünkü Washington California'ya benzemez ve burada kışlar, insanların birazcık olsun korunmasını gerektirir. Bereket versin yolu biliyorum ve ilk denemesinde Gaya'nın odasına kadar çıkabildiğinden kuşkuluyum. Daha ilk basamağı çıkar çıkmaz biraz önce sizlere sözünü ettiğim herifi inerken görüyorum. Hizmetçiler bu saatte çoktan yatmışlardır, Gaya'nın anne babası da dinlenmeye çekilmişler ve bununla da kuşkusuz kendilerine yararlı bir şey yapmışlar; çünkü akşamın başlangıcı, türlü türlü birçok morukla uğraşmak zorunda kaldıklarından onlar için olağanüstü geçmiş olmalı. Yine de daha önce hiç görmediğim bu herifin, Gaya'yla ona odasına kadar eşlik edecek derecede samimi olması oldukça tuhaf. Doğrusunu isterseniz odasına kadar eşlik etmiş olması bana vız gelir ama bu herifi daha önce hiç görmemiş olmam beni hayretlere düşürüyor. Tam o geçerken sendeliyorum ve birbirimize tutunuyoruz.

— Pardon! diyorum, tamamıyla kibar ve yumuşak bir sesle.

— Üzgünüm, diyor.

Dikkatli dikkatli, kesin ve tamamıyla soğuk bir halde gözücuyla süzüyor beni.

— Basamağa takıldım da, diyorum.

— Anlıyorum, diyor.

— Evi pek iyi tanımıyorum... Ve sanırım içkiyi de biraz fazla kaçırdım...

— Haksızlık ediyorsunuz, diyor. İçkiden çok daha hoş şeyler de vardır.

— Öyle şeyleri bilmiyorum, diyorum fazlasıyla kibarca. Ben içmeye bayılırım.

— Keyfiniz bilir, diyor.

Sonra da susuyor. Anlaşılan gitmek istiyor. Ben de, küçük eteğimin içinde bile az hergele değilim.

— Peki öyleyse... hoşça kalın, diyor.

Ve öylece çekip gidiyor. Ona:

— Gaya yukarıda mı? diye sesleniyorum.

Duruyor.

— Hayır, diyor. Sanırım mutfakta. Acıkmıştı. Buradan gidiliyor.

Ve yolu gösteriyor, hem de hiç yanılmadan. Yani mutfağın yerini bile biliyor. İşte acayip olan da bu zaten. Gayaların mutfağını bulabilmek için bu evde en aşağı on yıl kalmak lazım. Ama o da nesi, yanaklarındaki şey alılık değil mi? Halbuki üzerinde smokin var.

— Teşekkür ederim, diyorum.

Mutfığa gidiyormuş gibi yapıyorum, ama o dans salonuna girer girmez yeniden merdivenlere fırlıyorum ve basamakları dörder dörder çıkıyorum. Kapıyı vurmadan içeri dalıyorum. İçerde loş bir aydınlık egemen; aralık kapısından odaya güneş gözlüksüz kitap okunabilecek kadar ışık sızdıran banyonun tüm lambaları yanıyor. Gaya da orada, kendinden geçmiş bir halde sandalyeye oturmuş aptal aptal gülümsüyor. Solgun, ve burun delikleri darlaşmış görünüyor.

— Gaya! diyorum doğal sesimle. Hasta falan değilsin ya?

Bir sis perdesinin ardından bana bakıyor ve:

— Kim... kimsiniz... diyor.

— Francis, diyorum. Francis Deacon.

— Bu Flo!... diye mırıldanıyor. Flo ama Francis'in sesiyle konuşuyor... işte bu kez layığımı buldum. İyi malmış.

Gülmeye koyuluyor, ama insanı hasta edecek türden bir gülüşle.

— Gaya... neyin var? diyorum.

— Layığımı buldum, diye yineliyor, yapışkan bir tavırla.

Yaklaşıyorum ve bu tavrını değiştirmesi için okkalı bir tokat patlatıyorum suratına. Lavaboya gözücuyla şöyle bir bakıyorum. Hayır, hasta falan değil. İçki falan da içmemiş. Ne alkol kokuyor ne de mariuana.

— Rahat bırak beni, diyor.

Daha da yakından bakıyorum. Burun delikleri iyice daralmış ve gözleri sanki birer iğne deliği. Gözbebekleri alabildiğine küçülmüş. Bunlar bana bir şey anımsatıyor. Etrafıma bakıyorum. Hiçbir şey yok. Yenlerinden birinin düğmesi açık. Kolunu sıvıyorum. Tamam, şimdi her şey anlaşıldı.

Şu an için yapacak hiçbir şey yok. Onu yatağına yatırmak dışında. Bir de, o halt neyse, morfin ya da başka şey, onu rahat rahat hazmetmesine izin vermek dışında.

Zaten kolundaki izlere bakılırsa, bu, morfin ya da o türden bir şey olmalı. En azından bir düzine, eskilik derecelerine göre kırmızı, kahverengi ya da siyah renkte, küçük nokta var kolunda. Tüm kolu buz gibi. Bir damlacık kan hâlâ derinin üzerinde duruyor.

İşte. Alın size onyediyi yaşında bir kız. Milo Venüsü'nün kollu halini andıran vücut yapısı: – belki de Milo Venüsü'nü beğenmiyorsunuzdur, öyleyse eli ayağı düzgün, güzel bir pilici de beğenmiyorsunuz demektir – uylukları, memeleri ve

düzinelercesinde bulamadığınız bir vücut güzelliği; Slavlara özgü, biraz yassıca ve güzel bir kafası, eğik gözleri ve tamamen kıvrıcık sarı saçları olan bir kız. Ve bunların dışında, yaşama isteği olan bir kız. Onyediyi yaşında; anlattığım gibi bir kız ve ne yapıyor, morfin versin diye kendini pezevenge benzeyen bir herifin iğnelerine bırakıyor... üstelik herif makyajlı. İnanın öyleydi, gözlerimle gördüm. Ah şu kızlar! Hiçbir şeyin farkına varmıyorlar. Onu tutuyorum ve ayağa kaldırıyorum.

— Kendine gel pis budala, diyorum ona.

İçeri giren olursa falan diye hiç endişelenmiyorum. Unutmayın ki, dışı kılığındayım... yani eski bir kız arkadaşın, başka bir eski kız arkadaşını, biraz fazla içti diye yatağa yatırdığını görmenin hiçbir şaşırtıcı yönü yok.

Her şey bu kadarla kalsa iyi. Gayacığım, önümüzdeki günlerden birinde seni ziyaret edeceğim ve sana bir çift lafım olacak. İpek gömleğini ve küçük, dar iç yeleğini – Fransa’da bunlara ne diyorlar, hiç bilmiyorum – çıkartıyorum. Budala kız, memeleri vücudunda daha az yer kaplasın diye, tuhaf inek derisinden bir kuşak sarınmış üzerine. Hay içine edeyim... başka ne diyebilirim ki... O, memelerini saklamaya çalışırken, ben de sahtelerini koyuyorum. İnce, kadife kısa pantolonunu ve ipek altlıklarını indiriyorum. Ve işte askere yeni alınmış, toy birinin iyice gözden geçirilirkenki kılığı... Ayakları birbirine dolanıyor ve düşüp suratını dağıtmasını engellemek için, sıkı tutmak zorunda kalıyorum onu. Ne yapsın, hâlâ alışabilmiş değil tabii.

Yatağının örtüsünü açıyorum ve onu öylece örtünün altına sokuyorum.

— İyi akşamlar!... Flo... diyor.

Harika. Böylece yarın, onu yatağına sokanın Flo olduğundan en ufak bir kuşku bile duymayacak.

Onu sağ memesinden, sevimli bir ruj izi bırakabilmek için iyice bastırarak öpüyorum. Kuşkusuz, kalkarken bunu gördüğünde biraz rahatsız olacaktır. Yine de boşu boşuna üstelemiyorum, çünkü bilincini tamamıyla yitirmiş durumda, yoksa ben ona yapacağımı bilirdim. Ama düşünülecek olursa böyle bir şeyin hiç sırası değil. Gerçek Flo, bütün bilinçliliğiyle dışarıda beni bekliyor. Bir de Gaya'nın içinde bulunduğu durum göz önüne getirilirse, ha sandalyeyle yapmışsın, ha Gaya'yla. Hem sonra üzerimde beni rahatsız eden bir de elbise var ve içeri giren olursa, aptal durumuna düşerim.

Hay içine ettiklerimin... uyuşturucu kullananlardan nefret ederim, kim olursa olsun, Gaya ya da bir başkası.

BÖLÜM 4

Salonu geçiyorum. Gaya'nın arkadaşlarından, yorgunluktan canı çıkmış ya da sarhoş birkaç çift hâlâ içerde. Diğerleri ise, kibar genç kızlarla terbiyeli genç delikanlılar, anne babaları ya da şoförleriyle beraber uzun zaman önce gittiler. Dışarı çıkıyorum. Flo orada, bahçenin çıkışında.

— Şoförü yolladım, diyor. Sizi ben bırakacağım evinize, sevgili Francesçigim.

Elini tutuyorum ve hafifçe sıkıyorum. Bu da onun aklını başından alıyor.

— Binin çabuk, diyor bana.

Biniyorum. Güzel bir arabası var. Adresimi veriyorum. Arabayı tek eliyle sürüyor, boşta kalan kolu ise omuzlarımı çevreliyor. Birazcık olsun sersemlememiş olsaydı, bir kız için biraz fazla geniş omuzlu olduğumu düşünebilirdi belki de. Bu da kızlara karşı pek deneyimi olmadığını kanıtıyor. Herhalde Kinsley'in erkekler hakkındaki raporunu okumuş, onların birer domuz oldukları kanısına varmış ve kendini, kendi cinsiyetinden kişilerle pek normal olmayan, yumuşak, tatlı ve sık sık tekrarlamakla herhangi bir tehlike oluşturmayacak aşklardan alacağı zevklere vermiş olmalı.

Evimin önünde duruyoruz. İkimizi birlikte daireme çıkarken görenler Francis hergelesinin hiçbir fırsatı geri tepmediğini düşüneceklerdir herhalde... düşünün bir... bir seferde iki tane birden... Çünkü doğal olarak, kızcağız şu andaki kılığımıyla birlikte yukarı çıkıyor.

— Size odanıza kadar eşlik edeyim, diyor bana. Eminim ki, çok hoş bir odanız vardır.

Eğer ilk bakışta odamın bir erkek odası olduğunu anlayamazsa, bu, onun erkek odalarına karşı da pek o kadar deneyim sahibi olmadığını gösterir. Bu arada bu çelişkili düşüncenin beni rahatsız ettiği falan yok. Çantamı açıyorum – çantam bile var ha! – ve anahtarımı çıkartıyorum – ilk ben giriyorum içeriye tabii. Beni izliyor ve kapıyı kapatıyorum.

Tamam işte. Kendine hakim olamıyor. Arkadan sımsıkı sarılıyor bana ve elleri annemin sahte memelerini büzüyor. İnanın bana, bir kez daha söylüyorum, bunlar sadece birer taklit. Böyle bir şey benim başıma gelseydi, kafayı üşütmüş biri gibi anırırdım. Boynumu öpüyor ve baştan aşağı titremeye başlıyor. Zavallı Flo. Bu tür iğrenç sapkınlıklara karşı da pek deneyimi yok. Ondan uzaklaşıyorum. Ve odama doğru yol alıyorum. Odadan odaya geçtikçe ışıkları bir bir açıp kapıyorum ve işte, sonunda odamdayız. Ona bir koltuğu işaret ediyorum ve:

— Mantonuzu bırakabilirsiniz, Flo, diyorum kesik kesik. Ben buz getireyim.

Buzu alıyorum ve geri dönüyorum. Odamda daima içecek bir şeyler bulunur. Biraz önce, oturma odasından ayrılırken ışığı kapattığımdan, geri döndüğümde her yerin kapkaranlık olduğunu fark ediyorum, yani hiçbir şey göremiyorum.

El yordamıyla odama giriyorum ve tepsiyi masanın üzerine bırakıyorum. Olacaklar hakkında iyi kötü bir fikrim var ve çaktırmadan, elbisemin birkaç kopçasını açıyorum. Doğrusunu isterseniz, bu elbise giyildiğinden çok daha kolay çıkıyor. Demek ki, daha şimdiden şansım iyi gidiyor. Ben kopçalarla uğraşırken yatağımın oralardan bir ses geliyor. Bu da, korsemi çıkartırken rahatsız ediyor beni. Sadece sutyenle kaldığımda kahkahalarla gülüyorum, ama içimden tabii ki. Üzerimdeki her şeyi çıkartmama rağmen, onun kalmasını yeğliyorum.

Çekine çekine yatağa yaklaşıyorum. Sokağın ışığı odayı çok az aydınlatabiliyor. çünkü perdeler kapalı. Boğazımı temizliyorum ve:

— Flo..., diyorum yavaşça. Orada mısınız? Kendinizi iyi hissetmiyor musunuz?

— İyi değilim..., diyor soluğu tıkanmış bir halde. Biraz uzanmaya ihtiyacım vardı ve uzandım.

İlerlerken ayağım bir yığın pılı pırtıya takılıyor ve bu da, Flo'nun uzanmak için girdiği kılık hakkında bir fikir veriyor bana. Gerçek bir dansçı kılığı; ama düş almakta olan bir dansçı kılığı.

Neyse. Bu kadar duraksamanın anlamı yok. Bu Flo kaltağının da gerçekten iyi gözleri var ama; sevimli ve mavi.

Hem de gök yakut mavisi, tam benim hoşuma giden türden.

Yatağa uzanmış olmalı, vücudunun belli belirsiz beyazlığını görüyorum. Yaklaşıyorum. Ama henüz beni bir el hareketiyle enseleyip yatağa düşürebileceği kadar yakınında değilim.

Of be. Eğer biraz daha yaklaşıyordım, çevirdiğin dümenin farkındayım dercesine yakalayacaktı beni. Bulunduğum yer hâlâ güvenli. Kollarını boynumun çevresine doluyorum. Ben, bacaklarım dışarda, yatağın üzerine oturmuş bir halde duruyorum, o ise, yarı kalkık, yatağa uzanmış bir halde. Sımsıkı sarılıyorum... hep şu sahte memeler yüzünden... kendisi ne haldeyse, benim de öyle olmamı istiyor...

— Çıkarın şunu... diyor heyecanlı heyecanlı.

Fakat bu kez, altıma işlemek için zor tutuyorum kendimi. Elleri sutyenin kopçasına gidiyor. Ve işte. Neyim var, neyim yoksa ortaya çıkıyor sonunda.

Şimdi harekete geçmek lazım. Yoksa iş işten geçmiş olacak. O haltları havaya fırlatıyorum, ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve tüm ağırlığımla eziyorum onu.

Her şey yolunda. Hatta birden, erkeklerden hoşlanıyormuş gibi davranıyor.

Üstüne üstlük, bir de onları nasıl keyiflendirmesi gerektiğini ve uygun bölgelere nasıl yönelteceğini de biliyormuş gibi davranıyor.

BÖLÜM 5

Tüm bu olup bitenlerin üzerinden bir hafta geçiyor ve güzel bir ilkbahar sabahında uyanıyorum, temmuzun tam ortası ve bu, düşünüldüğü kadar acayip değil, çünkü ilkbaharın da kendine özgü birtakım özellikleri vardır, bu yüzden bir ilkbahar gününün yılın herhangi bir anına rastgelmesi için hiçbir koşul gerekmez. Birkaç mektubum var. Açalım bakalım. İlki gülünç şekilde kârlı bir tarifeyle psikoanaliz dersleri öneriyor. İkincisi Kansas, Wichita'daki dedektif okulunun tüm dünyada rakipsiz olduğunu anımsatıyor bana ve üçüncüsü de bir düğün davetiyesi. Kim evleniyormuş? Sevgili arkadaşım Gaya... Ve şanslı damadımız da Richard Walcott adında biri.

Tamam, tamam, sakın ol oğlum... Telefona atlıyorum. Evdeymiş.

— Alo? Gaya? Ben Francis Deacon.

— Oh, Francis! diyor.

Başka da bir şey çıkmıyor ağzından, zaten bunu bile yarı sevinmiş yarı rahatsız olmuş bir sesle söylüyor.

— Evleniyormuşsun ha, Gaya?

— Şey... Sana anlatacaktım Francis, diyor, ama telefonda olmaz.

— Pekâlâ, diyorum. Müsait misin?

— Şey... evet... ama...

— Geliyorum öyleyse. Geldiğimde konuşuruz.

İçimden böyle geliyorsa, niçin Gaya'yla ve onun evliliğiyle biraz ilgilenmeyecekmişim, anlamıyorum doğrusu. Hep ona, Gaya'ya, koça bulacak kişi benmişim gibi gelirdi bana. Bu durumda, biraz önce sözü geçen Richard Walcott'un adını daha

önce hiç duymamış olmak biraz canımı sıkıyor haliyle. Her şey bir yana, şu Richard Walcott hergelesinin tipini de merak etmiyor değilim hani. Ve Gaya'nın bu evlilik işini kızcağızın anne babasına bırakmaya kalkışsam, tam bir kıyamet kopar herhalde; çünkü her ikisi de çılgınca hiçbir şeye aldırmayan türden insanlar, bu yüzden de konunun bu yönüne hiç önem vermezler. Asıl, şimdi siz bu düşüncelerimin getireceği yararlılıkları görün hele bir: Doğal olarak şu anda siz hiçbir şeyin farkında değilsiniz, oysa ben, çoktan giyindim bile.

Eee, bu işlerin raconu böyledir.

Aşağı iniyorum, araba, yol, park ediş, merdiven...

— Merhaba, Gaya.

— Ooo Francis, diyor.

Odası bu değerli kıza degecek ölçüde aşırı bir sadelikle dayanıp döşenmiş; her taraf beyaz ve altın sarısı karışımı ve yere bir metrelik yün halı döşenmiş – yanlış anlaşılmasın, halının kalınlığı bir metre.

— Kim bu Richard Walcott, diye soruyorum ona.

— Sen tanıyorsun, Francis.

Tuvalet masasına oturmuş: üzerinde yaldızlı kuşaklı ve krem rengi atlastan berbat bir şey var. Krom kaplı ve şu haliyle değerini tamamen yitirmiş, ancak pamuk görevini görebilecek bir tür zıbk derisiyle tırnaklarını cilalıyor. Eh durum böyle olunca, bu madde ne kızın tırnaklarına zarar verir ne de kızın kendisine.

— Ne zaman tanıştıracaksın beni onunla, diye soruyorum.

— Francis, diyor bana bakarak, neden bu kadar merak ediyorsun onu?

Ben de ona bakıyorum ve gözlerini benden kaçırıyor. Nedense, Gaya bugün pek içten davranmıyor. Bu güzelim at sanki bir anda huylu bir ata dönüşmüş. Ona yaklaşıyorum.

— Elini ver tatlım, diyorum.

Olup bitenden haberdar olduğumu gizlemeden kolunu sıvıyorum ve tam iğne izlerinin üzerini öpüyorum. Sonra da kolunu örtüp, kendi haline bırakıyorum onu.

— Onu sevdiğine göre canikom, her şey yolunda demektir, diyorum, yeniden gözlerinin ağ tabakalarına bakarak. Haydi giyin de, Richard'ı alıp beraberce kahvaltı edelim.

— Şey... zaten... onunla ve arkadaşlarından biriyle kahvaltı edecektim...

— Arkadaşı dediğin sağdııcıdır herhalde, diyorum.

Onaylıyor.

— Eh iyi ya, öyleyse her şey yolunda demektir, diyorum bir kez daha. Sen de beni sağdııcın olarak tanıtırsın ve dört kişi güzel bir kahvaltı ederiz. Haydi zıpla bakalım.

Onu koltukaltlarından yakalıyorum ve ayağa kaldırıyorum, sonra da tahrik edici ev kılığının tüm parçalarını odanın dört bir yanına fırlatıyorum, tedirgin bir hal alıyor, sanki birazdan ağlamaya başlayacak ve her şeyi bana anlatacakmış gibi oluyor... ama bir anda kendini toparlıyor.

Bu kız bu kılıkla görülmeye değer bir manzara oluşturuyor doğrusu.

— Sutyenler hangi çekmecede? diye soruyorum.

— Ben hiç sutyen kullanmam ki, diyor bana, alınmış bir ses tonuyla. Sence kullanmalı mıyım?

— Hayır, hiç gerek yok, diyorum. Ama benim bildiğim, bu tür zimbirtılar gizli tutulur. Onları bir kafes ardında gizlemelisin.

Gülüyor.

— Francis, diyor, seni çok seviyorum.

Biraz yatışmış gibi görünüyor. Böylece, giyinmesine

arkadaşça yardım ediyorum. Gaya'nın hoşuma giden yanı da buydu zaten; arada sırada gerçek bir dost oluyordu. Ona aşık falan değilim, ama onu rezil bir kariya – ya da daha kötüsüne – dönüştürmelerini de istemem.

Ona abuk sabuk bir yığın şey anlatıyorum, o da durmaksızın gülüyor. İki pencere arasındaki tüm alanı kaplayan bir aynanın önünde kıvırcık saçlarını fırçalıyor, dudaklarına bir parça ruj sürüyor ve işte hepsi bu, eldivenlerini ve çantalarından birini kapıp oda kapısının önünde hoppadak duruyor.

— Kahvaltı saatine daha var ama, diyor.

— Olsun, diyorum, biz de şöyle bir tur atarız.

Bir an duraksıyor.

— Muziplik yapmak yok ama, tamam mı Francis?

— Ne muzipliği yahu? diyorum masum ve içten bir ses tonuyla. Seninle şöyle bir tur atmak istiyorum ve sonra da, tam zamanında nişanlinla randevulaştığın yerde olacaksın. Söz sana.

Kafasını meşgul eden tüm sıkıntıları bir kol hareketiyle dolaşmaya yolluyor ve hızla merdivenlere gidiyor. İki adımda girişi iniyoruz ve tam arabayı çalıştırdığımda o da koltuğuna yerleşmiş oluyor.

— Yol üzerindeki herhangi bir yerde birkaç istiridye atıştırır ve biraz da süt içeriz, diyorum.

Aramızda kalsın, böyle bir süt tedavisinin ona iyi geleceğini düşünüyorum. Süt, vücudu zehirli maddelerden arındırmış, öyle söyleniyor. Hem sonra bol bol vitamin dolu. Üstelik hükümet tarafından da denetleniyor.

— Niçin evleniyorsun Gaya?

Omuz silkiyor ve:

— Başka şeylerden konuşalım Francis, bunu anlayamazsın, diyor.

Bir kolumu omzuna doluyorum.

— Eğer bunun nedeni birtakım şeylere fazla gereksinim duymandan başka bir şey değilse Gayacığm, diyorum ona, bu durumda ben de pek iğrenç biri sayılmam.

Kafasını omzuma dayıyor. Sesi tıpkı küçük bir kızınki gibi. Zarif kız şu Gaya. Gerçek bir aptal belki, ama henüz genç, geçecek bunlar.

— Francis, diyor, tüm bu olup bitenlerden ben, kendim bile hiçbir şey anlamıyorum. Başka şeylerden konuş... bunların önemi yok. Hepsi yoluna girer nasıl olsa.

Yol oldukça iç açıcı; etrafta bir yığın çiçek ve bir yığın araba var; bu da, şu anın gerçek bir ilkbahar sabahı olduğunu gösteriyor, yani giriş niteliğindeki gelişme bölümümde ileri sürdüğüm dayanağa yeni bir kanıt.

Washington'daki Jager'a ödenilecek miktarın altıda birinin ödendiği, küçük, sade bir lokantada, gerçekten de hoşça iki saat geçiriyoruz ve birkaç yeni girişirime rağmen, hâlâ Gaya'nın ağzından bir şey koparabilmiş değilim. Çenesi Federal Banka'nın kasası gibi kilitli, onu konuşturacak kişinin benden çok daha kurnaz biri olması lazım; buradan da böyle bir şeyin imkânsız olduğu sonucuna varıyorum, çünkü benden daha kurnaz biri düşüncesinden pek hoşlanmıyorum.

Fakat zaman ilerledikçe, Gaya'nın neşesi de yavaş yavaş kaçıyor. Saatine bakıyor, sinirli bir hali var, bana bakıyor, ama sevecenlikle değil. Sanırım ilaç vakti yaklaşıyor... Yumuşak başlılığım ve sevimliliğim üzerimde, yani sınırsız bir şekilde biniyoruz arabaya. Şehre yaklaştıkça, hem gitgide daha çok sakinleşiyor, hem de gitgide daha çok heyecanlanıyor. Yapmacık bir biçimde tahrik oluyor, ama seyretmesi pek hoş değil doğrusu.

— Yolu tarif etmeyecek misin? diye soruyorum.

— Gittiğimiz yeri sen de biliyorsun, diye cevaplıyor. Potomac'da randevulaştık.

— Kulüpte mi?

— Evet, diyor.

Şimdi anlıyorum. Potomac Bot Kulübü, adından da anlaşılacağı gibi, Potomac üzerinde, yani Washington'un tam ortasında, Francis Scott Key Köprüsü'nün yanındadır. Küçük, sevimli, züppe bir kulüptür ve bana öyle geliyor ki, tüm bu tekne tıraşları falan şu uyuşturucu hikâyesini açıkça ortaya çıkarıyor.

— Orada mı kahvaltı edeceğiz? diyorum.

— Suda bir tur atacağız ve sonra da kahvaltıya oturacağız, diyor.

— Harika, diyorum.

Gaz pedalına abanıyorum. Ve az kalsın bir tramvayı delip geçecektim. Yazık olacaktı tabii, çünkü Washington'daki tramvayların eşi benzeri yoktur... akıl almaz derecede kocaman ve büsbütün sessizdirler, eğer bir gün Belçika adındaki memlekete (Avrupa'daymış diyorlar) giderseniz, tüm dünyanın Washington'dakiler gibi olan tramvayları koruyup gözetmesine niçin önem verdiğimi anlarsınız. Ve işte Potomac'dayız. Arabayı garaja sokuyorum, arabadan iniyoruz ve Gaya'yı izliyorum; alabildiğine hızlı yürüyor, beni başından savmak istiyormuş gibi – ama Kulüp Potomac'ı avcumun içi gibi bilirim.

Kulübün barındaki bir masada iki delikanlıyla buluşuyor. Bense, onları gördüğümde neredeyse ağız dişlerimi yutacaktım.

Çünkü içlerinden birini, Gayalarda, kızcağızın odasından çıkarken görmüştüm. Hani şu makyajlı olan herif. Ne? Yoksa Gaya'nın nişanlısı o mu? Hayır, olamaz... neyse ki, Gaya onlarla merhabalaştıktan sonra bu yanılgıdan kurtuluyorum.

Richard Walcott öbürüymüş. Eh bu arada, bu herifin de makyaj yapıp yapmadığını bilmiyorum, ama emin olun, bu da öylelerindendir... Bir de boylu poslu ha. Gerçekten de dev gibi bir herif. Gülmekten altıma işememek için zor tutuyorum kendimi. Tanıştırmalar. Bana doğru uzattıkları ellerini sıkıyorum: herhalde tüm elleri güzellik kremi sayesinde vıcık vıcıktır. Hele bir de şu sesleri yok mu... kadın yahu bunlar, gerçek birer kadın. Aman Tanrım, Gaya'yla evlenecek olan bu olmamalı!...

Çok az zaman sonra, Gaya sabırsızca ayağa kalkıyor ve hepimiz, dubalı köprüünün yanında sallanan kırmızı beyaz Chriscraft'a kadar onu izliyoruz. Güneş suya oldukça şiddetli çarpıyor ve su da, insanın gözlerini oyacak şekilde parlıyor. Balıklara acıyorum doğrusu. Onları de ne yaşam ama!

Tam Chriscraft'a binerken Gaya bana dönüyor ve:

— Francis tatlım, diyor, çantamı barda unutmuşum. Benim için onu alıp getirir misin?

İşte. Saf bir adam bu şekilde oyuna getirilir. Ve saf Francis çantayı ararken Gaya da morfinini şırınga ettirecek.

— Olur Gaya, gidiyorum, diyorum.

Şu an için hiçbir şeyin gidişatını hızlandırmaya niyetli değilim. Bara geri dönüyorum. Masanın üzerinde hiçbir şey yok.

— Arkadaşım çantasını unutmuş, diyorum barmene. Yoksa onu görmediniz mi? Hani biraz önce burada oturan irice, sarışın kız!

Bana bakıyor. Beni kafaya alıyormuş gibi bir hali var.

— Arkadaşınız çantasını çıkarken yanında götürdü, diyor. Benden birkaç kibrit istemişti ve onları çantasına koymuştu. Kırmızı siyah, süet bir çantaydı.

— Doğru, diyorum. Özür dilerim. Bana küçük bir şaka

yapmış olmalılar.

Koşarak dışarı çıkıyorum ve dubalı köprünün oraya vardığımda Chriscraft epey uzakta görünüyor.

Çok güzel. Ancak bir sonraki seferde işin içine girebileceğim. Hey, durun bir dakika, bir sonraki sefer geldi çattı işte. Çünkü birden, önümde erkek kardeşim Ritchie'nin karaltısını fark ediyorum. Ann ve Joan adındaki şu sevimli piliçlerle gelmiş buraya. İşte intikam almak için iyi bir fırsat. Eh, n'aparsınız, biz de züppeyiz.

— Ritchie, teknen buralarda mı?

— Evet, diyor. Çıkıyordum. Biraz önce garaja bıraktım.

— İyi, onu ödünç alacağım, diyorum. Bıraktığın bölmenin anahtarı...

Anahtarı uzatıyor.

— Kan basıncına dikkat et Francis, diyor bana. Kan akınına uğramış gibi bir halin var. Sakın bu halde denize falan düşeyim deme.

— Sağol, dostum... diyorum arkama bile dönmeden, teknesini bıraktığı bölmeye doğru tüm hızımla koştuğarak.

Kırmızı beyaz Chriscraft biraz önce Üç Rahibe Adası'nın arkasında kayboldu. Ama Ritchie'nin teknesi o araçtan bir parçacık daha hızlı gidiyor... Ritchie onu, trampleden atlamaya, tekneyle tuğladan duvarların ve tüm bu tür eğlencelere olanak sağlayan yerlerin üzerinden geçmeye bayılan bir kaçıkta almış. Yani kısacası, pervanenin on tam dönüşünden sonra Gaya'yı yakalamış olacağım.

Motor hâlâ sıcak ve çeyrek yolla gidiyor. Bir parantez açıyorum; kardeşimin teknesinin adı *Kane Junior*, bunun neden böyle olduğunu kimse söyleyemez, ayrıca ben de bu adın kime ait olduğunu hiç sormadım ona. Sürücü koltuğuna yapışıyorum ve tüm hünerimi gösteriyorum. Hem de ne hüner ama. O kadar

sert hareket ediyorum ki, oturduğum yeri parçalayacağım hissine kapılıyorum...

Doğrusunu söylemek gerekirse, pek de yapacağım şey için giyinmemişim. Hey!... öndeki öteberi koyma yerinde, üzerime cuk oturacak yağlı kumaştan bir ceket var. Dümeni bırakmadan yakalıyorum onu ve zar zor üzerime geçiriyorum. Daha şimdiden her şey tıkırında. Hızı daha da arttırıyorum. Güzel bir dönüşle adanın arkasına geçiyorum. Hayda, Chris nerede peki? Hah!... oradaymış, durmuş... Yeniden hareket ediyor. Anladığım kadarıyla geri dönmek istiyorlar. Zaten büyük olasılıkla Gaya'nın koluna bir iğne izi daha açmasına olanak sağlamak için durdurmuşlardır tekneyi.

Durduk oturduk yerde, birden kendime bu iki dönme için iyi bir düşün fena olmayacağını söylüyorum ve tekneyi onlarınkine doğru yöneltiyorum. Elbette ki özen göstererek. Ritchie'ye bu tekneyi satan herif – size söylemiştim – tuğladan duvarların üzerinden geçmeye falan bayılıyormuş. Biz de bir Chriscraft'ın üzerinden geçelim bakalım, ama bu, öyle tuğladan bir yer! aşmakla aynı şey değil.

Hedef olarak ön tarafını alayım da bari, yüzmeye kalkışacak zaman bulabilsinler.

Bazı izleyiciler bu yaptığımı tuhaf bulabilirler, ama bu tür olağan şeylere kafayı fazla takmamak lazım... Motorum gürüldüyor, teknemin altı suyun üzerine yükseliyor. Ve Chriscraft'a on metre kala gaz kesiyorum.

Krrraaassş... aracın sac gövdesi ve bütün kıvrı zıvrı parça parça oluyor, bu arada ben de, kafamı sintine güvertesinden çıkarmayı unutuyorum ve tekne on beş ördeği boğabilecek kadar su alıyor. Chriscraft ise öne doğru eğilmeye başlıyor. Tatlı Gayacığım suda, Walcott ve öbür arkadaş da öyle. Haydi ama... biraz centilmence davranalım. Yeniden hareket

ediyorum, geri geri Craft'tan uzaklaşıyorum ve Gaya'yı bulabilmek için çarpışma alanının çevresinde dönmeye başlıyorum.

Bu olup bitenler iğnenin etkisini yarı yarıya azaltmıştır herhalde... kızcağız, pek tanıdığım Gaya'ya özgü olmayan yırtıcı gözlerle bana bakıyor... neresi elime geliyor bilmiyorum ama, sımsıkı yakalayıp, onu teknenin içine bırakıyorum. Boyanmışlara gelince, kendi başlarının çaresine kendileri baksınlar, bana ne. Kıyı fazla uzakta değil. Hem kıyıda tekneme zarar verebilecek bir yığın çakıl taşı var.

Bir de, buralarda nehir polisine ait kül rengi bir karakol gemisi kol geziyor. Herhalde bir şeyler duymuşlardır. Ama ne olursa olsun, hiçbir şey göremeyecekler. Çünkü Chriscraft, şu anda ulusal Potomac'ımızın çamurlu dibine yayılmakla meşgul.

— Haydi Gaya, diyorum. İnsan arkadaşını böyle eker mi?

Anlaşılmaz ve tekrar edilemeyecek birtakım şeyler söyleyerek cevap veriyor.

— Soyun, diyorum. Ve şu ceketini giy üzerine.

— Götür beni buradan Francis, diyor, dişlerini gıcırdata gıcırdata. Kulübe götür hemen beni. Ve hayatın boyunca benimle bir daha konuşma.

Onu saçlarından tutuyor ve kendime doğru döndürüyorum. Tekne biraz sallanıyor. Hatta biraz fazla sallanıyor. Böylece bir kez daha onu kendi haline bırakıyorum; yere kapaklanıyor.

— Sana söyleyeceklerim var Gaya, diye devam ediyorum konuşmaya. Bu eciş bücüş adamlarla düşüp kalkmakla hata ediyorsun. Hele şu nişanlin, nereden çıktı bilmiyorum ama, iğrenç biri. Benim seni rahat bırakmamı istiyorsan, ilk önce sen bunları bir kenara bırak. Uyuşturucu kullanacak yaşta değilsin ve eğer bu tür heyecanlara ilgi duyuyorsan, yapacak bir iş bulamadığında beni aramakla çok daha iyi edersin.

Kıs kıs gülüyor, bu da beni oldukça kırıyor.

— Rahat bırak beni, diyor. Seninle evli falan değiliz ve kendi kararlarımı kendim verebilecek yaşıyım. Sen kendi işine bak.

Bu sırada dubalı köprüye yanaşıyorum ve motoru rölantide çalıştırarak Ritchie'nin bölmesine doğru ilerliyorum.

— Şuradaki sac gömme dolapta giyecek bir şeyler bulacaksın, diyorum ona. Giyin ve gel. Seni eve bırakayım. İki arkadaşın da şu anda suda çırpınmakla meşguller ve onları sekiz günden önce göremezsin, bu sürede kafalarını ancak toparlamış olurlar.

Ayağa kalkıyor ve çıkıyor. Ayakları üzerinde denge kuramıyormuş gibi görünüyor ve onu tutmaya hazırlanıyorum, ama insanda hapı yutmuş izlenimi uyandıran o eşek karı beni aldatmış, çünkü ayağımı halatın üzerine koyar koymaz, eğiliyor, bacağımı yakalıyor ve beni, *Queen Elizabeth*'i New York'tan Londra'ya götürecek kadar yağla dolu suya düşürüyor.

Tüm bu karışıklık geçtiğinde, kafamda küçük bir topu andıran, gözle görülebilecek bir şiş oluşuyor; düşerken bir yere çarptığım sonucunu çıkarıyorum ve üstümü başımı değiştirmek için soyunmaya başlıyorum. Neyse ki, vücut ölçülerimiz Ritchie'yle hemen hemen aynı, tek farkımız, o gözlük takıyor, ama bu şartlar altında böyle bir şeyin hiçbir engelleyici yanı yok. Lavaboda eski bir sabun parçası var, pek gösterişli bir şey değil; ama hiç değilse yüzümdeki mazot lekelerini kabaca çıkartıyorum ve eski bir pantolonla bir kazak buluyorum. Ayakkabılarım sırlıslıkla olmuş, n'apalım yani... onları çıkarıyorum, içlerini boşaltıyorum, çoraplarımı sıkıyorum ve sırayla hepsini yeniden giyiyorum. Epey rahat. Dışarı çıkıyorum ve yine kulübün barına geçiyorum. Orada koyu, bol şekerli, iyi bir kahve içiyorum ve keyfim yerine geliyor.

Külüpten çıkıyorum. İşte arabam. Tabii Gaya çoktan toz olmuş.

Hayat ne kadar sade... Hayır, olamaz! Pis orospu. Dört lastiğimi de patlatmış.

BÖLÜM 6

Güzelce yıkandıktan, losyon süründükten ve tertemiz, kupkuru olduktan sonra, mayışmış bir halde sedirime uzandığımda düşünüyorum ve kendi kendime, şu lastik değiştirme meselesinin pek de öyle öfkelenendirici bir olay olmadığını söylüyorum. Evet, beni yarım saat kadar oyaladı, ama herkesin daima fazladan bir yarım saati vardır, hele bir de yapacak bir şeyiniz yoksa; yine de, her şartta, tüm bu olup bitenler Gaya'yı yatıştırdıysa, bunun bedelini ben ödedim.

Şu anda, insanın on birinci sayfasına geldiğinde beşinci cinayetle karşı karşıya kaldığı türden, hoş bir polisiye roman okuyorum ve telefon çalmaya başlıyor. Kolumu uzatıyorum ve ahizeyi kaldırıyorum.

— Francis? Ben Gaya.

— Vay vay, diyorum. Bu kez de bana açık havada odaları olan bir ev mi satmak istiyorsun?

Güllüyor.

— Hayır Francis. Üzgünüm... O gün çok sinirliydim...

Demek ki, sinirli olduğu günler oldukça acayip şeyler yapıyor bu kız. Arabamın kaportasını kurşunla kaplatayım bari.

— Francis... Bu akşam dışarı çıkmak istiyorum... bana eşlik etmek ister misin? Seni evinden alırım... gelersen sevinirim... hı... ne diyorsun... barıştık değil mi...

Onu içinde bıraktığım durumu göz önüne alırsak, tüm bunlar beni eşekten düşmüşe döndürüyor. Ama her şey bir yana... Gaya o an, o berbat şeyin etkisi altındaydı. Randevulaşıyoruz ve telefonu kapatıyorum... ve bunun altından

ne çıkacağını merak ediyorum doğrusu. Koca koca limonlu viski yudumlarıyla zaman öldürüyorum ve inanın, bu nane çok iyi zaman öldürüyor. Giyiniyorum... amma da çok giyindim bugün ha. Koyu mavi smokinimin içinde her zamanki gibi sevimliyim, biraz önceki o yağ ve pislik içerisindeki sefil adamı bu kılıkla hiçbir zaman tanıyamazlar.

Kıyafetime uyan fötr şapkamı da alıyorum ve işte dışarıdayım. Randevu saatinden bir dakika önce.

Tam bir dakika sonra, Gaya üstü açık arabasıyla önümde duruyor; arabanın kenarına tutunuyorum ve kapıyı açmadan kızcağızın yanına atlıyorum. Size bir sır vereyim mi: yaptığım bu hareket ilk on seferde gerçekten de baldırlarınızı ağrıtabilir ve hatta on birinci seferde pantolonunuzu biraz yırtabilirsiniz bile, ama emin olun, bu hareket karşınızdakinde çok büyük bir etki uyandırır.

- Nereye gidiyoruz? diyorum.
- Fawn'ın yerine, diye cevaplıyor.
- Neden olmasın? diyorum.

Fazlasıyla neşeli; civil civil. Arada sırada gözucuyla, yandan şöyle bir bana bakıyor ve ikimiz de aynı anda kahkahalarla gülüyoruz. Gören de üç yıldır beraber olduğumuzu falan düşünecek. Hem de en az üç yıldır...

Az sokağa girip çıkmıyor doğrusu, ama sonunda, aşağı yukarı nerede olduğumuzu kestirebiliyorum, özellikle Thomas Circle'ın yakınından ve Vermont Avenue'yle Massachusetts köşesinden geçtiğimizde. Hâlâ güneye iniyoruz, ama şehrin Kuzey Batısında kalıyoruz ve Farragut Square'in oralarından görülemeyen bir binanın önünde durduruyor arabayı. N'apalım, kaptan o, ben de adım adım onu izliyorum. Boş bir odaya giriyoruz, gideceğimiz yer, yeraltındaymış, yarım yamalak aydınlatılmış bir merdivenden aşağı iniyoruz ve işte varıyoruz

oraya.

Bu kadarını beklemiyordum doğrusu. Buradaki, yani yalancı mermeri, dövme demiri, plastik maddesi ve projektörleriyle bir tür züppe barını andıran bu odadaki insanlara bakıyorum ve her şeyi anlıyorum. Hem de son derece iyi anlıyorum. Eğer buradaki kadınlardan sadece biri bile bir erkekle hiç yatmadıysa, ben de bir denizanasıyım ve eğer buradaki herifler de sadece karşı cinsle matrak geçmek için böyle bir kılığa girmişlerse, Başkan Washington'da bir zamanlar patlamış mısır satıyordu. Oropular ve dönmeler, işte buranın insanları... eh haliyle kendimi rahatsız hissediyorum. Zaten doğruyu söylemek gerekirse, bir düzine kadın – ya da ne derseniz deyin: çünkü bu bacı bozuntularına pek öyle türlü türlü adlar takılmaz – başına topu topu üç erkek düşüyor...

İşte yine karşımızda Richard Walcott ve kuyruğu – size adının Ted Le May olduğunu söylemiş miydim? Güzel ad ama değil mi... hem 1 Mayıs güzeline de benziyor... Üçüncü 'erkek' ise iri, kapı gibi bir sarışın güzeli. Pöh! sümsük herifin tekidir herhalde.

Kızlara gelince... ne tür şeyler olduklarını biliyorsunuzdur zaten. Hatta sizin de tahmin edeceğiniz gibi, içlerinden bazıları, iğrenç görünümlerini tamamlamak için gözlük takmışlar. Hayır, anlayamadığım tek şey, nasıl oluyor da polis böyle bir yeri kapatmıyor. Çünkü Washington'da böyle yerlere pek öyle iyi gözle bakılmaz.

Hıh... neyse, bu benim sorunum değil. Buranın da kendine ait korumaları vardır elbette.

Bay Walcottçuk sevimli sevimli gülümsüyor bana; kızgınmış gibi bir hali yok. Sanırım Chriscraft'ının sigortası vardı. Ya da belki Chriscraft ona ait değildir. Ya da kim bilir, belki de numara yapıyordur. Oturuyorum. Hay kör şeytan! Neden

getirdi sanki şu Gaya eşeği beni buraya? Yanımda oturuyor eşek. El çantasını da ikimizin arasına yerleştirmiş. Birden çantanın aralık olduğunu fark ediyorum ve bir dişi iğrenç bir şekilde bağıra çağıra bize birkaç bardak bir şeyler getirdiği sırada hızla bir göz atıyorum çantaya.

Gaya'nın çantasında kk bir banknot destesi var... ama banknotlar kocaman.

İkinci bir kez daha bakmama hiç gerek yok. Bir metrelik kâğıt paralar halinde on bin dolar var orada.

Hiç sağıma soluma bakmadan ne gerekiyorsa yapıyorum ve beş saniyede paralar cebime taşınıyor. şimdi iş, dışarı çıkıp beş dakika hava almak için bahane uydurmaya kalıyor. Ayağa kalkıyorum ve dışarı çıkan biri gibi davranıyorum.

— Nereye gidiyorsun Francis, diyor Gaya kolumdan çekiştirerek.

— Cüzdanımı arabada bırakmışım da, diyorum.

— Peki geri gelecek misin?

— Elbette!

— Size eşlik edeyim, diye oneriyor garsonlardan biri.

— Size söyledim, geri geleceğim...

İki hareket altı basamak sonra dışardayım. nce biraz alet kutumu karıştırıyorum, sonra da kaputu; ve işte tamam. Her şey ayarlandı.

şimdi de dosdoğru yeraltına. Gaya'nın, beni dışarı çıkarken gördüğünde oldukça özgün bir hali vardı. Hâlâ bıraktığım yerde ve gelişimi izlerken bir tür rahatlık duyuyor.

şu on bin dolar neye yarayacaktı acaba? Kuşkusuz bir sonraki malı ödemeye. Ya da kim bilir hangi şantaj örtbas etmeye?

Peki ya Gaya nereden buldu bu on bin doları?

Hepsi de bıraktığım yerde; çene çalıyolar. Olağan insanların ilgi duyabileceği konular dışında her şeyi kapsayan, aşırı basit, etkili bir konuşma içerisindeler. Hayda, şu iri, sarışın garson biraz önce yer değıştirdi. Şimdi tam dibimde; neyse, biraz geri çekiliyor.

Tuhaf şeyler dönüyor burada. Şanki hava gittikçe gerginleşiyormuş gibi geliyor insana.

Şimdi de gemilerden konuşmaya başlıyorlar ve birden söz Potomac'a geliyor. Hatta Potomac'da yıkanmaktan bahsediliyor. Ve hatta kırmızı beyaz Chriscraft hakkında bile konuşuluyor.

Ve Richard Walcott gerçekten de gülünç bir şekilde surat asıyor bana. Ted Le May'se, bütün o sevimli tavırlarını bir kenara bırakıyor. Evet, hiç kuşku yok. Bu ikisi biraz kızmışlar bana.

— İşte bu nedenle, diye bağıyor konuşmasını. Gaya'dan sizi buraya getirmesini istedik ve bu yaptığınızdan dolayı ona teşekkür ediyoruz.

— Özür dilerim, diyorum, ama söz ettiğiniz nedenlerden pek bir şey anlamış değilim. Kaybettiğiniz Chriscraft sizi uzaktan yakından ilgilendirmiyor... ama içinde sattığınız uyuşturucuya gelince...

Bu saldırıyı rastgele yapmış gibi davranıyorum, ama sonuçta bu laf, ortalıkta soğuk bir havanın oluşmasına yol açıyor.

Buna karşılık hiç de rasgele olmayan bir başka saldırı daha meydana geliyor; kafama bir darbe yiyorum. Hani şu iri sarışın vardı ya, oymuş bana vuran, tamamen aklımdan çıkmış arkamda olduğu. Acaba kasten mi yaptı bunu? Hiç bilemeyeceğim doğrusu, ama tam da bu sabah, şu eğlenceli gezintiden sonraki düşüşümle oluşan şişin üzerine nişan almış

hergele. '

Zaten bu herifin kaslarının iplikten olduğunu düşünüyordum. Bir an için bu darbeye karşılık vermiyorum, ama o an geçiyor. Dağıtmanın tam zamanıdır; masayı havaya kaldırıyorum ve Walcott'un suratına fırlatıyorum. Hiç kuşku yok ki, bu herifi sevmiyorum. Masanın tam burnuna isabet ettiğini keyifle izliyorum. Zavalıcılık, herhalde güzellik enstitüsüne gitmek zorunda kalacak.

Bar bir anda boşalmış. Çeteye karşı tek başımayım.

Gaya da burada, solumda. Sarışın, çenesine yediği hatırı sayılır bir ayakkabı darbesiyle biraz direncini yitirmiş bir halde sağımda duruyor. Gören de, heriflerin suratlarına karşı bir garezim olduğunu falan sanacak.

Gaya'nın çantasını yakalıyorum. Nasıl dümen ama... Ve doğruca merdivenlere koşturuyorum. Francis'in üstesinden gelebilmek için bu üç mıymıntıdan farklı bir şey lazım.

Vay anasını yahu. Merdivenin tepesinde yeni bir Malabarlı türü var.

Korkunç bir herif. Kızıl saçlı, sivri bir kafası var: bir ayıyı andıracak kadar kılı; en aşağı iki yüz kilo ağırlığında ve çok acımasız; bunu da yağlı göz çukurlarına iyice gömülmüş küçük gözlerinden anlıyorum.

Kaburgalarım bir yığın darbe yiyorum. Neyse ki hiçbiri tehlikeli değil. Ama şu çam yarması tehlikeli işte. Birinden birini seçmek lazım.

Kararımı veriyorum. Merdivenleri yeniden iniyorum. Numara tabii. Aniden geri dönüyorum, çantayı çam yarmasının üzerine fırlatıyorum ve tam o da aşağı inmeye başlarken bacaklarına dalıyorum. Aman Tanrım... asla geçemeyeceğim bu engeli. Herifin fil ayağı gibi uylukları var. Ne! Bacaklarını kımıldatabiliyorum... kımıldıyorlar, kımıldadılar. Artık yere

değmiyorlar. Ciyak ciyak çığlıklar duyuyorum, herhalde herif Ted'in ayağı üzerine düştü.

Öf be! İşte sonunda giriş katındayım. Karşımda küçük bir bela daha var. Sanırım kapı sımsıkı kapalı.

El çantasından etrafa saçılanları toparlıyorum. Kapiya bakalım. Hayır! Yeterli zamanım yok. Birkaç iskemle alıp merdivenlere gönderiyorum, çünkü içimden bir his o çam yarmasının yukarı çıktığını söylüyor. Her şey fazlasıyla çabuk olup bitiyor, söyleyecek hiçbir şey yok. Bir an durup da düşünecek zaman bile yok.

Elimde meşe ağacından ağır bir tabureyle dış kapının kilidine vuruyorum. Tapon kilitmiş. Artık direnmiyor.

Kafam da öyle. Bayılıyorum.

BÖLÜM 7

Yine de, size köşedeki meyhaneye gidip bir iki tek atabilecek kadar zaman tanımak için, uzun süre baygın kalacağımı sanmıyorsunuzdur herhalde. Zaten öyle de olmuyor. Üstüne üstlük biraz önce boynumdan aşağı bir şişe Seven-up döktüler ve emin olun, gerçekten de bu nane iyi uyandırıyor adamı. Kabarcıklarından olmalı.

Aşağıdayım. Yerde yığılıp kalmış biri var. Şu kızıl çam yarması. İnsanın, herif düşerken her yanını haşat etmiş diyeceği geliyor. Pek kımıldamıyor.

Bir kolunu tutan Ted Le May, burnu kanayan Walcott ve hiçbir şey söylemeyen Gaya da burada.

Sarışın olan diğer iri yarı herife gelince, çenesi canını yakıyor ve dik dik bana bakıyor.

Bunların dışında, ben de, kafam yara bere içerisinde, bir sandalyeye bağlanmış durumdayım. Hayret doğrusu, hâlâ tarihe karışmış yöntemleri kullanıyorlar.

— Francis, diyor Gaya, nereye koydun şu on bin doları?

— Hangi on bin dolar? diye soruyorum.

Vay be. konuşurken canım yanıyor.

— Çantasından almış olduğun on bin dolar, pis serseri, diyor bana iri sarışın.

Hemen ardından da burnuma isabet eden bir ayakkabı darbesi ekliyor konuşmasına.

N'apalım yani o kaşındı, ben de onun gözüne tükürüyorum. Zaten başka da bir şey yapamazdım. Bu yaptığım pek hoşuna gitmiyor ve suratıma ikinci bir darbe yiyorum, ama olsun, ben de buradaki herkes gibi payıma düşeni almak istiyorum.

— Şu çam yarmasının nesi var? diye soruyorum.

— Biraz dayak yedi, diyor Walcott, ve az sonra sen de o hale geleceksin.

— Ah, diyorum. Bu mümkün değil. Sizler bana kötülük yapmak için fazla sevimlisiniz.

— Francis, diyor Gaya, nereye koydun şu on bin doları?

Gaya çılgına dönmüş bir halde. Sanırım bir kriz geçirecek.

— Onları ben almadım, diyorum, hem her şartta, madem ki az sonra öleceğim, hiç olmazsa önemsiz para sorunlarıyla rahatsız etme beni.

Küt! Sağ yanağıma bir iskemle ayağı darbesi yıyorum. Vay it herif. Vuran Le May'mış. Oralarda bir kemiğimin kırıldığını hissediyorum. Kırmızı renkte tükürüyorum. Ve canım çok yanıyor.

— Her şartta, sana bir ipucu verebilirim, diyorum. Başıma bir şey gelirse, sana evlilik hediyesi olarak vermeyi düşündüğüm on bin dolar da yok olur.

Tamam. Bir bu eksikti. Yüzümün tamamını kaplayan bir ayakkabı; içinde de bir ayak. Walcott'un ayağı. Şükürler olsun ki, hâlâ ince tabanlı ayakkabı modası egemen. Bir de bu ayakkabıları kış sporları yaparken kullandığınızı düşünün; o zaman hapi yutarsınız işte.

Yine de burnum, bir Kaşer eti satıcısını keyiflendirecek derecede kanyor. Zaten bu gidişle, biraz sonra beni bir dana gibi kesip parçalara ayırmaya başlayacaklar herhalde.

Gaya araya giriyor.

— Bırakın onu.

— Gerçekten istiyor musun bunu, diyor Richard. Bu it keçi gibi inatçı, baksana...

— Ona vurmanız umrumda bile değil, diyor Gaya, anı ben,

paramı geri vermesini istiyorum.

Zavallı çocuk. Doğru, söylediği şey adiceydi, ama yaşamı öylesine ellerinde ki bu pis heriflerin, ona yine de acıyorum. Şu uyuşturucunun onu bu kadar ele geçirmesi şart mıydı sanki.

— Gaya, diyorum, beni buradan çıkart ve yarın on bin doların evinde olsun. Hangi paradan söz ettiğini bilmiyorum ama sen benim arkadaşısın ve ne olursa olsun, bu üç kaçık gibi eciş bücüş serserilerden oluşmuş bir çetenin varlığından da sen sorumlu değilsin.

Pat! Hiç boş yok. Artık nereye vuracaklarını da bilemiyorlar, kafamı sağa sola hareket ettirerek ben seçiyorum darbe yiyeceğim yeri. Biraz sonra, yüzümde el değmemiş bir köşe aramaya kalkarlarsa, bulamayacaklar ve birbirlerini tepelemek zorunda kalacaklar.

Bense, şu anda konuşmakta güçlük çekiyorum ve kusmak istiyorum. Kendimi pek şen şakrak hissetmiyorum. Gayret ediyorum ve:

— Gaya, diyorum, bu hıyarlara yalvaracak değilim. Ama eğer sen bir şey yapabiliyorsan yap. Yoksa kardeşim, bu konu hakkında ona ne söylediysem sağa sola anlatacak.

Ritchie'yi bu işe karıştırmaktan utanıyorum, çünkü bu tür şeyler onu ilgilendirmez, çünkü zaten işi başından aşkın ve çünkü bu boktan işe burnunu sokan benim, o değil. Bir de kardeşime çok değer veririm ve başına bir şey gelmesini istemem. Ama n'apayım, tek kozum bu. Üçü de öç almak için on bin dolar kaybetmeyi göze alacak kadar öfkeli bana karşı.

Dayak yağmuru kesiliyor. Gaya onlarla konuşuyor. Artık fazla bir şey anlayamıyorum. Bağlarımı çözüyorlar. Ayağa kalkıyorum, hiçbir yerim tutmuyor. Yine de şöyle bir geri çekiliyorlar ve bu da beni güldürüyor, ama fazla uzun değil, çünkü yeniden kalktığım yere düşüyorum ve bir de.

güldüğümde ağzım bir seferde üç ayrı yönde birden açılıyormuş gibi geliyor bana.

Sonuç olarak, iyi bir dayak yemiş oldum. Ama şu çam yarması kızılın uyanmasını isterdim doğrusu. Kim bilir nasıl indirmişim herifin beynine!...

— Kımıldama! diyor Walcott.

Ona bakıyorum. Elinde bir tabanca var. Aslında bu tehlikeyi göze alabilirim, çünkü herif nasıl olsa bir dangalak gibi ateş ediyordur... ama böyle şeyler hiç belli olmaz, yanlış nişan alır da sonra beni vurur falan... neme lazım.

— Sağol Gaya, diyorum, diğerlerini incitmek için.

— Bana teşekkür etme, Francis. Bana sandığından fazla kötülük ettin ve inan bana, seni gebertmelerine izin verebilirdim... ama o paraya çok ihtiyacım var.

— O parayı senden bu heriflerin çalmadığına emin misin?

Yiğitlik taslıyorum, ama haksızım. Sandalyelerden geriye yalnızca ayakları kalmış. Bu arada ayağa kalkalı sadece beş dakika olmasına rağmen karıncalanmalarım geçiyor. Son darbe Ted Le May'den gelmişti... Bir sıçrayışta onu yakalıyorum ve Walcott'a karşı bir kalkan gibi kullanıyorum. İstedığın zaman ateş edebilirsin dostum.

Tabii Ted Le May'in hoşuna gitmiyor bu. Debeleniyor, ama pek fazla şansı yok; sınıksız tutuyorum. Üçüncüye, yani iri sarışına gözucuyla şöyle bir bakıyorum ve o anda kızıl olanın kımıldamaya başladığını fark ediyorum. Tamam öyleyse, ölmemiş, tek bilmek istediğim buydu... ama şimdi, bir de fazla hızlı ayağa kalkmasına hiç gerek yok doğrusu. Ted'i yakasıyla kemerinden yakalıyorum ve canını yakmak için tuttuğum yerleri darlaştırıyorum, sonra da var gücümle Richard'ın üzerine itiyorum. Bir tabanca patlaması ve hemen ardından da bir ördek çığlığı duyuluyor. İşte, böylece iri sarışın cezasını

çekmiş oldu; tam da kışından vurulmuş ha, kusursuz bir atış... Hay kör şeytan, çam yarması kızıl gitgide daha fazla kımıldıyor... doğruca merdivenlere koşuyorum. Giderken de bağıriyorum:

— Yarın paranı alacaksın Gaya. Söz.

İkinci kez yukarıya varıyorum ve bu kez şansım yerinde. İşte arabam. Hızla içine giriyorum. Bu arada, kapıdan mı yoksa başka yerden mi dışarı çıktım, pek dikkat etmedim... Hayır, hatırlarsanız biraz önce kırmıştım o kapıyı. Ayağım gaz pedalında... Üçüncü vitesle gidiyorum çünkü acelem var... Öf be...

BÖLÜM 8

Son hızla elli metre ilerliyorum ve kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum, sonra birdenbire boynumda, yakamın üzerinde bir şey hissediyorum – soğuk ve sert bir şey. Ve işte sonunda bir ses duyuluyor. Ne ses ama!... Yeni bir dönme mi yoksa?

— Kımıldamayın... arkanıza dönmeyin. Dosdoğru devam edin...

Arkama falan dönmüyorum, çünkü boynumdaki zamazingonun sağlığım için yararlı olmayacağı kanısındayım, ama şaşı değilim ve dikiz aynasına şöyle bir göz atıyorum. Vay canına... erkek sanmıştım onu... meğer kadınmış. Hıh, iyi be... Böyle bir ses tonuyla konuştuğuna ve böyle gülünç bir tavır takındığına göre, kimse anlamasın diye açık saçık hikâyelerini Yunanca yazan şu Sapho denen karının yeğeni olmalı herhalde bu kız... İçinde hâlâ bir parçacık edep kalmış mı ne...

— Sizin için ne yapabilirim? diye soruyorum.

— Ben, diyor yavaş yavaş, tehlikede değilim. Ama sizin yerinizde olsaydım, kendi işime bakardım.

— Herkes bunu söylüyor bana, diyorum, oysa ben dünyanın en kibar çocuğuyum. Siz bir de Tom Collins'i görseydiniz...

— Bu kadar aptallık yeter, diyor. Burada film çevirmiyoruz.

— Elbette çevirmiyoruz, diye karşılık veriyorum. Bir filmde olsaydık, şimdiye kadar en az üç kez öpüştüğümüz. Ve aramızda kalsın, bu acayip hoşuma giderdi.

Ve küt! Kelleme bir dipçik darbesi yiyorum. Böyle devam ederlerse bu akşam, kafam gerçek bir balkabağına dönecek.

— Size söyledim ve tekrar ediyorum: Bu kadar aptallık

yeter. Ve ben bir şey söylediğimde, buna dikkat edilmesini isterim.

— Beni üzüyorsunuz tatlım, diye karşılık veriyorum. Hem her şeyden önce, daha tanışmadık. Eğer bana kim olduğunuzu söylemezseniz, arabayı karşımıza çıkan ilk aynasızın önünde durduracağım ve işin içinden nasıl çıkacağınızı o zaman göreceğiz.

Aynı anda Cadillac'ın hızını arttırıyorum, ama pis karı korkmuyor ve bana öyle esaslı bir çift tokat atıyor ki, insanın bu karının yetimhanede öğretmen olarak çalışmış olduğunu söyleyeceği geliyor.

— Pis bir adisiniz, diyorum.

— Sağa dönün.

Neden bilmiyorum, söylediğini yapıyorum. Saptığım yerden şehre çıkılıyor.

— Size adımı söyleyeceğim, diyor. Louise Walcott.

— Ah!...

Onu bir yerden tanıyormuş gibi yapıyorum.

— Şu pis dönmenin annesi misiniz yoksa...

O anda, danalar gibi böğürüyorum ve havaya sıçıyorum, çünkü adi karı sırtıma bir toplu iğne saplıyor. Cadillac sağa sola hareket ediyor ve ben de bir şey denemek için bundan yararlanıyorum, ama bu lanet olası karının gözleri bir acayip, her boku görüyor.

— Farlarınızı yakın, diyor. Ve sakın işin içine bir aynasız karıştırarak beni haklamaya falan kalkışmayın, çünkü öyle bir durumda sizi de, onu da hemen gebertirim.

Kızın dış görünüşü: Ona yakışan bir vücut yapısı, esmer, donuk renkli bir yüz, kısa saçlar, sert ifadeli bir ağız.

Bence bu karı epey kaçırmış. Zamanında fazla radyo

dinlemiş olmalı.

— Richard Walcott'un kız kardeşiyim, diye devam ediyor. Ve Richard daima ona söylediklerimi yapar. Haliyle şu anda ilgilendiği kızla ilgilenmesini de ben söyledim ona.

— Tahmin ederim. Ona kalsa, o gülünç tavırlarına bakılırsa, küçük denizci oğlanları yeğlerdi kuşkusuz.

— Herkesin zevki kendine, diyor. Her şartta, siz akşamları rahat rahat uyuyabilirsiniz, kimsenin size bu tür bir öneri falan yapacağı yok.

Vay vay! Beni incitmeye çalışıyor. Hadi bakalım, kimsenin bana aldırıp aldırmadığını göreceğiz elbet. Hele şu işten bir sıyrılalım da...

— Bu akşam, diyor, sizi buraya suratınızı biraz dağıtsınlar diye getirttim. İşlerin karıştığını görür görmez de arabanıza bindim. Çünkü ne olursa olsun uyarılmanız lazımdı. Adınızın Francis Deacon olması, inanın hiç önemli değil, bu küçük ders sizin için oldukça yararlı olacak. Elbette ki, sizi hemencecik gebertmeyeceğiz, hem zaten amacımız şeklinizi bozmaktı ve bu konuda da pek başarısız sayılmayız; hatta bu başarımızı belki de biraz daha arttırabiliriz.

Ve bunun üzerine, kafama sanki bir alarm çanına vururcasına bir tane patlatıyor. Adi karı tam da zamanını seçmiş ha; virajdayız. Direksiyonu bırakıyorum ve iki elimle birden kafamı tutuyorum, eh tabii araba da yoldan çıkıyor. Neyse ki frene basma tepkisini gösterebiliyorum, ama fazla hızlı gidiyormuşum. Ancak ön cama girmek için dirseğimi suratımın önüne koyacak kadar zaman bulabiliyorum. Vitrine daldığımda ve kilometrelerce sosisi ezdiğimde korkunç bir gürültü çıkıyor.

Kendime geldiğimde o pis orospunun çoktan defolup gittiğini ve arabamın etrafında en aşağı kırk herfin olduğunu

fark ediyorum ve ierilerinden biri diğerklerinden çok daha fazla söyleniyor. Şarküterinin patronu olmalı. N'apalım yani, herhalde dükkân sigortalıdır; bu arada bana gelince, en makul kararı alıyorum ve gösteriş için bayılıyorum. Beni taşıyorlar, rahatça bir hasta arabasına yerleştiriyorlar ve benim ıtım çıkıyor. Kafamın içinde her şey dönüyor; aynasızların siren sesleri, kızılar, dönmeler, yani anlayacağınız kafam kazan gibi... Ne var ki, kafama aldığım darbelerin sayısını da hesaba katmadım henüz... işte bu, sonumu getiriyor... bu kez gerçekten gidiyorum...

BÖLÜM 9

Elbette ki, para her sorunun üstesinden gelir, hatta ıvır zıvır şeylerden oluşan bir vitrinin içerisindeki bir Cadillac'ın bile. Zaten ertesi günden başlayarak hikâyenin bu yanıyla artık ilgilenmiyorum. Herhalde sarhoş olmadığımı fark edebilmişlerdir, hem onlara, kazaya, tam viraja girerken gözüme kaçan bir pisliğin neden olduğunu açıklamıştım. Sanırım bizim pederin sigorta şirketinde bir miktar parası da vardır, eh, para daima işleri yoluna koyar. Tek yoluna koyamadığı, kafa olarak kullandığım şey; şişler diğer yerlerden daha fazla yer tutuyor ve şapkamı taktığımda sonuç, benim ve beni görenler için şaşırtıcı oluyor. Yani kısacası, odamdayken şapkamı takma gereksinimi duymadığımı düşünerek kendimi avutuyorum ve barımda viski hazırlamaya çabalayan kardeşim Ritchie'yi seyrederim. Onun kadar sakar bir herif daha görmedim doğrusu; doktorluk yaptığını düşününce hastalar için kaygılanıyorum. Umarım akıl hastalıkları doktoru olur, en boktan herifler hep bu dalı seçerek paçayı kurtarıyorlar, hem bu dalı seçmek için insanın kendini tedavi edilecek hastaların en kaçığından daha kaçık bir hale sokması yeterli. Sonunda Ritchie tehlikeli çalışmasını güç bela bitiriyor ve bana bir bardak uzatıyor, ben de bardaktaki içkinin yarısını gömleğime döküyorum. Ama benim bir mazeretim var, sağ gözümün önünde yarım kiloluk sahte bir ağ tabakası var ve yalnızca tek gözüyle gören biri uzaklık duyusunu yitirir, bunu herkes bilir. Her şartta, bir küçük kardeşin ağabeyiyle böylesine iğrenç bir şekilde matrak geçmekte bir sakınca görmemesini uygunsuz buluyorum doğrusu.

— Ritchie, diyorum, senin de küçük kardeşin gibi ağzın burnun dağıldığında bunu daha az gülünç bulursun.

— Ağzımın burnumun dağılması için hiçbir neden yok ki... diye karşılık veriyor.

— Pöh, senin yerinde olsaydım, o kadar emin olmazdım. Üzgünüm, ama seni de bu işin içine soktum. Kafamın dağınık olduğu bir anda.

Deminki gülüşündeki kadar bile heyecanlanmış görünmüyor. Aslında Ritchie dört dörtlük bir çocuktur. Ona olanı biteni anlatıyorum ve o da gözlerini, Potomac'ın ötesini görebilecek kadar açıyor.

— Sonuçta, diye bağlıyorum konuşmamı, bu akşam Gaya'ya on bin doları yollayınca kadar beni rahat bırakacaklar. Epey sıkı bir patırtı kopacak gibi geliyor bana. Üstelik ikimiz için de.

— Peki ne yapacaklar o on bin dolarla? diye soruyor kardeşim.

Çok iyi, çabuk anlıyor.

— O parayı yeni bir yer bulmak için kullanacaklar, diyoruñ. Ve tabii üzerlerindeki o makyaj malzemelerini falan satıp almak için. Çünkü bir yandan gizlenmeleri, diğer yandan da kendilerini tanınmayacak bir hale sokmaları lazım.

Ona, viskiyle suyu karıştırdığı sırada hazırlamış olduğum listeyi uzatıyorum. Bu hareketim üzerine gözlükleri metalik bir gürültüyle burnundan aşağı kayıyor.

— Ne yapacaksın bununla? diyor, ihtiyaçlarını karşılamam gereken metreslerin mi var?

— Hayır, bunlar bizim için, diyorum.

— Ne? Elbiseler, sutyenler, şey, oh... Francis, abartıyorsun. Hiçbir zaman bir mağazaya girip de bunları isteyemem.

— Sen de kız arkadaşlarından birini yollarsın, diyorum. Yarından itibaren benim adım Diana ve seninki de Griselda

olacak. Bu arada, aklında bulunsun, istiyorsan kendine başka bir isim bulabilirsin.

— Francis, diyor, sen deli misin? Kafana fazla vurdular herhalde.

— Öyle mi canım, diyorum, seni küçük parçalar halinde bulmalarını yeğlersin belki de. Dinle. Bu kerizlerin hepsi, ya dönme ya da lezbiyen. Eğer çeteyi gerçekten Louise Walcott yönetiyorsa, donuna kadar her şeye bahse girebilirsin ki, alışılmış erkek kılığında kalarak başına bir şey gelmemesine olanak yok. Bu durumda, ben de makyaj malzemeleriyle kendimi yalakçı kılığına sokmayı yeğlerim. Belki böylece arada sırada da olsa, onlarla denk olabiliriz.

Beş dakika düşünüyor.

— Aslında, diyor, belki de haklısındır... Ama, Tanrım, beni bir dükkânda kauçuk göğüş sorarken düşünebiliyor musun?

Kulaklarına kadar kızarıyor. Demek ki, tıp öğrencileri yüzleri gözleri pek açılmamış tipler oluyor.

— Bırak bunları, diyorum, ve biraz telaşlan, çünkü ben sakınım ve onlar zamanlarını boşa harcamıyorlar. Ann'i ara, o sana yardımcı olacaktır.

— Gaya'nın işlerine burnunu sokmak istemenin nedenini sorabilir miyim sana? diyor çıkmadan önce.

— O arkadaşım, diye cevap veriyorum, ve onun bu derece enayi yerine koyulduğunu görmek beni rahatsız ediyor.

— İyi ama bu senin işin değil. Polise haber versen olmaz mı?

— Sen olsan öyle mi yapardın?

— Oh! Onlardan hoşlanmıyorum, diyor Ritchie. Ama senin onunla bu şekilde ilgilenmen de gülünç doğrusu.

Kuşkulu kuşkulu bana bakıyor ve omuzlarını silkerek çıkıyor. Yine de hoş çocuk ama şu Ritchie. Hem kısa saçın yeniden

moda olması da bir avantaj bizim için. Ama tüm bu olup bitenlerin Gaya'nın kostümlü balosuyla başlamış olmasını gülünç buluyorum. Bacaklarıma bakıyorum. Kollar hâlâ kabarmamış, tamamdır...

Ve sonra, annemin Çinlisinde kollarını aldırduğunda, Ritchie'nin suratının nasıl bir hal alacağını düşünerek kahkahalarla gülüyorum. Bu arada gülerken soğukkanlılığımı yitirmemek için kendime çekidüzen veriyorum, çünkü bu tür şeyler insanın kendine hakim olma konusundaki becerilerini arttırıyor, hem böylesi kafam için daha emin.

Tam bu sırada telefon çalıyor. Hep böyle olur zaten, bu lanet alet en güzel anlarınızı berbat eder. Ahizeyi söylene söylene kaldırıyorum.

— Alo, diyorum. Ben buradayım.

— Francis Deacon mı? diyor bir ses.

Fakat ben bu sesi tanıyorum. Sesin sahibi Louise Walcott.

— Kim konuşuyor? diyorum. Başkan mı?

— Aptallık istemez, diyerek devam ediyor konuşmaya. Konuşan Louise Walcott. Ve bir telefon kulübesinden arıyorum, yani polis martavalları falan işlemez, ona göre. Ha, şu on bin dolar ne zaman geçer elimize?

— O işle uğraşıyoruz, diyorum.

— Bu akşam beşten önce burada olacak mı? diye soruyor. Çünkü olmazsa, iş çığından çıkacak.

— Siz gerçek bir kaltaksınız, diye karşılık veriyorum.

Ve yeniden şu on bin doları düşünüyorum... ama kör şeytan adına, elbette ki o para hâlâ arabanın içinde... direksiyonun arkasına bir yere yalıtkan bir bantla bağlanmış duruyor.

— Boşuna nefesinizi tüketmeyin, diyor Louise. Bana söyleyeceklerinizin hepsi buysa, bu işten ucuza çıkabilirsiniz. Yoksa size pahalıya mal olur. Şimdiden bir araba kaybettiniz

bile ve bunun devamı da gelebilir.

— Bir Chriscraft'ın yanında bir arabanın lafı mı olur, diyorum. Bu durumda kazanan yine ben oluyorum. Hem on bin papel de bende. Unutmamak lazım.

Vay vay vay, tepesi attı galiba. Onu biraz kafaya almayı iyi bilirdim, ama bunun, geçen günkü gibi başımı ağrıtmamasından korkuyorum.

— İt oğlu it, diyor, budalalığı kes ya da götüne mötüne sahip çık.

— Benim için fark etmez, diyorum. Nasıl olsa ben bir karşıcinselim.

Telefonu sertçe kapatıyor. Aman Tanrım, şu on bin doları tamamen unutmuştum. Bu kadar matraklık yeter... Gaya'yı saplandığı bu bataktan kurtarmak için elimden geleni yapmak istiyorum, ama bunu kendi paramla yapmayacağım. Pekâlâ. Öyleyse biraz daha uygun bir biçimde giyinip şu bir metrelik kâğıt paraları bulmaya gitmem lazım.

Acele ediyorum. Her yanım ağrıyor, yalan atmıyorum. Ama fazla ağrımıyor. Yani formda sayılırım. Hâlâ bir iki çift hıyarı marızleyebilirim. Ama pek iyi düşünemiyorum.

Olsun, yine de Ritchie'yi bu işe karıştırmış olmak beni rahatsız ediyor. Ona gerçekten çok şey borçluyum. Yeniden telefonun ahizesini kaldırıyorum ve Çinlinin numarasını çeviriyorum.

— Alo! Ben Francis Deacon. Bana gelebilir misiniz? Sizin için bir iş var da elimde.

Anlaşılmaz birtakım şeyler mırıldanıyor. Hay kerata Wu Chang! Ah! Şu Çinliler yok mu?...

— Evet, diye cevap veriyorum, yine kostümlü bir balo var. Bu kez ben değil, kardeşim. Geldiğinizde ben evde yoksam, içeri girin ve beni bekleyin. Anahtarı son basamağı kaplayan

y n halinin altına bırakıyorum. Saat ikiye doğru gelebilirsiniz.

Tamamdır. İŖte hallolmuŖ bir sorun; Ritchie'nin suratını görür görmez gülmekten altuma iŖeyeceęim herhalde. Ŗapkamı alıyorum ve aŖaęı iniyorum. Bir taksi geçiyor. Durduruyorum. Tam da bana göre. İyi güzel de, ben nereye gidiyorum?

Birdenbire arabama ne yaptıklarını hiç mi hiç bilmediğimin farkına varıyorum. Pekâlâ, biz de sorar, öğreniriz.

— Gördüğünüz ilk aynasızın önünde durun, diyorum Ŗof re.

— İŖte bu olmaz, diye karŖılık veriyor. Benim taksimle olmaz.

— Ama ben sadece bir ipucu almak istiyordum ondan, diyorum. Kim bilir, belki siz de biliyorsunuzdur. D n, gözüme kaçan bir uçan daire yüzünden arabamla bir Ŗark terinin içine daldım. Arabayı orada bırakmadıklarını d Ŗ n yorum, çünkü trafiği biraz aksatıyordu. Onları nereye çektiklerini biliyor musunuz?

— İŖte bu konularda, diyor Ŗof r, hiçbir Ŗey bilmem. içine edeyim. Ama belki bir aynasız hilebilir.

— Zaten bu yüzden arabayı ilk gördüğünüz aynasızın önünde durdurmanızı istemiŖtim sizden, diye karŖılık veriyorum.

— Evet, ama aynasızları sevmem, diyor Ŗof r.

— Peki  yleyse, diye karŖılık veriyorum. Arabayı durdur ve defol git. Burada iniyorum.

— İyi ama farkındaysanız, henüz hareket falan etmedim, diyor Ŗof r.

— Daha iyi ya! Bu durumda benden hava alırsın, diyorum.

Ve baŖka bir taksiye sesleniyorum. O da ayrı, durmuyor hergele. N'apalım yani. Ben de yürüyerek giderim. Ŗu aynasızlar da görünmez oldular sanki, ama kırmızı ışığa aldırmayıp geseniz, yarım d zinesi peŖinize takılır.

Ah! İşte bir aynasız.

— Memur bey, diyorum, kaza geçirmiş arabalar nereye çekiliyor acaba?

— Kaza mı geçirdiniz? diyor cep defterini çıkartarak.

— Evet, diye cevap veriyorum. Dün oldu. Arabayla bir şarküteriye girdim.

— Nerede oldu bu? diyor.

— Bunun hiçbir önemi yok, diyorum, nasıl olsa araba orada değildir. Bu arabalar kazadan sonra nereye çekiliyor acaba?

— N'apacaksınız? diye soruyor. Sanırım artık işinize yaramaz.

— Orası, diyorum, beni ilgilendirir.

— Sigorta paranızı ödedi mi? diye soruyor.

— Evet, diyorum.

— Öyleyse o araba artık sizin değil, diyor. Alkollü müydünüz?

— Hayır, diyorum. Gözüme bir pislik kaçmıştı.

— Vaaay... diyor cep defterini yerine sokarak. Bütün ayyaşlar da bunu söyler.

— Böyle şeylerle beni korkutacağınızı sanmayın, diyerek kibarca karşılık veriyorum ve tüyüyorum.

Diyecek bir şey yok, g... herif n'olacak.

İki metre ilerliyorum ilerlemiyorum, bir deprem olduğu izlenimine kapılıyorum. Başımı kaldırıyorum. Hayır... hiçbir şey hareket etmiyor. Sallanan benim. Daha doğrusu, üzerime doğru eğilen aynasız.

— Neydi o çekip giderken ettiğiniz laf? diye soruyor bana.

Bu konu daha önceden dikkatinizi çekti mi çekmedi mi bilmiyorum, ama sabırlı biriyimdir. Eğer ben bu aynasızla böyle şeylerle beni korkutacağını sanmamasını söylediysem, bunu

gerçekten böyle düşündüğüm için söylemişimdir, peki ama, bunun neresi kötü? Doğrusu ben açık sözlülüğe çok değer veririm.

— Dinleyin, diyorum, siz bana bir ayyaşmışım gibi davrandınız ve ben de size biraz önce cevap verdiğim gibi cevap verdim. Yani bu olayı başlatan sizsiniz, öyle değil mi? Bu durumda çenenizi kapatın ve olan biteni unutun gitsin, çünkü aklınızda kaldı mı, sizin için zararlı olabilir. Böyle şeyleri istediğiniz yerde yapın, ama Washington'da değil. Hem sonra, ben Perrier'den başka bir şey içmem.

Bu kez hiçbir şey söylemiyor. Aman Tanrım, ne de suratsız herifmiş. Yüzünün büyük bir kısmını beni alıp götüreceği sırada gördüm. Hayır. Homurdanıyor ve gitmeme izin veriyor.

Şimdi de bir telefon arıyorum.

Bir kulübeye giriyorum ve sigorta acentemi arıyorum. Bir sekreter bana cevap veriyor.

— Ben. Deacon, diyorum. Arabam dün kaza geçirdi. Numaram şu şu şu.

— Nerede oldu bu? diyor.

— Meraklanmayın, diyorum, sigorta sorunu halloldu. Gerçekte, doğruyu söylemek gerekirse, arabamla bir şarküteriye girdim.

— Bir parfümeri daha iyi olurdu, diyor. Ben olsam, parfümeriyi yeğlerdim.

— Beni bir gün arayın, diyorum ona, ve bunu birlikte ayarlayalım. Ama asıl sorun, arabamın şu anda nerede olduğunu bilememem.

— Şarküteride kaldığını düşünmüyorsunuz herhalde? diyor.

— Tabii ki hayır, diye cevap veriyorum. Arabam sosisten nefret eder. Ben ona yalnızca hamsi kreması veririm.

Gülüyor. Pek de haksız sayılmaz. Acayip gülüncüm.

— Onları nereye çektikleri hakkında hiçbir fikrim yok, diyor bana. Boş bir araziye fırlatmadan önce bir garaja gtryorlardır belki de.

— yle mi düşünüyorsunuz? diyorum. Peki ama hangi garaja?

— Aaa! Siz de fazla soru soruyorsunuz ama, diyor. Sadece burada şirket tarafından sigortalanmış  yüz garaj var, anlıyor musunuz.... Kendi sigortacınızı bulmanız lazım, o sizi bilgilendirecektir.

— İyi de kendisi gündüz hiç orada olmuyor ki, diye karşılık veriyorum, üstelik bu iş oldukça acil. İşime ait tüm evrakları arabamda bırakmıştım.

— Aaa! Orasını ben bilemem, diyor bana. Ama parfüm konusunda beni yine arayabilirsiniz. Adım Dorothy Shearing.

— Tamam Dot, diye karşılık veriyorum. Sağol, görüşmek üzere.

Evet, gitgide daha da beter sıkılıp aptallaşıyorum. (Zamanında kestim konuşmayı, değil mi ama?) Apaçık ortada ki, kendi sigortacımdan başka kimse bilgilendiremez beni, ama bire elli bahse girerim ki, bütün gün boyunca onu bulamayacağım. Daha şimdiden saat bir oldu bile. İkiye doğru Ritchie burada olacak. Wu Chang da yle. Ben ne yapsam acaba? Kardeşimi Çinlinin ellerinden geçmeden önce görmeye meraklı değilim doğrusu, çünkü ona olacakları anlatmaktan alıkoyamam kendimi ve işte o zaman da bu, kafamın sonu olur.

Hadi bakalım, yine deniyorum. Sigortacıma telefon ediyorum. Bir sekreter cevap veriyor, ne fark eder ki, ha bir eksik, ha bir fazla. Yine zevzekliğe başlıyorum.

O da bilmiyor. Bu konunun üzerinde fazla durduğum, bilirkişinin daha önceden yapmadıysa, arabayı gidip göreceği ve bunun, sigortanın işi olduğuna göre, beni ilgilendirmediği

kanısında; her şartta kimseyi ezmedim ve bu da pek önemli bir hikâye değil zaten.

İşte, burada yazarımın üslubunu görüyorsunuz. Ondaki bu her şeyi düzenleme hastalığıyla, Tanrı bilir, onlara karşılardaki kendisiymiş gibi davranmalarını söylemiştir.

Fakat Tanrım, şu arabayı bulmam lazım.

Tamirci adresleriyle dolu rehberi açıyorum. Olamaz. En az yüz elli adres var.

Bu da bir sonuç vermiyor. Köşeye sıkıştım.

Ve Louise Walcott'un süprüntülerine vermek için bizim pederden on bin dolar istemenin de hiç alemi yok.

Sadece, saat beşten sonra, Ritchie'yle benim kılık değiştirmiş olmamız, bizim açımızdan daha iyi olacak.

Neyse. Arabayı bugünlük bir kenara atıyorum. Bu konuda daha fazla düşünmemek lazım.

Ama acilen gereken bir şey var... o da kalacak bir yer. Ve bu kez, bu işi kolaylıkla...

Neyse, sonuçta... hadi bakalım...

BÖLÜM 10

Kısacası, saat dört buçukta yeniden evimin önünde oluyorum. Eh, zaman konusunda yine de yarı yarıya başarılı sayılırım. Kapının önünde Ritchie'nin eski Buick'i duruyor ve sanırım, Ritchie de yukarda, kılsız bacaklarına baka baka zırlıyordur.

Niyetim o inerken yukarı çıkmak ve birden, tamamen solgun bir halde, acelesi varmışçasına beliriveriyor kapının önünde. Beni tanımamış gibi bir hali var ve ona seslendiğimde sıçırıyor.

— Çabuk arabama atla, diyor bana.

Dediğini yapıyorum. Direksiyona geçiyor ve hareket ediyoruz!

— Yalnızca şöyle bir içeriye mi bakındın? diye soruyorum.

— Evet, diyor. Tam odanın ortasında, bağırsaklarında bir hançerle, takkeli bir Çinli yatıyor. Sürprizin için teşekkür etmemi bekliyorsan...

— Peki ama içeriye nasıl girdin? diyorum.

— Kapı açıktı, diye cevaplıyor, her şey altüst olmuş, evin tamamıyla talan edilmiş.

— O Çinli Wu Chang, diye açıklıyorum. Ona, gelip bacaklarındaki kolları alması için telefon etmişim. Deneyimimden sen de yararlanasın diye falan. Ama senin saat iki gibi geleceğini sanıyordum. Sonuçta, herif mortlamış mı?

— Bu, olan bitenin tek iyi yanı, diyor Ritchie. Herif ölmemiş; hemen polisi aradım ve zaten bu yüzden dördüncü vitesle gitmemiz lazım ya.

— Bu arabalarda yalnızca üç vites vardır, diye açıklıyorum ona.

— Tüh be, diyor. Kötü yapılmış.

— Evimi talan etmeye gelenler kızlardır. Kendi başlarına, o paraya daha çabuk sahip olacaklarını düşündüler herhalde. Amma da kalles karıların ha; Wu Chang gibi iyi kalpli, yaşlı bir Çinliyi hançerlemek, vay be. Ve bu benim hatam, aman Tanrım, onu buraya çağıran bendim.

— Bilemezdin ki, diyor Ritchie. Yineliyorum, sanırım ölmemişti.

Siren sesleri duyuyoruz ve polis arabalarıyla polis motosikletlerinin geçtiğini görüyoruz.

— Bağırsaklara bir darbe, diye açıklıyor bana, bu darbe karaciğere giden atardamarı kesmemişse ve tabii karaciğeri de delip geçmemişse, yani tam bağırsaklara isabet etmişse, o zaman yara kolaylıkla dikilir. Tabii akan kan durdurulduğunda...

— Polisi aramakla iyi ettin, diyorum. Ama şimdi de başımız acayip belada.

— Paçayı kurtarırsa, diyor Ritchie, onlara bu işi yapanın sen olmadığını söyleyecektir, tabii ben olmadığımı da...

— Yine de, diye karşılık veriyorum, kızgın olacağı kanısındayım.

— Ama sen de biliyorsun ki, diye devam ediyor Ritchie, o pis karılar gerçekten de her şeyi darmaduman etmişler. El değmemiş bir tek eşya bile yok.

— Tamam, tamam, diyorum. Şu on bin dolar konusundaki açığımızı kapatacağız. Ha, bu arada yeri gelmişken, o para elimde değil.

Şimdilik Ritchie hiçbir şeye şaşırıyor. Gözünü daha bir açıyorum ve şunu ekliyorum:

— Ve sonra, kalacak bir yer buldum. Dayalı döşeli daireler arasında, pirelerle dolu, perişan bir yer. Apartman

yöneticisine, ilgilendiğim iki küçük kız arkadaşım olduğunu ve kibar davranarak hayatını kazanabileceğini iyice açıkladım. Ne var ki, oraya karı kılığında gitmemiz lazım.

— Her şey arabada, diyor Ritchie. Tika basa dolu iki bavul...

— Pekâlâ, diyorum. Şimdi iş, kendimize çekidüzen verebileceğimiz bir köşe bulmaya kalıyor.

— Sen de böyle düşünüyorsundur herhalde, diyor Ritchie. Hep karı kılığında kalacak değiliz, değil mi ha!...

— Ah! Bu sadece birkaç günlük bir iş, diye karşılık veriyorum ona güven vermek için.

— Peki saat beşte ne yapacaksın? diyor. Normal olarak, parayı Gaya'nın evine götürmelisin.

— Gitmeyeceğim... diye karşılık veriyorum.

— Yine de bu, o karılardan birini enselemek için bir vesile olur, diyor.

— Ne diye enseleyelim ki onlardan birini?

— Biraz öttürmek için.

Bak hele, kardeşimin kafası ne de güzel fikirlerle dolup taşıyor böyle.

— Hatta daha da kötüsü, bu durumdan, onları doğru yola sokmak için yararlanabiliriz bile, diye ekliyor Ritchie. Çünkü yalakçılar genellikle, bir zamanlar gerzekçe sevildikleri için bu yola düşen kızlardandır. Onları yaralayan ya da onlara karşı kaba davranan hödük heriflerin ellerine düşmüşlerdir çoğu kez. Kim bilir, belki de alabildiğine kibarca yapılırsa... Herhalde bu işten zevk alırlar.

Amma da bitmez tükenmez olanakları varmış be küçük kardeşimin. Bu iş tuhaf bir şekilde, kendiliğinden yoluna giriyormuş gibi geliyor doğrusu bana.

Hem sonra, bir lezbiyenle yatmak, benim için hiçbir zaman pek de öyle yabana atılır bir şey olmamıştır...

Aslında bizim yapmakta olduğumuz şey, bir çeşit, yoldan çıkanları yola getirme girişimi.

İyi herifleriz ya.

Ama şu bizim koca Wu Chang için üzülüyorum doğrusu.

Ritchie çekip alıyor beni düşüncelerimden.

— Potomac Kulübü'ne gideriz, diyor. *Kane Junior*'u kolundan yakalar, bizi seyretmemesini öğütleriz ve bu sırada biz de kılık değiştiririz.

Ve Ritchie Kulübün önünde duruyor. Hergele kuş beyinlinin tekidir. Ama nasıl olmuşsa, her bir haltı önceden tasarlamış. Doğrusunu söylemek gerekirse, iyi de yapmış, çünkü eğer ben benimkini, şu bin bir çıkıntıyla dolu olan benimkini kullanmak zorunda kalsaydım... herhalde oldukça gülünç sonuçlar elde ederdik.

Tekneye vardığımızda, Ritchie'ye:

— Gaya'nın evine birlikte gitmemiz lazım. Şu anda birbirimizden ayrılmanın hiç gereği yok.

— Zaten ikimiz birlikte gideceğiz, diyor Ritchie. Hatta ikimiz de ka dın kılığında... Bak şuna.

Bana pembe çerçeveli, şirin bir gözlük gösteriyor.

— Sevimli olmaz mıyım yani bununla sence? diyor.

— Bununla Ritchie, sana bakamayacağım bile, diye cevap veriyorum.

Dillere destan olmuş serinkanlılığım bir an için çuvalladı.

— Yine de, diyerek hâlâ konuşmaya devam ediyor, tüm bu olan bitenin sınavlarım için o kadar da iyi olacağından emin değilim.

— Walcott gangster çetesi bizi uzun süre oyalamaz.

diyorum. İnan bana. Beş saniyede hepsinin hakkından geliriz. Sana da, kendini eski haline sokmak için bol bol zaman kalır.

Aman Tanrım, neyle karşı karşıya olduğumu bir bilseydim, sanırım daha az fiyaka satardım. Her şeyin bittiği ve tüm bunları yazdığım şu anda şöyle bir düşünüyorum da, kim bilir ne yalanlar atmışımıdır o zamanlarda!

Ritchie kendi bölmesini açtı. İçeri giriyoruz, kapıyı kapatıyoruz. *Kane Junior* orada, suyun üzerinde, uslu uslu duruyor. Bölmenin suya bakan yanı açık, Ritchie sac perdeyi hiçbir zaman indirmez, ama hava kararmış durumda ve ışık yakmak gerek, bu yüzden de bu defalık perdeyi indirmek gerek. Oraya gidiyorum ve kolu çeviriyorum. Aletin her yanı pas tutmuş; şamatanın daniskası.

Kılık değiştirmemizi ayrıntılarıyla anlatmıyorum size, ama alabildiğine eğleniyoruz. Benim sahte memelere karşı hiç olmazsa bir alışmışlığım var, ama Ritchie'ye gelince, bu onun için ilk ve şaşkınlıktan soluğu tıkanıyor zavalılcığın.

— Aman Tanrım, diyor bana, kızların bu nanelerle yürüyebilmelerine olanak yok. Ayrıca sıcak tuttuğu martavali da çok saçma.

— Ne bekliyordun ki, diye karşılık veriyorum, bunlar fasarya. İş eklemeye kaldı mı, eklenecek bir şey daima bulunur da... asıl önemli olan konu, doğal çekiciliğimizi ortadan kaldırmak olunca, bambaşka bir çalışma gerekir.

— Acayip şekilde dar ve kısa donlar aldım, diyor Ritchie. Spor şeyler, ekstraforlu falan. Hem sonra etekler de vücuda fazla yapışan türden etekler değil.

— Günde iki kez tıraş olmamız lazım, diyorum. Anlayacağın, birazcık çetin bir işe kalkıştık.

— Bunu da düşündüm, diyor. El çantalarımızda taşıyacağımız usturalar satın aldım.

— Silahlarımızla birlikte taşıyacağımız, diyorum.

— Ah, hayır, diyor Ritchie. Senin istediğin buydu, biliyorum ama, üzerimizde silah milah olmayacak. Çünkü insan böyle durumlarda, daima enayilik yapma tehlikesiyle karşı karşıya kalır.

— Arabada bir tabanca var, diyorum, ve üzerindeki numaraları okuyarak çabucak anlayıvereceklerdir sana ait olduğunu.

— Hayır, diyor Ritchie. Bizi hemen bulamayacakları düşüncesinden hareket ediyoruz ya. Temel düşüncemiz bu değilse, şimdiden her şeyi bir yana bırakalım, daha iyi.

Artık aramızda tartışacak pek bir şey kalmıyor, böylece susuyor ve o sevimli suratlarımızı allayıp pulluyoruz. Ritchie tam anlamıyla kaçık bir kıza döndü. Şu para saçan gerizekâhlar için açılmış okullardan birinden çıkmış gibi bir hali var gerçekten de... Oysa benim oldukça entelektüel bir havam var. Fazla ruj yok, pudra yok ya da çok az var, topuksuz ayakkabılar falan – tapınılacak bir haldeyim.

Kane Junior'ın bölmesi pudra ve tırnak cilası kokuyor. Eh, bir de benzin kokusuyla karışınca insanın burnunun direği kırılıyor.

Tüm erkek kıyafetlerimizi bavullara koyuyoruz ve bavulları da teknenin dibine yerleştiriyoruz.

— Çıkıyoruz, diyorum Ritchie'ye.

Yine duraksıyor.

— Peki, ya tanıdığımız biriyle karşılaşsak? diyor.

— Fena mı, kendimizi sınamak için karşımıza iyi bir fırsat çıkmış olur, diye cevap veriyorum.

Üzerimde açık mavi, pamuktan güzel bir kazak ve yünden, tüylü bir eteklik var. Ritchie'nin üzerinde ise basması çok sade bir etek var. Gerçekten de pek erkek yerine konamayız... hatta

sivri göğüslerimiz bile var!...

Çıkıyoruz; ben önden gidiyorum. Dışarısı ana baba günü. Hava inanılmaz derecede güzel, tekneler gelip gidiyor, motorlar gürüldüyor ve insanlar, giyinik ya da üzerlerinde mayoları, ikişer ikişer geziniyorlar; şöyle bir bakıldığında gerçekten de her şey sevimli görünüyor. On metre ilerliyoruz ilerlemiyoruz, Joan'ı görüyorum, Ritchie'nin kız arkadaşlarından biri.

— Hemen atlama, diye buyuruyorum kardeşime. Unutma ki, onu tanıımıyorsun.

Geliyor ve bizi görmeden geçip gidiyor yanımızdan. Kardeşime bakıyorum. Alnının yakınlarında ter damlaları var. Arkadaşça kolunu sıkıyorum. O da bana gülümsüyor.

— Tamam Francis, diyor. Gidelim.

Yine de şu Çinli martavalı ne hergeleliktir anlamadım doğrusu. Hatta size bir sır vereyim mi... Ritchie'nin bacaklarında tek bir kıl bile yok.

BÖLÜM 11

Beşi çeyrek geçeye doğru Gaya'nın evinin önüne varıyoruz. Ritchie'nin arabası üstü açılabilir bir araba, ama biz, sağı solu gözetleyen insanlar (tabii eğer varsa) bizim geldiğimizi görerek herhangi bir kuşkuya kapılmasınlar diye kapalı tutuyoruz arabanın üstünü.

Yine de burada durmamızın nedenini açıklayacak bir özür lazım bize. Zaten bu davayı Ritchie'yle de tartıştıktan sonra, yalnızca durmayı ve sanki akşam gideceğimiz film konusunda bir türlü anlaşılmıyormuşçasına, gazete okuyarak gevezelik etmeye koyulmayı kararlaştırıyoruz.

Sokak boyunca, yer yer, yanlamasına park etmiş arabalar var ve içlerinden, bizim aradıklarımız olabilecek iki tanesi dikkatimizi çekiyor.

Beklemek dışında yapacak hiçbir şey yok. Benim için bu oldukça sıkıcı, çünkü bazı şeyleri düşünmek zorunda kalıyorum ve kocaman, önü açık göbeğiyle ihtiyar Wu Chang'ı düşünüyorum, o Çinli hergeleyi severdim, bu olup bitenler beni epey üzdü doğrusu.

Ritchie dirseğimi dürtüyor. Bahçeyi çevreleyen demir parmaklık şaklıyor ve bir kız dışarı çıkıyor. Sağa bakıyor, sola bakıyor, saate bakıyor ve ilk arabaya, yepyeni, mavi bir Chevrolet'ye biniyor. Üzerinde açık renk bir tayyör var ve şapkası yok.

Şehir merkezine geri dönmek için dönüş yapacağımı umuyorum, ama dosdoğru devam ediyor. Nereye gittiğini bilmiyorum.

Sağa, Goldsboro Yolu'na sapıyor ve işte tam

Bethesda'dayız... sonra sola, Rockville Pike ulusal yoluna sapıyor. Ve bu yol üzerinde de gazlıyor.

Arayı açmadan, uzaktan izliyoruz onu. Böyle giderse, bu hızla çabucak Frederick'te olacak. Hayır... sola sapıyor... girdiğimiz sokağın adı Grosvenor Lane. Sağa, sonra yine sola. Bu kez, girdiğimiz yol çok daha berbat ve az sonra da beton yol sona eriyor. Gaz pedalına sonuna kadar abanıyorum. Ritchie dirseğine dokunuyor.

— Gideceği yere gitmesine izin vermemek lazım, diyor bana. Yoksa yine başa döneriz. Hatta ellerine düşeriz.

Abanıyorum.

Ritchie'nin Buick'i Chevrolet'den daha eski, ama otuz beygir daha güçlü. Son gaz gidiyoruz. Onu geçiyoruz. Sağa doğru geçerek sıkıştırıyorum onu. Korna çalıyor. Fazla güçlük çekmeden, kolayca kısıtıyorum. Üç milimetre arayla, arka arkaya duruyoruz. Ritchie kızın arabasına geçiyor ve kızın kolunun altına tabancayı yapııştırıyor.

— Buick'i izleyin, diyor.

Çıt çıkarmıyor ve arkamdan o da hareket ediyor. Umarım aldanmamışızdır ve kızcağız Gaya'nın kız arkadaşlarından biri değildir... söylemek zorundayım, bu beni çok şaşırttı.

Kuş uçmaz kervan geçmez küçük bir yola sapıyorum. Ağaçlar var ve görüş alanı kötü. Yani tam aradığımız yer.

Yeterince çabuk duruyorum, Chevrolet de arkamda duruyor. Dışarı fırlıyorum – tabii yine kapıyı falan açmadan. Şu eski numara. Böyle şeyler vücudun tutukluğunu gideriyor biraz.

— Ne istiyorsunuz, diye soruyor bize kız.

Ritchie tabancasını arabada bıraktı, şimdi de ihtiyatlı davranmak için kızı eliyle şöyle bir yokluyor, ama bunu, kız tamamıyla başka bir nedenden ötürü yapıldığını düşünsün diye yeterince ustalıkla yapıyor. Hem kızın çantası da arabada

kaldı, yani bu konuda da endişelenecek bir şey yok.

Bu işin otuzaltı ayrı yolu yok ki. Kızı da alarak arabanın arkasına geçiyorum ve onu tutuyorum. Yakından bakıyorum. Genç bir kız, saçları erkek saçı gibi kısa kesilmiş, soğuk bir havası var, ama çirkin değil. Göğüsleri yok denebilecek kadar belirsiz, biraz oğlansı bir görünüşü var.

Onu kendime çekiyorum ve ağzından öpüyorum, hem de bu ilginç işleme nasıl duygu katılabileceği konusunda bana öğretilen her şeyi uygulayarak. Eh, gerektiği kadar da uzun sürüyor tabii. Gelecekteki nesillerin dikkatine: Yirminci saniyede gözlerini kapatıyor ve yirmi beşincide dudaklarının koruduğu hiçbir şeyin artık benim için gizemli bir yanı kalmıyor.

Üf, anam, iyi öpüşüyor ama ha... Eğer ayak bileğinde şu altın bilezik olmasaydı, şöyle diyecektim: Ne mutlu bu kızın sevgilisi olana... ama o nane ayak bileğinde duruyor ve bu da benim, kendimi erkek kılığında gördüğümde bu tatlı malın benim için hiçbir şey ifade etmeyeceğini düşünerek biraz zıvanadan çıkmama neden oluyor.

Gerçekçi ve yeniden konuşmaya hevesli olduğundan, onu otların üzerine oturtuyorum ve ellerimle devam ediyorum. Bacakları ince, ama iyi yapılmış... üstelik kaslı da...

— Ne istiyorsunuz? diye yineliyor; ama aslında, tüm bu yaptıklarımın onun aklını başından almadığını anlamam için numara yapıyor.

— Yeterince açık olamadım belki de, ha? diye soruyorum.

.....¹

¹Noktalı yerler, özellikle hoşla giden sahneleri simgelemektedir, fakat bu sahneler hakkında propaganda yapmak yasaktır, çünkü bu yüzden Çinliler'deki ya da bir başka yerdeki insanları sevmeye

Bir kedi gibi çırpınıyor, suratıma bir tokat yapıyor ve ciyak ciyak bağırmaya başlıyor çünkü kolunu büküyorum. Ritchie de bizi gözetliyor ve hiç de rahatsız oluyormuş gibi bir hali yok.

.....
Kız fazla korkmuyor... bir kızdan neden korksun ki? Yalnızca nasıl bu kadar iri yarı olduğumu merak ediyordur, o kadar.

— Griselda!

Ritchie geliyor.

— Ellerini tut şunun.

Ritchie dediğimi yapıyor. Ben, kızın bacaklarını uzanmış bir halde tuttuğum sırada Ritchie de kızın ellerini kafasının üzerine kaldırıyor ve öylece tutuyor. Aşağı kısımlarının bağlarıyla ve tanıdığım kuş türlerinin çoğunun gelip yuva yapmaya can atacağı yumuşacık göbek deliğiyle, ince, güzel bir kızın yassı karnı, seyredilmeye değer bir manzara doğrusu.

Haydi ama, ne verdiyse onu istiyor tatlı şey... eh, ben de tabii.

.....
Al işte... bunu beğendi orospu... sanırım artık bacaklarını gevşetebilirim.

Bu oldukça iyi oluyor, çünkü hiç olmazsa bir elim boşta kalıyor.

.....
Üstüne bindiğim anda bir çılgılık atıyor... ama artık çok geç. Ritchie de serbest bırakıyor onu ve yeniden yolu gözetlemeye koyuluyor... kibar kardeşim benim... Kız gözlerini demiryolu geçitleri kadar açıyor.

özendireceğimiz yerde, birbirlerini öldürmeye teşvik etme hakkına sahip oluruz.

— İt herif, diyor dişlerinin arasından.

Kendimi küçük, ısmarlama bir takım elbisenin içindeymiş gibi hissediyorum... fazla olağan bir kuşkuymuş gibi gelebilir bu size, ama aslında, neredeyse yeni sayılabilecek kıyafetimin büyüğü bu... Aynı anda, onu bileklerinden tutuyorum ve yeniden dudaklarından öpebileceğim kadar eğiliyorum. Beni ısırmaya kalkışıyor. Bu epey hoşuma gidiyor. Ben de onu ısıyorum.

İnliyor.

.....
.....

Şu dedektiflik mesleğinden iğrenç bir şekilde hoşlandım doğrusu.

Ama yine de bu, işin tüm güzel anlarını kendime mal etmemi gerektirmez. Ritchie'nin de hakkı var bu işte.

Ayağa kalkıyorum ve zırhımı üzerime geçiriyorum. Şansımız varmış, bu lanet yoldan kimse geçmiyor.

Kız, hoşsa giden bir dağınıklıkla, otların üzerine uzanmış yatıyor.

Üç saat boyunca yüz makyajı yapıp da bir süre sonra bir kıza, bir erkekte var olabilecek her şeye sahip olduğumuzu kanıtlayarak kendimizi ele verdiğimiz için, belki de bizim, Ritchie'yle benim, birer aptal olduğumuzu düşünüyorsunuzdur.

Ya da kim bilir, belki de bu işe girişirkenki maksadımızı bütünüyle anımsamıyorsunuzdur.

Ve size Ritchie'yle benim karşılıklı konuşmamızın ufacak bir parçasının dışında hiçbir şey anlatmıyorum diye, çıt çıkarmadan öylece kalakaldığımızı sanmayın sakm. Gerçekte her ikimiz de, elimizin altında gerçek bir karı bulunması şartıyla, dayalı döşeli bir dairede karı kılığında gezinerek yaşamanın oldukça hoş olacağı düşüncesindeyiz.

Ve bu durumda, yanımıza alacağımız karıyı elimizden

geldiğince gözümüzün önünden ayırmamamız gerekiyor, eh bu da bizi biraz ihtiyatlı davranmaya zorlayacak.

— Ritchie, diyorum, kendini biraz daha iyi hissediyor olmalı, şimdi sıra senin.

Hiç zaman kaybetmiyor.

Ritchieciğim söz konusu kadını kaldırıyor, kadına kendi isteğiyle dirsekleri üzerine dayanıyormuş görünümü vererek, onu arabanın kapısına dayıyor ve bana onu öylece tutmamı söylüyor.

.....

Bir araba geçerse, duruşlarının hiçbir uygunsuz yanı yok... öh, öh... şey, yani kız kafasını geriye, onu kulağının oralardan öpen Ritchie'nin omuzuna doğru attığı şu anda... sanki birazdan transa geçecekmiş gibi geriliyor... sol eli kapıdan kopuyor ve Ritchie'nin kalçasında kasılıyor. Sanırım kız arkadaşımız biraz önce ikinci kez göğün yedinci katına doğru hareket etti... Kendini tamamen cansız bir halde, onu hafifçe doğrultan ve arabanın içine sokan Ritchie'nin kollarına teslim ediyor. Bu kadar heyecan onun için fazla tabii.

— Al şu Chevrolet'yi, diyor, şehirdeki herhangi bir park yerine bırakırız. Şimdi, dönelim de bu yavrunun ağzını arayalım biraz.

Arka koltuğa gömüldü zavalcılık. Fazlaca ihtiyatlı davranmak için arabanın üstünü kapıyoruz ve kapıları kilitliyoruz.

Böylece hareket ediyoruz. Sorunsuz bir yolculuk yapıyoruz; tam Rockville Pike'a çıkarken, yavaşlayan ve duran bir arabayla karşılaşıyoruz. Peşimize mi düşecek acaba? Rockville'e sapiyoruz ve gazlıyoruz. Eğer bu Louise Walcott'sa, belki de Chevrolet'yi tanımıştır. Ama hızlı gidiyorduk, plakayı görmüş olamaz. Hem bu Chevrolet de oldukça sık karşılaşılan

bir Chevrolet modeli. Yine de, daha da emin olmak için gaza dibine kadar basıyoruz ve yarım saat sonra Pickford Place'deki küçücük, sıcacık dairemize varıyoruz. Elbette ki ahlaki açıdan halimizden çok memnunuz, çünkü bu zavallı kızlara normal aşkın zevkini yeniden tattırmak güzel bir eylem... Gerçekten de doğru, kızlar farkına varmıyor.

BÖLÜM 12

Pickford'daki dairemizde sıradan bir dairede bulunan her şey var: İki oda, banyo ve bir tarafından sonu gelmez bir hole çıkan, diğer tarafından da boş bir alana açılan küçük bir mutfak. Dairemiz kırmızı tuğla ve betondan, yeterince pis bir binanın altıncı katında. Binanın, içinde devamlı kestiren bir kapıcısı, kırmızı, modası geçmiş koltukları, yeşil bir bitkisi ve lime lime olmuş döşemeli merdiveninden çok daha iyi görünen bir asansör boşluğu bulunan büyük bir girişi var. İçeri girer girmez, burada ne tür pezevenklerin, ne tür orospuların yaşadığı hemen anlaşılıyor. Bizim odadaki eşyalar büyük bir olasılıkla diğer odadakilerle aynıdır; şu ucuz ve modası geçmiş otel eşyalarından. İki sedir var, yani uyunabilir, eh bu da yeter zaten.

Girdik bir kez içeriye, kapıyı kapadık ve yerleştik. Ritchie, bir dairede kalabilmek için gerekli en temel zamazingolarla dolu bir bavul çıkarmış yukarıya: İçecek, yiyecek, kahve, sigaralar, sabun, havlular ve tüm bu tür naneler. Viskiye ve sodayı alıp, kendimize ağzına kadar dolu bir bardak bir şey hazırlamak için doğruca küçük mutfaka fırlıyorum, çünkü dışarı sıcak, ama içerisi sıcaktan da öte. Bir buzdolabı var ve çalışıyor, tamam öyleyse, buz bulabileceğiz demektir.

Bir tepsi üzerinde üç bardakla geri geliyor. Ritchie oturmuş, kızı gözetliyor, kız da çıt çıkarmadan başka tarafa bakıyor ve tırnaklarını kemiriyor. İşte bu, psikanalitik açıdan çok kötü... Ceketimi çıkarıyorum.

— Fazlasıyla sıcaklamış olmalısınız, diyorum kıza. Çıkartın şu tayyörünüzü.

Kız bana bakıyor. Gözleri de hiç fena değilmiş hani. Ama bütün huysuzluğu üzerinde...

— Elbette ya, diyor Ritchie. Çıkarım şu tayyörünüzü, rahatlayın. Sahi ya, isminizi öğrenebilir miyiz?

— Hadi ordan be... sizi pezevenkler sürüsü, diyor bize.

— Rolleri değiştirmemek lazım, diyor Ritchie. Eğer burada, başına bir şey gelebilecek birisi varsa, o bizlerden biri değil.

Kız biraz şaşırıyor.

— Yeniden başlamayacaksınız ya?

— Bu bizi de rahatsız eder! diyor Ritchie.

Viskimi içerken soluğum tıkanıyor ve kalkıp mutfağa kadar gidiyorum. Orada da öksürmeyi kesiyorum, çünkü o halt o kadar da kötü bir şekilde kaçmadı boğazıma, bu sadece bir bahaneydi ve yarım düzine çiğ yumurtayı hızla mideye indiriyorum. Eğer Ritchie'nin bu işte dikkatli olmak gibi bir niyeti varsa, ben de zayıflık göstermemeli, sarhoş marhoş olmamalıyım. Ve söylendiğine göre, çiğ yumurtalar bu iş için birebirmiş.

Geri geliyorum. Ritchie hâlâ konuşuyor.

— Şunu iyice kafanıza sokun canikom, bizim yöntemlerimiz polisinkilerden daha etkilidir. Hatta bizimle işiniz bittiğinde, üçüncü derecede pişmanlık duyacaksınız. Bu arada, adınız nedir?

— Konuşursam, beni serbest bırakacak mısınız?

— Kesinlikle, diyor Ritchie.

— Peki ya konuşmazsam?

— O zaman sizi soyarız ve fikrinizi değiştirene kadar üzerinizden geçeriz.

— Öyleyse konuşayım, diyor.

Ve gülmeye başlıyor. Ama yine de, sesinin tonu değişti.

Bence biraz önce bizi pezevenk yerine koymasının nedeni geçmiş bir öfkenin kırıntılarıydı ve sanırım, yavaş yavaş durumun öneminin farkına varıyor.

— Haydi, diyor Ritchie, budalalık etmeyin. Size, yapabileceklerimizin küçük bir kısmını gösterdik sadece.

— Küçük bir kısmı mı? diyor. Eh, öyleyse sizler oldukça alçakgönüllü insanlarsınız ha!

Ritchie kızarıyor. Kız da viskisini yudumluyor.

— Dinleyin, diyor kız, her ikiniz de çok sevimlisiniz. Her şeyden önce, hiç de kız gibi görünmüyorsunuz ve sırtınıza geçirdiğiniz şu iğrenç şeyleri de çıkartın. Gerçek bir kızın hiçbir zaman böylesine kötü zevkleri olmaz.

— Tamam, diyor Ritchie, çıkartacağız. Ama ilk önce kim olduğunuzu söylemeniz lazım. Farkındaysanız, hâlâ tanışmadık.

— Louise Walcott için çalışıyorum, diyor.

— Bunu biliyoruz, diyorum.

— Dinleyin, diye devam ediyor, sık sık görmek isteyeceğiniz kadar ilgi çekici biri değilim, ama benimle yattınız, çünkü bu ilk kezdi... şey, yani... bu ilk kez başıma bu şekilde geliyor... eh tabii bu da beni allak bullak etti ve çenem düştü... ama bir şartım var. Eğer size bildiklerimi anlatırsam, beni burada tutacaksınız.

— Kabul, diyorum. Her şartta, bu böyle olacaktı zaten.

— Ve beni... şey...

— Her akşam, diyor Ritchie.

— Her ikiniz de mi? diyor.

— Elbette, diyorum, ama arka arkaya, çünkü biz öyle rezilliklerden hoşlanmayız.

— Tamam, diyor. O zaman rahatımıza bakabiliriz, öyle değil mi? Benim adım Sheila Sedric.

— Merhaba Sheila, diyorum.

Ritchie de ekliyor:

— Benimki Ritchie, onunki de Francisco.

— Pekâlâ öylese, buyrun, oturun, diyor Ritchie.

Ritchie'nin yanına oturuyor ama dibine girmiyor. Bense karşılarında, bir sandalyedeyim.

— Çantamı uzatabilir misiniz, diyor, suratımı pudralamak istiyorum da. Biraz önce bana oldukça acayip bir spor yaptırdınız.

Çantasını uzatıyoruz, açıyor ve biz, ne olursa olsun, yapacak herhangi bir şey için zaman bulamadan, burnumuzun dibinde koca bir altıpatlar beliriveriyor, sonra da kız ayağa kalkıyor. Anlaşılan, kârı s...'tiğimiz yanımıza kâr kalacak.

— Kımıldamayın, benim tatlı yaramazlarım, diyor. Sizi kokuşmuşlar sizi... bu işin tereyağından kıl çeker gibi kolayca hallolacağımı mı hayal ediyordunuz?

Koltuğumun üzerinde ellerim gergin bir halde duruyorum ve birden gözüme bir şey çarpıyor... bunun ne olduğunu size hemen söylemeyeceğim.

— Sizleri vurmayacağım, diyor, çünkü sizlerle bizzat Louise'in ilgilenmesini yeğlerim... hem onun elinden geçtikten sonra, istediğiniz kadar çok sayıda yoldan geçen kadın durdurabilirsiniz... Ne de olsa hiçbir şeyi tehlikeye sokmuş olmayacaklar... işte o zaman, gerçekten kadın kılığına girebilirsiniz.

Hiç kuşkusuz ve kesinlikle kızlar farkına varmıyor. İnsanın zamanı varken defolup gideceği yerde, bu şekilde gevezelik ederek zaman yitirmesi saçma sapan bir düşünce. Çünkü ben, birazdan harekete geçeceğim... şu koltuğumdaki nane vardı ya, işte şimdi söylüyorum size, koltuğun kolu yerinden çıkmış... bir saniyeden kısa bir anda o parçayı kızın sağ eline fırlatıyorum.

Anıyor ve tabanca yere düşüyor. Daha ben şöyle bir oh çekmeden, Ritchie yerden alıyor onu. Boşaltıyor ve cebine sokuyor. Kız da sağ elini sol elinin içinde tutuyor ve zırlıyor. Yanına gidiyorum, bir sağdan bir soldan sertçe tokatlıyorum ve sedirin üzerine itiyorum onu. Yığılıp kalıyor.

— Hey, kes sesini, diyorum ona. Kepazelik çıkartma yoksa uyuturuz seni.

Yine de az kalsın, karşısında iki acemi hıyar varmış gibi anamızı belleyecekti. O kolu çıkık koltuk olmasaydı, her şeye sıfırdan başlayacaktık. Ritchie kızı gözetlerken, ben de el çantasını alıyorum ve karıştırıyorum. Tabii, hiçbir şey yok. Donna Watson adına bir sürücü belgesi dışında...

— Pekâlâ, diyor Ritchie, yeniden başlıyoruz. Adın ne?

— Size söylemiştim, diye homurdanıyor.

— Şu Sheila Sedric mi?

Hiçbir şey söylemiyor. Yanına gidiyorum ve yalnızca elimi kaldırarak, suratına okkalı bir tokat yapıdırıyorum. İşte bunu beklemiyordu ve ilk kez, gerçekten korkmuş gibi bir hali var.

— Bir sonraki darbede burnundan kan gelecek, diyorum. Adın ne?

— Donna Watson.

— Bunun Sheila Sedric'le hiçbir benzerliği yok, diye belirtiyorum. Acaba gerçek olanı bu mu?

Elimi kaldırıyorum, o da bir geri çekilme hareketi yapıyor ve:

— Evet, gerçek olanı bu, Donna Watson, diyor.

— Louise Walcott nerede?

Cevap yok. Bu kez elimi değiştiriyorum, burnu kanamaya başlıyor. Burnunu tıkamak için bir mendil almaya çab alıyor.

— Bırak şimdi onu, diyorum. Sonra yıkarsız burnunu. Hem

daha bitirmiş değiliz. Louise Walcott nerede?

— Beni durdurduğunuz yerin beş mil ötesinde, diyor. Weaver Yolu'ndan sonra sola, Falls Yolu'na, oradan da ilk sağa sapılıyor, sokağın ismini bilmiyorum. Karaağaçtan damı yolun ortasından görülen bir evde.

— Emin misin? diyorum.

— Yemin ederim, diye cevap veriyor.

Genzinden konuşuyor çünkü kan burun kanallarını biraz tıkamış.

— Şimdi burnunu silebilirsin.

Küçük bir bez parçası fırlatıyorum, yere düşüyor ve kız da onu yerden almak için epey çaballıyor. Bu arada tayyörü kan revan içinde kalıyor.

— Louise Walcott'un çetesinde ne iş yaparsın?

— Biraz şundan biraz bundan. Her şeyden bir parça.

— Ayrıntıları istiyorum, diyorum, yoksa seni uyluklarından kırbaçlarım.

— Bağlantılar kurarım. Bugün, beşten önce bırakılması gereken bir paketi almak için Gaya Valenko'nun evindeydim.

— Ne kadardır Louise'in yanındasınız?

— Hıyar oğlu hıyarlar, diyor. İkinizin de anasını belleyecekler, sizi pezevenkler sürüsü...

— Bunu daha önceden söylemiştin, diye belirtiyorum. Louise Walcott, Gaya'yı nasıl elinde tutabiliyor?

— Bilmiyorum.

Bir elimle onu kaldırıyorum, diğeriyle de eteğini indiriyorum. Zaten doğal halimle ayı gibi bir herifim, bir de zıvanadan çıktığımda, gücüm daha da açık seçik bir şekilde belli oluyor. Zavalılık kımıldamaya bile kalkışmıyor.

— İşte şimdi hazırsın, diyorum. Ritchie, kemerini uzatsana.

— Pantolonum düşecek ama, diyor Ritchie.

— Olsun, önemi yok, diyorum. Sonradan pantolonunu ona biraz darlaştırtırsın olur biter... hem bu da onu biraz değiştirir.

— Pis herifler! Katiller! İt dö...

Sanırım it döllerini diyecekti, ama sözcükler sağ elimde kayboluyor. Beni ısırma çabılıyor ama ağzını minik ellerimi ısırabilecek kadar açamıyor.

Onu ters döndürüyorum, kıcı havaya bakıyor ve Ritchie de vurmaya başlıyor.

— Hiç de yakınacak bir durumun yok, diye laf atıyorum. Seni timsah derisinden bir kemerle pataklıyoruz, yani yine altmış altıdansın.

Bir solucan gibi kıvranıyor. Kığında kırmızı kırmızı yollar oluşuyor ve bence, bu çok özgün bir şey.

— Daha fazla sola vurma Ritchie. Bak, şurda hâlâ bembeyaz bir yer var.

Bangır bangır bağıyor, ama suratı sedirin köşe yastıklarına gömülü olduğundan, pek fazla bir şey duyulmuyor. On beşinci darbeye Ritchie duruyor ve:

— Nasıl, böyle iyi mi? diyor. Daha şimdiden vücudun genelinde iyi bir damar genişlemesi oldu bile, eh, yerel yaralanmalar yaratmanın da pek alemi yok doğrusu.

Bence bu söylediği, tamamıyla abuk sabuk bir şey. Kızı bırakıyorum. Ayağa kalkıyor, inanılmaz öfkeli görünüyor; gözleri ıslıl ıslıl, terliyor ve saçları başı dağınık bir halde. Demek, bu duruma düşmüş bir kadın çok sevimli oluyormuş, özellikle aşağı kısımları ortalıktayken ve üzerinde yeterince kısa bir tayyör cekedi varken. Bağırıp çağırmaya hazırlanıyor, ben de elimi kaldırıyorum. Bağırıp çağırıyor... ama uzun sürmüyor. Bir kez daha onu sedire yapııştırıyorum, aynı önceki duruşuyla; yüzükoyun.

— Ne yapalım yani, diyorum, bunu kendisi istedi. Haydi Ritchie. Tıpkı Kutsal Kitap'taki gibi..

Ritchie tereddüt ediyor. Hatta daha da kötü; eğleniyor hergele. Küçük mutfığa geçiyor, boş bir şişeyle geri geliyor ve şişeyi hafifçe kızın kıcının üstüne bırakıyor.

Bana gelince, ben de çok eğleniyorum, kızsıa öylesine şiddetli debeleniyor ki, elimden kurtuluyor ve daha ben doğrulacak zaman bulamadan, tutukluğu geçmiş yumruk darbelerinden birini geçiriyor bana!... Arkasını dönüyor ve gülmekten kırılan Ritchie'yi görüyor. İşte o zaman, duruyor ve suratını koluyla kapatarak, küçük bir çocuk gibi zırlamaya başlıyor.

— Bırakın beni, diyor. Belki çirkin bir kız olabilirim, belki pis bir orospu olabilirim, ama benimle bu şekilde dalga geçmeyin. Tamam, bir daha yapmayacağım. Beni zorlamışlardı.

Fakat bu beni rahatsız ediyor. Kız öfkeli olduğunda, bu iş çok daha keyifli oluyordu. Ayağa kalkıyorum ve onu kolundan tutuyorum.

— Tamam, diyorum. Gel şurada yüzünü yıka, sonra da uslu uslu çene çalarız.

Beni izliyor ve onu banyoya götürüyorum. Kanla kaplı cekedini çıkarıyorum, yüzünü yıkıyorum, saçını başını düzeltiyorum. Üşüyor. Ritchie'den bir sabahlık istiyorum ve o da bana bavulda bulduğu bir bornozu uzatıyor. Bu havada nasıl üşüyebiliyor anlamıyorum, oysa biz, her ikimiz de sıcaktan gebermek üzereyiz. Tepkisel bir nedenden olmalı. Tabii onun durumundan söz ediyorum. Bizim durumumuzda ise, bunun tepkisel bir nedeni falan yok, sıcaktan gebermek üzere olmamızın tek nedeni güneş, eh, ne bekliyordunuz yani, şunun şurasında her ikimiz de sizler gibi normal insanlarız.

Öbür odaya götürüyorum onu, hiç olmazsa, çok daha insan içine çıkabilir bir halde, Ritchie dönüp üç yeni viski daha hazırlıyor ve oturup onları gövdeye indiriyoruz; o ısınmak, bizse serinlemek için... İşte böyledir, alkolün insan vücudu üzerinde birbirine ters düşen etkileri, diyecekti az kalsın Ritchie.

— Pekâlâ, Louise, Gaya'yı bu işe sokmayı nasıl başardı? diye soruyorum.

— Her şey bir partide başladı, diyor. Louise Walcott'un çetede bir erkek kardeşi vardır. Erkek kardeşinin de kendine ait bir iki erkek arkadaşı vardır. Eh, siz de biliyorsunuz ki, Louise'in erkek kardeşi pek o kadar...

— Pek o kadar erkek sayılmaz, diye fısıldıyorum ona.

— Neyse, diyor, oğlanları sever işte. Louise de kızları ele geçirmek için bu oğlanları kullanır, çünkü dış görünüşleri fena sayılmaz ve buranın yüksek sosyetesinden birçok oğlan daha tanırılar, eh bu da, her yere girebilmek için sahip olunması gereken en temel ayrıcalıktır. Böylece, bir gün, durmadan içirerek Gaya'yı ölesiye sarhoş ettiler. Bir kızı içirmek hiç de zor değildir, ona fazla dayanamayacağını söylemek yeterli olur, sonra da o, dayanabileceğini kanıtlamaya çalışır.

— Erkekler de böyledir, diyorum.

— Onu bilemeyeceğim, diye karşılık veriyor, ben yalnızca kadınları tanırım. Kısacası Gaya, Richard'ın arkadaşlarından birinin evinde körkütük sarhoş olduğu o gün, salak gibi kılını kıpırdatamayacak bir haldeydi ve hastalandı, eh tabii o zaman, Richard ve arkadaşları kıza karşı son derece kibar davrandılar, onu tedavi ettiler ve iyileştirme bahanesiyle ona iğne yaptılar. İster istemez, sersem şey kendini iyi hissetti ve hatta o nanekeyif bile aldı. Zaten ilk başlarda Louise'in de istediği buydu, özellikle kızı istiyordu, o zamanlar eğlenceli bir işti

tabii, ama ne zaman ki kızı daha iyi tanıdı ve babasının para sıçtığını öğrendi, o zaman herifi tehlikesiz bir şekilde yolmak için, kızı Ritchie'yle evlendirmeyi düşünmeye başladı.

— Vay be, bu Louise orospusu gerçek bir adiymiş, diyorum.

— Evet, diye karşılık veriyor, ama yemin ederim, acayip iyi sevişiyor.

— Bak sen! diyorum, bizim yapamayacağımız herhangi bir şeyi o da yapamaz, hem sonra bizde fazladan bazı olanaklar da var.

— Biliyorum, diyor ve boş boş Ritchie'ye bakıyor.

— Peki, sevişmekten başka ne bok yer bu Louise orospusu? diye soruyor Ritchie. Sanırım uyuşturucu işinde falan çalışıyor, ha?

— Her işten bir parça yapar, diyor Donna. Hepsini anlatmadı bana. Ben sadece bir emir kuluyum. Tek bildiğim, devlet yönetiminde tanıdığı az denemeyecek kadar erkek arkadaşı olduğu. Ha kadın arkadaşları da var. Senatör karıları, hani kaçık sokak orospuları vardır ya, o tür karılar falan.

— Güzel, diyorum. Sen iyi bir kızsın. Bir sonraki iş ne olacaktı? Yani Gaya'yla işi bittikten sonra ne yapacaktı?

— Bilmiyorum, diyor. İçtenlikle tabii. Yapılmakta olan başka işler de vardı, ama ayrıntıları bilmiyorum.

— Küçük bir atom bombası martavalı filan olmasın? diyerek laf atıyorum. Bu tür lezbiyenler için nedir ki biraz casusluk yapmak? Madem erkeklere karşı tamamiyle buz gibi kalabiliyorlar, bundan yararlanmaları lazım.

Çenesini kapıyor.

— Sonuçta, diye bağlıyorum, seni burada tutacağız. Her şey bittikten sonra, hiçbir sıkıntımız kalmadığında, bizde kalırsın. Korkma, sana dokunmayacağız bile. Bizler, aslında gerçek kızları yeğleriz.

Tek bir sözcük bile çıkmıyor ağzından.

— Yemeği hazırlıyayım, diyor.

— İyi fikir, diyor Ritchie.

Ritchie de, ben de, bu akşam, yeni bir maceraya daha atılmak için artık çok geç olduğu konusunda tartışma ihtiyacı bile duymuyoruz. Bunu yarın düşünürüz.

Donna mutfağa geçiyor ve tencereleri karıştırmaya başlıyor, hem de söylene söylene, çünkü her şey darmadağın. Tıpkı bir koruma görevlisinininki gibi bir dili var bu kızın.

Ne pişirdiğini bilmiyorum ama güzel kokuyor. On beş dakikanın sonunda, Ritchie'yle ben, Peruluların yöntemlerini kullanarak başparmaklarımızı elips şeklinde çevirmeye çalışıyorduk ki, kapıda beliriveriyor.

— İşte, diyor. Yemekte spagetti ve jambonlu yumurta var, ama kaşıkla yiyeceksiniz, çünkü tek bir çatal bile bulamadım.

— Hiç önemi yok, diyor Ritchie. Ben o kadar açım ki, parmaklarımla bile yiyebilirim.

Elimin tersiyle masayı boşaltıyorum ve kız da bir tava dolusu, mis gibi kokan jambonlu yumurtayı getiriyor.

Sofraya oturuyoruz. Gülünç bir üçlü oluşturuyoruz. Ritchie ve ben hâlâ karı kılığındayız, o ise kırmızı kuşaklı bir bornoz içerisinde. Suratının, vurmuş olduğum yeri şişmiş ve otururken dikkat ediyor. Kendimden biraz utanıyorum, ama bu şekilde davranmamış olsaydım, hâlâ aynı noktada olacaktık. Aslında, eminim ki tek eksiği, zamanında ona arada sırada dayak atacak bir babası olmayışı.

Üçümüz de eski dostlar gibi gevezelik ediyoruz ve viskiyle sağlığını yerine getiriyoruz, çünkü kuşkusuz tüm Amerika'da bulunabilecek en sağlıklı içki viskidir.

Ve sonra yatağa girme zamanı gelip çatıyor. Anımsıyorsanız, bu odada yalnızca iki sedir var. Ama

Donnacığımızı gözümüzün önünden ayırmak söz konusu bile olamaz... pekâlâ boşuna sevişmiş olabiliriz, çekip gitme isteği yeniden canlanabilir kafasında.

Sedirleri birleştiriyorum ve şilteleri enine yerleştiriyorum. Böylece kocaman ve tek bir yatak oluşuyor. Ritchie çarşafları alıyor ve her şeyi ayarlamaya başlıyor.

— İşte, diyorum. Siz ortaya, biz de iki yanınıza.

İtiraz ediyor.

— Aaaa! Abartıyorsunuz ama. Bu tür zırvallıkların bittiğini sanıyordum.

Anımsadığım kadarıyla, biraz önce işime yarayacağını düşündüğüm için altı çiğ yumurtayı birden mideye indirmiştim ve bildiğim kadarıyla, çiğ yumurtalar tıka basa vitamin ve hormonla doludur, eh demek ki o an, şu andaki isteklerimi de göz önünde bulundurmuşum.

— Size değmeyeceğiz bile, diyorum. Üç küçük kız kardeş gibi uyuyacağız. Yarın böyle bir şey kuşkusuz yeniden olacak, bu yüzden formda olmamız lazım.

Tek söz söylemiyor ve hazırlanmak için banyoya geçiyor. Biz de, soyunuyoruz. Pijamalarımız bile var, Ritchie'ninki kırmızı ipekten, benimkiyse sarı ipekten. Her şey tıkırında, hatta bu durum hoşuma bile gidiyor. Zevkleri benimkilerle aynı mı değil mi, bilmiyorum ama, o da sadece pijamasının cekedini giyiyor. Çarşafların bacaklarıma değmesi hoşuma gider de.

Donna geri geliyor. Saçlarını açmış, bu haliyle on altı yaşında gösteriyor. Bornoz hâlâ üzerinde.

— Pijamam yok, diyor. Böyle de uyuyamam.

— Bornozu çıkartın, diyor Ritchie. Merak etmeyin sizi sıcak tutarız.

— Evet de, bornozun altında hiçbir şey yok, diyor.

— Olsun, diye karşılık veriyorum. Gözlerimizi kaparız.

Geçin.

Işığ ı söndürüyor ve üzerimden geçiyor. İkimizin arasma yerleşiyor. Etraf kapkaranlık, boş alanda küçücük bir ışık var; pencere tarafında belli belirsiz bir kare dışında hiçbir şey görünmüyor. Donna'nın soluk alışını duyuyorum. Kıpırdamıyor, ama kuşkusuz uyumuyor da. On dakikanın sonunda itiraz etmeye başlıyor.

— Çok sıcakladım, diyor.

Bir ayak hareketiyle örtüleri havaya fırlatıyorum. Ritchie de öyle yapıyor, yani her üçümüz de, yan yana, yere serilmiş bir haldeyiz ve üzerimizde bizi rahatsız eden hiçbir şey yok. Beş dakika böylece geçiyor ve sonra kız yavaş yavaş kıpırdamaya başlıyor. Ritchie'nin tarafına dönüyor; karanlığa yavaş yavaş alışıyorum ve kızı belli belirsiz görebiliyorum. Ritchie hareketsiz kalıyor.

.....

İşte böyle, herkes hayatından memnun. Yine de bunların hiç önemi yok... Hatta tüm bunları muzurluk olsun diye anlattığımı ve bunların hikâyemizin gelişimiyle hiçbir ilgisi olmadığını söyleyeceksiniz belki de bana... Ama bunlar işin ikinci derecede önem taşıyan yanları ve etrafta özel dedektif olsun, ajan olsun, niçin bu kadar çok aynasız olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum.

Hem sonra böyle şeyler hikâyeye yerel renk katar ha...

BÖLÜM 13

Neticede, gece pek de kötü geçti denemez ve hatta denebilir ki, güneş iki duvar köşesi arasından bir ışın sokup da onu suratımıza yöneltmeye başladığında, bundan kurtulmak için elimizden ne geliyorsa yaptık. Ben Donna'yla şarmaş dolaş bir durumdayım ve ikimiz de birbirimize paralel duruyoruz, ama tam olarak aynı yönde değil. Ritchie uyukluyor; elbette ki, bu onun için iyi bir şey; ama kız için aynı şeyi söyleyemeyeceğim; zavallılık, acınacak bir durumda. Bana gelince, üzerimden geçen kamyonun yanında bir dövme makinesinin bırakacağı etkinin, çakıl taşından bir yatağın yanında içi sıkıştırılmış havayla dolu bir şiltenin bırakacağı etki gibi olacağı düşüncesindeyim, yine de hepinizin iyi bildiği şu ünlü enerjim sayesinde kalkıyorum ve hızla giyiniyorum.

Atıştırarak bir şeyler bulmak için dışarı çıkıyorum. Sabah sabah, Washington pek de insanın başını belaya sokacak bir halde olmaz; işverenleri için alışveriş yapan zenciler, erkekler ve kadınlardan başka kimse olmaz etrafta. Ayrıca bu halimle arkadaşlarıma tanınmak gibi bir tehlikeyle de karşı karşıya değilim. Ama başka tehlikelerle karşı karşıyayım, örneğin...

— Ver şunu...

Sokak satıcısının uzattığı gazeteyi alıyorum.

Kocaman manşet.

Takkeli-Çinliyi bıcaqlayan Francis D... mı?

Harika. Beynimden vurulmuşa dönüyorum.

Soyadımın yalnızca baş harfini koymuşlar, bu da babamın şehirde hâlâ hatırı sayılır bir adı olduğunu kanıtlar...

Ama yine de bir şeyler yapmak lazım.

Çabucak yukarı çıkıyorum.

Yemin ederim, kapıyı vurmadan içeri giriyorum. Evet, belki haksız olabilirim, ama çıktığımdan bu yana kardeşim uyanmış ve Donna'yı da hiçbir yerde görmediğime göre, altta olan Donna olmalı.

— Ritchie, diyorum, çık oradan ve dinle.

— Buradan da dinleyebilirim, benim için bir sakıncası yok, diye karşılık veriyor.

Donna'ya gelince, hiçbir şey söylemiyor. Oh... Oh... Ah... diye sesler çıkartıyor ve hepsi bu.

Manşeti Ritchie'ye gösteriyorum. Donna görececek durumda değil, büsbütün kendinden geçmiş bir halde.

— Gözlüklerim olmadan göremem, diyor kardeşim.

Gazeteyi burnuna yapıştırıyorum. Bu kez de, olduğu yerde sıçırıyor.

— Harika, diyor.

Doğrulmaya çalışıyor, ama Donna asılıyor ve yeniden düşüyor.

— Aaa! Donna, diyor, bırakın da giyineyim. Francis devamını getirir.

— Ah! hayır, diye cevap veriyorum. Ben ölüyüm.

Bu arada, neyse ki Donna cayıyor. Ritchie ayağa kalkıyor ve giysilerinin üzerine atlıyor.

— Makyajını falan doğru düzgün yap, diyorum ona, bu iş ciddi olmaya başladı.

— Ne yapacağız ki? diye soruyor.

— Benim ortadan kaybolmam lazım.

— Peki bu nasıl olacak?

Adamakıllı düşünüyorum ve:

— Sen morga birkaç kez girip çıktın, değil mi? Herhalde bir

doktor tanıyorsundur ha? diye soruyorum.

— Vay anasını be, diyor kardeşim.

— Güzel...

Umarım doğru anlamıştır. Evet.

— Bir ceset alırız, diyor, ve onu Francis kılığına sokarız.

— *Kane Junior*'la tabii, diye tamamliyorum.

— Peki dostum, diyor Ritchie, bunlar o kadar da gülünç şeyler değil ama.

— Aaa! diyorum, bunların karşılığında kazanacağımız şeyler de var. Örneğin, yoldan geçen güzel kızları toplamak gibi.

— Ve sen bunların dinlendirici olduğunu düşünüyorsun ha... diye söyleniyor Ritchie.

Donna geriniyor. Gözleri ağzının kenarlarına kadar morarmış, saçı başı dağılmış, çırlıçıplak ve görülmeye değer bir halde. Güzel kız ne de olsa.

— Şimdi ne yapacağız? diye soruyor.

— Meraklanma, diyorum. Bayan Walcott'u layık olduğu yere göndereceğiz. Hem de bu işi sadece ikimiz yapacağız.

Gülmekten kınılıyor.

— İşiniz zor, diyor.

— Bu bizi korkutmuyor.

Oturuyor.

— Francis, diyor, saatlerdir öpüşmediğimizi düşünüyorum, sen ne diyorsun?

— Oha! Çüş! diye cevap veriyorum.

Ama yine de öpüyorum onu.

— Hanginizi yeğlediğimi bilmiyorum, diyor. Derileriniz aynı değil, ama her ikiniz de çok hoşuma gidiyorsunuz...

— Utanmıyor musun? diyorum. Senin gibi safkan bir

lezbiyen, nasıl oluyor da erkeklerle yatıyor?

Gülmekten kırılıyor.

— Ah! Sanırım beni yola getirdiniz.

— Hepsi bu da değil, diyerek yeniden sözü alıyorum. Hadi bizim işimiz var. Sen ne olacaksın?

— Hastır! diyor Donna. Beni burada tutacaksınız. Artık bir daha ayrılmayacağız.

— Benim niyetim de böyleydi, diyorum, ama şimdi değişti ve senin için daha iyi bir fikrim var.

Telefonu alıyorum. Şehirde adı John Payne olan bir arkadaşımı olduğunu anımsıyorum birden... Hani şu bir antikacının ağzının sularını akıtacak türden, 1900 model bir Olds'u olan kişi, size ondan söz etmiştim. Para sıçar, maymun iştahının biridir ve kızlara utanç duyulacak derecede ilgi duyar.

— Alo? John Payne orada mı?

— Benim...

— Ben Francis. Sana bir hediye vermemi ister misin?

— Sarışın mı, esmer mi? diyor.

— Her ikisi de, diyorum. Üst tarafı sarışın.

Ağzını şapırdattığını duyuyorum.

— Getir.

— Bizim için onu dört beş gün evinde tutar mısın?

— Hiç dokunmadan mı?

İtiraz ediyor...

— Yok canım, diye cevap veriyorum. İstedğini yapabilirsin ve o da kendini korur.

Donna'nın ciyak ciyak bağırdığını duyuyorum:

— Bu pezevenklik de neyin nesi böyle?

— Bekle... diyorum John'a.

Ahizenin konuşucu tarafını elimle örtüyorum ve Donna'ya olan biteni açıklıyorum:

— Dinle... Ritchie'yle ben, ikimiz bir olsak bile, tek başına John Payne'in yanında hiçbir şey olamayız. Üstüne üstlük bu herif Bob Hope kadar yakışıklıdır ve utanç duyulacak kadar da çok parası vardır.

— Bana ne! diyor. Benim istediğim sizlersiniz.

— Dört beş günlük gıdiver, n'olacak ki, diyorum. Hem sonra bunu yapmak zorundasın. Ve eğer böyle düşünmüyorsan, seni pataklarım.

Belli etmeden bana bakıyor.

— Bu hoşuma gider, diyor. Nasıl olsa, genelde sonu iyi bitiyor.

Bu kez, o da ben de gülmekten kırılıyoruz.

— Kabul ediyor, diyorum telefona. Ama dinle... On dakika içerisinde buraya geliyorsun. Pickford Place'a. Tuğladan ve betondan bir bina. Korna çal, o aşağı iner. Ben orada olacağım.

Telefonu kapatıyor. O da kabul ediyor tabii.

— Donnacığım, hayatım, diyorum, sonra yine görüşeceğiz, kaybedilen bir şey yok ki.

Ve sonra onu yatıştırmak için biraz öpüyorum ve on dakika çabucak geçiyor. John geliyor, korna çalıyor, kız fırlıyor, onu izliyorum ve John'un arabasına binerken görüyorum. Yeniden asansöre biniyorum. Öf be! Şimdi iş başına.

BÖLÜM 14

Hiç kuşku yok, aynasızlar – ki Tanrı bilir Washington'da epey aynasız vardır ve kurallara aykırı işler çevirmek için böyle bir şehri seçmek gülünç doğrusu— aynasızlar, diyordum, şimdilik benim cici bir kız kılığında olduğumu bilmiyorlar. Öyleyse bundan yararlanacağız demektir. Ama buna karşılık, Ritchie'nin, eğer eski ayrıcalıklarına kavuşup söz konusu ölüyü usulca yürütmek istiyorsa, yeniden erkek kılığına girmesi daha iyi olur. O zaman her şeyden önce, gidip deposunda bavullarımızı saklayan şu aile yadigârı *Kane Junior*'ı görmeliyiz.

Bunları Ritchie'ye anlatıyorum, o da onaylıyor ve çıkıyoruz. Buick orada duruyor, Chevrolet de öyle. Her ikisini de alıyoruz ve ben Chevrolet'yi biraz daha uzağa park ediyorum; sonra da Ritchie'nin yanına geçiyorum.

Yol boyunca düşünüyorum ve sanırım, beynimde birtakım şeyler oluyor, ama bunları bin bir güçlkle biçimlendirebiliyorum. Bir gazete satıcısına bir nikel parçası uzatmak için kırmızı ışıktan yararlanıyorum ve yeniden bir gazete alıyorum. Haberi bir daha okuyorum.

— Ritchie.

Bana bakıyor.

— Bu lanet olası gazetenin tek bir köşesinde bile Çinlinin öldüğü yazmıyor.

Ritchie kaşlarını kaldırıyor.

— Her yerde @bıçaklanmış* yazıyor, diye tekrarlıyorum, ama öldüğünü belirtmiyorlar.

— Eh o zaman, diyor Ritchie.

— Oh! Yok bir şey, diyorum.

Bunun bana neden bu kadar ilginç geldiğini ve neden bunun bir önemi olduğu izlenimine kapıldığımı bir türlü anlayamıyorum.

— Hastaneye gidip görmek gerekecek, diyorum.

Kuşkusuz, ne olursa olsun bu olayın bir önemi var, çünkü o zavallı Çinli için bunun bir yaradan başka bir şey olmaması elbette ki daha iyi olur. Hem öte yandan tutun ki, beni enselediler ve bu suçu üzerime yıktılar, işte o zaman o Çinli sağ çıkarsa, daha az tehlikede olacağım, çünkü bunu yapanın ben olmadığımı söyleyebilecek onlara... Ama içimden bir his, gazetenin bu konuda kesin bir şey yazmamasının bir nedeni olduğunu söylüyor. Acaba bu neden ne?

— Evet, diyor Ritchie, hastaneye gidip görebiliriz, ama bunu sonra düşünüyoruz, ilk önce seni öldürmek daha doğru olur. Hele şu Louise Walcott meselesini hâlâ halletmek gibi bir niyetin varsa?

— Evet hâlâ öyle bir niyetim var, diyorum, ama içine edeyim, böyle davranmadıkça ve herkesi öldürmedikçe bu işin üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum.

— Teker teker hepsini doğru yola sokarız, tıpkı Donna'ya yaptığımız gibi, diye salık veriyor Ritchie.

Ona bakarak gülmekten kırılıyorum.

— Sayıları bir düzine kadar olsaydı, diyorum, bunu düşünebilirdik. Hem üstüne üstlük hepsiyle bu şekilde eğlenceli olmayacaktır: geçen gün içlerinden birkaçıyla tanıştım. Aralarında hilkat garibeleri filan var. Louise Walcott'un kendisine gelince, bu yöntemle en ufak bir şansımız yok. dokunmamıza bile izin vermeyecektir.

Ritchie düşünceli düşünceli:

— Böyle şeyler hiç belli olmaz... diyor.

— Denemekle bir şey kaybetmeyiz, diye karşılık veriyorum. Ama ben başka bir yöntem yeğlerdim.

— Yine de, önümüzdeki günlerden birinde o karının peşine polisi takmamız gerekecek... diyor Ritchie.

— Evet, diye cevap veriyorum, ama benim peşimde oldukları sırada değil.

— Elbette, diyor Ritchie. Peki öyleyse, şimdilik böyle bir niyetimiz yoksa, onları ilerki bir zamanda aramaktan başka yapacak bir şey yok demektir.

Birden aklımı bir düşünce delip geçiyor.

— Ya şu on kağıt? diyorum. Aman Tanrım... öylece bir köşede bırakmamalıyız o paraları.

— Belki de ayağımızı denk almamız gerekecek, diye ekliyor Ritchie, çünkü Walcott karısı senden birkaç adım daha önde olmak için, elinden ne geliyorsa yapmaya başlamıştır bile.

— Tüh, hay anasını satayım, diyorum, ne karmaşa ama değil mi...

— Boşver, aldırma, diyor Ritchie. Hiçbir şey düşünmemek daha iyi, bak bana, ben düşünüyor muyum... yoo.

Bu arada hâlâ yoldayız ve sonunda Kulübe varıyoruz. Olası en az dikkati çekmeye çaba göstererek iniyoruz arabadan. Kuşkusuz bu görünüşümüzle kimse bizi tanımıyor, ama normal halimizde bizi tanıyan birinin, bizim, *Kane Junior*'ın durduğu bölmeye girdiğimizi görerek şaşırmaması lazım. Çünkü o kadar da çok sayıda bölme yok burada...

Sonuçta insanların arasından ustaca geçiyoruz ve kazasız belasız bölmeye atıyoruz kendimizi.

Ben bir sandalyeye oturuyorum. Ritchie yeniden erkek kılığına giriyor. Ve bu iş için yalnızca yirmi dakikasını harcıyor.

— Demek karı kılığundayken insanın bacakları daha serbest oluyormuş, diye belirtiyor. Kim bilir yazları ne keyifli olur böyle

giyinmek.

— İstersen yeniden kılık değiştirebilirsin, diyorum. Kimse seni engellemiyor.

Kahkahalarla gülüyor bu lafın üzerine.

— Gerçek şu ki, bu kıyafet oldukça kullanışlı, diyor, çünkü kızları korkutmuyor. Zaten bence, şu Louise Walcott gibilerinin de kız bulmakta fazla güçlük çekmemesinin nedeni bu olmalı.

— Eh, diyorum, bu işler böyledir. Birbirlerine benzeyen kişiler daima birbirlerini bulurlar, bunu herkes bilir.

Şimdi Ritchie hazır.

— Bu işi tek başıma halletmem lazım, diyor.

— Bütün gün boyunca bu işle uğraşmayacaksın herhalde ha? Morgdan bir ceset yürütmek nedir ki...

Bu ölüm olayının gerçekten başıma geldiğini düşündüğüm şu anda biraz ürperiyorum doğrusu.

— Sen epey yorulmuşsun sanırım, diyor bana Ritchie. Herhalde şehir morguna gideceğimi düşünmüyorsun, değil mi? Özel bir kliniği olan bir arkadaşım var ve bu işten yakamı sıyırmam için elinden geleni yapacaktır. Göz nakli ya da onun gibi bir dalga için bir ceset isteyecektir ve herhangi bir bokluk çıkarsa da, cesedi birinin çaldığını söyleyecektir. Yahu sen beni kafaya mı alıyorsun yoksa?

— Harika, diyorum, iyi ki sokmuşum seni bu işin içine. Bana gelince, ben nasıl olsa bu işin içinde olacaktım.

— Yine de en azından iki saatimi alır, diyor Ritchie. Sen de beni beklersin. Güneşe karşı oturur, bir iki bardak bir şeyler içersin, zaten yapabileceğinin en iyisi de budur. Ve bir buçuk saat içerisinde de, *Kane Junior*'ı alıp kanalı geçersin, yani demek istediğim, Brookmont'un yukarlarına doğru gidersin... Taylor Havuzu'nu geçtikten sonra.

Nereyi tarif etmek istediğini anlıyorum; küçük örneklerden

yola çıkılarak tekne yapılan bir merkez, Mac Arthur Bulvarı'nın oralarda, cehennem dibinde bir yer.

— Carderock'la Cropley arasında durursun, diye devam ediyor Ritchie, orada kanalın yola çok yakın olduğu bir yer var.

— Boş konuşuyorsun, diyorum, küçük bir konaklama yeri, var orada.

— Evet, diye karşılık veriyor, işte orada dur ve beni bekle.

— Bu en azından otuz beş mil demektir, diyorum.

— O yolu bir saat on beş dakikada rahat rahat yaparsın, diyor Ritchie. Hem de fazla zorlanmadan.

— Tamam, diyorum. Ya etraf kalabalık olursa?

— Etraf kalabalık olsa da, değişen bir şey olmaz.

— O zaman yarın bir daha deneriz ha? diye soruyorum.

— Dinle, diyor Ritchie, bu işin ne kadar ciddi olduğunun farkındasın herhalde ha?

Birdenbire Çinliye telefon eden kişinin ben olduğunu anımsıyorum ve bu, biraz daha ürpermemi sağlıyor.

— Sana her şeyi söyleyeyim bari, diyor Ritchie. Bir başka arkadaşım daha var ve bu arkadaşımın kanal üzerinde aşağı yukarı bu yükseklikte bir tekne garajı olan bir evi var. Sen beni beklersin, ben de tekneyle, içine o naneyi de koyarak oraya gelirim ve orada da ne yapılması gerekiyorsa yaparız. Bu iş için bütün bir günümüzü harcayabileceğimizi düşünmüyorsun herhalde... yani şey... cesedin suratının şeklini bozma işi için falan demek istiyorum.

Çenesini ovuşturuyor.

— Hem sonra kılığını kıyafetini değiştirmek. gerekecek... hatta orasını burasını kanatmamız da gerekecek.

— Kanatmak mı, nasıl yani? diye soruyorum.

Artık pek iyi anlayamıyorum.

— Ölümünden sonra belli bir zaman geçtiğinde, diyor Ritchie, insanın kanı akmaz. Bu yüzden, söz konusu cesedi, yüzüne ateş edilmiş gibi bir hale sokmak için, aynı zamanda kana bulayacağız... Kısacası sanatçılar gibi çalışmamız lazım.

— Öf be... diyorum. Cesedi benzeteceğimiz kişinin ben değil de sen olmasını dilerdim.

— Ah! diyor Ritchie, bizler o kadar sık karşılaşıyoruz ki böyle olaylarla... Neyse... sen şu kıyafetlerini ver bakalım bana.

— Hangilerini?

— Erkek kıyafetlerini. Cesedin kılığını kıyafetini değiştireceğimizi söylemiştim sana.

— Oh! Harika, diyorum. Mavi takımım!...

— Seçme şansımız yok, diyor Ritchie. Ceplerini sana ait olan zamazingolarla doldur. Bir de yüzüğünü, bileziğini ve saatini ver bana.

— Oh, oh!...

Burada söyleniyorum.

— Haydi, haydi, diyor Ritchie. Acele et.

Hepsini *Kane Junior*'ın iç bölmelerinden birinden aldığı bez bir deniz çantasına tıkıştırıyor ve tüyüyor.

— Böylece, diyorum, artık sürücü belgem de yok. Ne halt edeceğim ben şimdi?

— Araba kullanmayacaksın, diyor. Görüşmek üzere, hoşçakal.

— Pekâlâ, diyorum, hiçbir şey anlamayan bir herifmişim gibi... bunları renkli bir kartpostal üzerine yazar, yollarsın bana...

— Böylece sen de onu yatağının üstüne koyabilirsin, diyor Ritchie.

Sonra da çıkıyor.

Bir buçuk saat boyunca ben ne yapacağım peki?

Aman Tanrım... labii ya... mis gibi uyuklarım işte... Hem de *Kane Junior*'ın içinde... Kanapenin üzerinde Dunlopillo şeklinde yastıklar bile var. Onları yere koyarsam, gel keyfim gel...

Geçen gece Donna Watson'la yaptığımız şu küçük boğa güreşi biraz yordu beni. Ama eğer uykuya dalarsam, saati unutmamam lazım.

Pöh! Yine de her şartta bir buçuk saat uyumayacağım herhalde.

Haydi bakalım... doğru uykuya.

BÖLÜM 15

Sıçrayarak uyanıyorum. Kim yapıyor acaba bu gürültüyü? Budalalık edip de bölmenin kapısını kilitlemediğimi ancak fark edebiliyorum.

Yapabileceğim en ufak hareketi bile yapmaktan kaçınıyorum ve etrafı dinliyorum.

Bölme dışardaki güneş sayesinde yeterince aydınlık. İhtiyatlı bir şekilde davranarak yavaş yavaş gözlerimi açıyorum.

Bulunduğum yerden hiçbir şey görmüyorum. Gürültü kapıdan geliyor, şimdi anımsıyorum, kapının iki sesli hafif bir gıcırdaması vardır, seslerden biri pestir, diğeriye tiz.

Güzel. Yine de, bakmak lazım, ne olur ne olmaz. İhtiyatsız davranarak ayağa kalkıyorum... Tam pantolonumu ait olduğu yere geçireceksen, birdenbire kız kılığında olduğumu anımsıyorum ve halatın üzerine sıçırıyorum. Işığı yakıyorum. -

Bölmede bir herif var. Bağırıyorum.

— Ne arıyorsunuz burada?

Herif bana bakıyor ve kahkahalarla gülmeye başlıyor.

— Bu kadar korkmamak lazım, canım, diyor.

— Çıkın buradan, diyorum. Derhal çıkın.

— Vay vay, diyor, bu kadar ürkek misiniz yani?

Bana doğru ilerliyor. Büyük ve iri yarı biri. Otuz beş kırk yaşlarında, siyah saçlı ve ince ağızlı. Üzerinde sıkı dokunmuş bir kumaştan çizgili bir takım elbise var. Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz, bu yaz bunlardan herkeste var. Açık renk bir şapka takmış. Anlayacağınız, ne idüğü belirsiz bir herif işte.

— Olduğunuz yerde kalın, diyorum.

— Haydi tatlım, diye karşılık veriyor, aptallık etme de benimle gel. Beraber, kibarca bir görüşme yapmamız lazım.

— Kalın orada, diyorum.

Olduğu yerde duruyor.

— Ne öğrenmek istiyorsunuz? diye soruyorum. Beni haber alma servisine falan mı benzettiniz?

— Dün Gaya Valenko'nun evinin önünde bir Buick'in içinde ne yapıyordunuz?

— Siz sarhoş musunuz? diye soruyorum.

Bu arada, daha elverişli bir duruş kazanabilmek için yavaş yavaş yer değiştiriyorum. Bu yaptığının pek farkındaymış gibi bir hali yok.

— İki kişiydiniz, diyor. Bir saatten biraz fazla oluyor, buradan bir herif çıktı. Ne yapmaya gelmiştiniz Valenkolar'ın evinin oraya?

— Bu isimde birini tanımıyorum, diyorum.

Sonra da sağ gösterip solumu yapıştırıyorum. Yumruk tam yerine oturuyor ama herif düşmüyor. Bu da beni şaşırtıyor.

— Harika, diyor.

Ve sonra da sıkı bir kavgaya girişiyoruz. Tam yerini bulan bir yumruk yapıştırıyorum; bu hıyar yumruğumu ikiye katlayacak bir karşılık veriyor ve yumruk demirden dökme bir bastırkaç gibi kulağımın üzerine geliyor. Ama onun burnuna yeddiği de sivrisinek ısırgı değil hani. Aynı anda kendimi yere bırakıyorum ve herifi bir ayağından yakalıyorum. Şimdi de üzerine oturmuş, gülünç bir şekilde ayağını büküyorum; bundan pek zevk alıyormuş gibi görünmüyor doğrusu. Hıyar oğlu hıyar, ayı gibi güçlü ve etekliğim de beni dövüşemeyecek kadar rahatsız ediyor. Ters dönmeyi başarıyor ve beni halat kemirmeye yolluyor; neyse ki ön kolumla darbesinin etkisini azaltıyorum ve bu kez bükülen ayak benim ayağım oluyor. Ama

ben de bu kısıkaçtan kurtulmanın bir yolunu buluyorum. Aman Tanrım ne de can yakıyormuş böyle şeyler. Tüm bu kavga boyunca Kulüp'teki insanları ayaklandırmamak için tek bir sözcük çıkmıyor ağızımızdan ve bu kocaoğlana küfür edememek pek de hoş değil. Yapacağı hareket için gerektiği gibi yerleşebilmiş değil henüz: duruşunu düzeltmek amacıyla harcadığı çabadan yararlanıyorum ve bir kolumu boynuna doluyorum. Şimdi, bir kolumla ve bir bacağımla oluşturduğum kısıkaçtan kurtulmak için aynı anda hem kolumla hem de bacağımla başa çıkmak zorunda, bu da onun canını daha çok yakacak demektir... İşte bunu beklemiyordu, zaten bu bana özgü bir numara, bu numarayı yapabilmek için biraz tıknaz olmak lazım. Sinemacılıktan anlasaydım, sizin için büyük bir çekim yapardım şimdi, çünkü herifin yanma geçmeyi başarıyorum ve uyluğu çenemin çok yakınında... çenemde... ve ısıyorum. O anda, ağzından ince bir homurdanma kaçırıyor ve her şeyi bırakıyor. Bu kadar tut-kaç yeter, ayağa kalkıyorum, kolundan yakalıyorum ve havalanıyor... harika, judodan da anlıyormuş gibi bir hali var, şimdi de ben onun ayakları ucunda şöyle bir gezintiye çıkıyorum... bing... aman aman, insanın sırtını ne biçim acıtıyormuş bu halat böyle. Bu kez de boksa geçiyoruz; çekinmeden birbirimize giriyoruz ve her ikimiz de olduğumuz yere yığılıp kalıyoruz; benim burnum kanıyor, onunsa bir gözü kapalı; yere oturmuş, birbirimize bakıyoruz ve kahkahalarla gülmeye başlıyoruz. Böylece ortalık yatışıyor.

— Vay anasını... diyor. Ben sizin gerçekten bir kız olduğunuzu sanmıştım.

— Eh, ben de sizin çelimsiz herifin teki olduğunuzu düşünmüştüm, diye karşılık veriyorum, ama yanılmışım sanırım.

Ayağa kalkıyor.

— Haydi, diyor, tamam... Bu şekilde hiçbir yere varamayacağız. Adım Jack Carr – özel dedektif – Salomon Valenko tarafından kızını gözetlemek için tutuldum – ve dün öğleden sonra neden Donna Watson'un peşine düştünüz, öğrenmek isterim doğrusu.

Ashında pek de hoşla gitmeyen bir çocuk değil ha. Ben de ayağa kalkıyorum.

— Bu doğru mu? diye soruyorum.

Bana cüzdanını uzatıyor, bir izin belgesi ve gereken her şeyi var. Hatta eski aynasızlardanmış.

— Niçin bana palavra sıkıyorsunuz, diyorum. Tut-kaçı ve judoyu bu derece iyi bilen bir özel dedektif olmaz. Siz ya F.B.I.'dansınız ya da benim adım Francis Deacon değil.

Harika. İşte bu... buna aptallık derler. Neyse, sonuçta ağzımdan çıktı bir kez.

— Francis Deacon mı? diyor. Sizi tanıdığımı memnun oldum.

— Tutun ki, hiçbir şey söylemedim, diye karşılık veriyorum. Bu durumda adım Diana. Ve on dakika içinde gitmem lazım. Bu yüzden, beni durdurmak istiyorsanız, acele etmelisiniz.

Gülüyor.

— Şimdi her şeyi anlayabiliyorum, diyor. Ne var ki, size hemen şunu belirtmem lazım...

Güzel. Bu sana elini cebinde tutmayı öğretir. Yumruğumu hâlâ deminki kavganın izlerini taşıyan çenesinin ucuyla karşılıyor. Bu kez yıkılıyor işte. Onu toparlıyorum ve bir köşeye bırakıyorum, sonra da *Kane Junior*'ı çalıştırıp tüymek için acele ediyorum; bu iş için beş dakika yetmeli, çünkü bu işe en fazla beş dakikamı ayırabilirim; böylece kalan süreyi de yeniden pudralanmak için kullanmış olurum.

BÖLÜM 16

Aşağı yukarı saatte yirmi mil hızla ilerliyorum ve bu hızla bile suyun üzerinde yeterince gürültü çıkıyor. Kanalin girişine ulaşabilmek için ters yöne doğru gitmeliyim, giriş tam Théodore-Roosevelt Adası'nın karşısında – ve kanalın üzerinde, kanal boyunca dolanıp duran, gezintiler için güçlü motorları olan karakol gemileri var; ne demek oluyor bu, diye soruyorum kendime.

Can sıkıcı durumumu düşünüyorum şöyle bir. Ve işte federal polis kıçımın dibinde, aslında bu bir uyuşturucu dalgası olduğuna göre böyle olması gerekir zaten, ama... Tanrım, yeter ki bununla Takkeli-Çinli arasında bir bağlantı kurmaya kalkışmasınlar... yoksa hiç kuşku yok, boka batarım.

İşte kanalın girişi. İskele tarafı tamamıyla kapalı! *Kane Junior* gerçek bir denizataı gibi fırlıyor ve motoru, burnuna bir tabak dolusu krem şanti yapıştırılmış bir insanın soluk alıp vermesini anımsatacak şekilde uğulduyor.

Üzerimde kardeşimin yağlı kumaştan cekedi var ve cekedin içinde alabildiğine sevimli duruyorum.

Fakat ne sonu gelmez kanalmış bu böyle. Olduğum yerde durduğum izlenimine kapılıyorum. İnsanın, bu kanalı inşa eden adamların olası en uzun kanalı yapmak için gece gündüz demeden çalıştıklarını söyleyeceği geliyor.

Türlü türlü nanenin önünden geçiyorum. Sonunda şu Gemi Kulübünün oraya varıyorum. Beni tanımalarını istemediğimden gaz veriyorum. Ama bu lanet olası tekneyle pek göze çarpmama olanağım yok.

.....

Yarı uyuklar bir halde, bir yığın şey düşünerek, tam gaz ilerleye ilerleye en az bir saat geçiyor. Kanal boyunca her iki tarafta da yer yer karşıma çıkan özel iskeleler yardımıyla nerede olduğumu iyi kötü çıkartabiliyorum.

Little Falls'u geçeli çok oldu ve on dakika önce de Calvin John Creek'i geçtim. Sanırım her şeye karşın, yine de varacağım yere yaklaşıyorum.

Aman Tanrım, ne kadar da uykum var. Tabii doğal olarak önüme bakıyorum, ama gerçekten de hiçbir şeyin farkında değilim.

Arada sırada küçük küçük tekneler çarpıyor gözüme. Bazen de kanal kıyısı boyunca uzanan bitki örtüsü. Aa, o da ne! Önümde, sağda, dalları neredeyse suya değen bir ağaç var... Hayır... meğer öyle değilmiş, o ağaç gemilerin yedeğe çekildiği yere çekilmiş. Geçerken kafamı çevirip şöyle bir bakıyorum. Ve bammm! Küçük, motorlu bir tekneye bindiriyorum.

Hey büyük Tanrım! Ya da bir teknenin üzerinde olduğuma göre, hay bin lombar!

Sizin de tahmin edeceğiniz gibi *Kane Junior*'da hiçbir şey yok. Daha önce de başından geçmişti böyle şeyler. Hız kesiyorum. Neyse ki kimse bir şey görmedi; Tanrı'nın sevgili kulu muyum nedir, tam olayın olduğu yerde kanal kıvrılıyormuş... hatta her şey bir yana, belki öbür tekneye bindirmemin nedeni de budur.

İçindeki, balıklama suya atladı... kaza yerine dönüyorum. Suda bir şey yüzüyor, bunun ne olduğunu biliyorum, sıkıca yakalıyorum ve tek parça halinde tekneye çıkarıyorum. Hem de hızlı bir şekilde.

Bu bir kız. Değişmek için. Hayır hayır, sizinle matrak geçtiğim falan yok... eğer bu hikâye yalnızca ve yalnızca anı gerçeklerden oluşmuyorsa, çarmıha gerileyim.

Tam kızcağızı bir bez parçası altına gizlemeyi ve teknesinin su üzerinde yüzen yastıklarını toplamayı bitiriyorum ki, bir dizi motorlu sandal kanalı geçiyor.

Bir kez daha paçayı ucuz kurtarıyorum. Sandallar genç öğrencilerle dolu ve hepsi de bana hoşça giden şeyler söyleyerek bağırıyor. Onlara el hareketleri yapıyorum ve hızımı arttırıyorum. Haydi, *Kane* yavrum... biraz daha hızlı...

Su teknenin ön tarafındaki direğin her iki yanına da sıçırıyor ve motorun gürültüsü güzel bir gürlemeye dönüşüyor.

Saatime bakıyorum. On dakika içinde randevu yerinde olabilirim ve böylece biraz önce sudan çıkardığım bu kızla uğraşmak için yirmi dakika kazanırım.

Şu ana kadar olanlarla, o kadar büyük sıkıntılar yaşıyorum ki, tamamıyla buz gibi kalıyorum... eh, bu da kendimi hemen hemen uyanmış hissetmeme neden oluyor.

Bir elimle kurbanımın suratını açıyorum, kurbanım diyorum çünkü kızın adını madını bilmiyorum... ne yani, benim yerimde siz olsaydınız ne yapardınız?

Ama kızın doğru dürüst soluk aldığı pek söyleyemeyeceğim.

Eğiliyorum ve direksiyonu bırakmadan biraz sarsıyorum onu. Haydi yavrum... uyan bakayım.

Hafif bir iç çekiş. Güzel, böylesi daha iyi...

Ve deniz tutmasının bilinen etkileri... haydi bakalım... hop, onu sıkıca tutup kafasını teknenin kenarına dayıyorum. Güzelim kanal suyu gerçek bir oluğa dönüşüyor... akla uygun olan da bu zaten. Hem nasıl olsa, teknenin hareketi tüm bu pisliği dağıtacaktır.

Güzel. Böylesi daha iyi. Şimdi gözlerini açıyor, bana bakıyor ve zırlamaya başlıyor.

İşte bu, tüm bu olup bitenlerden çok daha rahatsız edici.

— Ben... teknem... diyor. Neler oldu?

Bunları motorun sesi yüzünden bağırarak söylüyor.

Şansımızı deneyelim bakalım.

— Bilmiyorum, diye bağıyorum ben de, ama bildiğim bir şey varsa, o da biraz önce boğulmak üzere olduğunuzdur.

— Beni siz mi kurtardınız? diye soruyor.

Şaşırmış gibi görünüyor. Hay içine edeyim! Doğru ya, kız kılığında olduğumu yeni anımsıyorum... eh, sesim de tuhaf geldi tabii kızcağıza... hay anasını!

— Biraz rahatsızım da, anlarsınız ya, diyorum. Adm Diana. Ya sizinki? Sanırım motorunuz patlamış olmalı.

Kuşkusuz makinelerden, motorlardan falan hiç anlamıyordur, zaten bu konuda ne olursa olsun en ufak bir şey bilen tek kız yok, hepsi de egzosla gaz giriş yerini karıştırırlar ve bujileri imdat istemeye yarayan birer aydınlatma aygıtı gibi algılarlar.

— Ya! diye bağıyor. Öyleyse artık teknem yok demektir!

Olumsuz hareketimin üzerine yeniden zırlamaya başlıyor. Ama ne yalan söyleyeyim, sevimli kız doğrusu.

— Bende işime yaramayan başka bir tekne daha var, diye anıyorum ona. Onu size hediye ederim.

— Neden? diye soruyor. Beni tanıımıyorsunuz bile.

— Olsun, diye karşılık veriyorum aynı ses tonuyla. Sizden hoşlandım.

Ve işte burada yalan söylemiyorum. Sarışın, oldukça kısa saçlı ve mavi gözlü; küçük, kalkık bir burnu ve fırçayla çizilmişçesine düzgün bir ağzı var... dişleri kusursuz ve üstü başı sırlıslıklam... eh, bu da tüm vücut hatlarını ortaya çıkarıyor... bundan fazlasını size söylemiyorum. Gaz veriyorum.

— Oh! diye bağıyor, çok iyisiniz. Sizi öpmem lazım. Adım

Sally.

Beni öpüyor. Serin bir öpücük. Ve tamamen ıslak bir öpücük.

— Üşütmeyesiniz, diyorum kulağına. Sweat-shirt'ünüzü çıkarın ve benim cekedimi giyin.

Kızlar arasında çekinmek, utanmak gibi sıkıntılar olmadığından hiç tereddüt etmiyor. Vay be. Küçük göğüsleri var... ama harika. Ben de o sevimli oyuncakları saklaması için cekedimi veriyorum ona, işe bakın. *Kane Junior* birden yön değiştiriyor. Artık uyandığım söylenebilir. Hem sonra böyle kulaktan kulağa konuşmak da çok zevkli.

— Sizi Cock's Inn'e götüreceğim, diyorum. Orada kurursunuz ve sonra sizi gideceğiniz yere bırakırım.

— Sahi mi söylüyorsunuz, diye karşılık veriyor. Ben bu civarda oturmuyorum ama. Bu arada, siz nereye gidiyorsunuz Diana?

— Cock's Inn'de bir randevum var, diyorum. Ama yarım saat içinde ve ben biraz erken geldim.

Zaten, gerçekten de randevu yerine geldik. Motoru durduruyorum ve tekneyi akıntıya bırakıyorum. Önde, her iki taraftan da fışkıran su kütleleri yavaş yavaş alçalıyor ve tekne yeniden yatay bir hal alıyor. Küçük otelin yük iskelesine doğru çeviriyorum direksiyonu. Bu arada, birdenbire oluşan bu sessizlik insanın kulaklarını sağır ediyor. Kafamızın içinde kocaman bir boşluk oluşuyor.

Yük iskelesine ayak basıyorum ve *Kane*'i oradaki bir direğe bağlıyorum. Zaten orada, bizden önce gelmiş, dıştan takma motorlu iki üç tekne daha var.

Sally'ye karaya çıkmasında yardımcı oluyorum. Bacakları üzerinde titriyor zavalcılık.

— Ne kadar da güçlüsünüz böyle, diyor.

— O kadar ufak tefeksiniz ki, diyorum.

Küçük otele kadar koşturuyoruz ve vardığımızda, havlu dolu bir oda istiyorum.

Şimdi ilginç bir şeye tanık olacaksınız. Eğer erkek olsaydım bana oda moda vermezlerdi. Ya da en azından onlara para yedirmem gerekirdi. Oysa bu durumda, en ufak bir zorluk bile çıkmıyor.

— Arkadaşım suya düştü. Yaşadığı bu heyecanı üzerinden atmak için kalacak burada. İki sert martini getirin bize.

— Anlaşıldı, diyor bana görevli.

Burası kırmızı tuğla ve ahşaptan, kanalın kıyısında, tek katlı, oldukça küçük, gül ağaçlarıyla dolu ve önünde masaları bulunan bir otel. Daha çok kır yaşamını andıran eşyalarla dayanıp döşenmiş. Sade bir tarzda: Her şey kâğıt inceliğinde ve kuşkirazı ağacından falan. Yine de, odalar boydan boya halıyla kaplı. Sadelik iyi güzel, hatta gerekli, ama her şeyin fazlası zarar. Kanala bakan bir oda veriyorlar bize. Önümde on beş dakika var.

— Çabuk soyunun, diyorum. Vücudunuzu ovuşturacağım. Ya da boşverin! İlk önce bir duş daha iyi olur.

Onu banyoya götürüyorum ve suyun altında, keseyle vücudunu ovuşturuyorum. Vücudu diri, parlak ve gerçekten de çok ama çok güzel.

Koştura koştura onu odaya getiriyorum. Bir bornoza sarıp sarmalıyorum ve çok kısa bir süre içinde kuruluyorum.

Hay Tanrı belasını versin! Her şey belli olacak... harika, kapı çalınmıyor. Doğru ya! Martiniler. Onları alıp kapıyı kapatıyorum.

Fondip yapıyoruz. Bu da onu öksürtüyor ve güldürüyor.

Bakalım, tüm karı milleti öyle miymiş, değil miymiş, şimdi anlayacağız... Sıkıca tutuyorum onu ve yatağa mıhlıyorum. Orada da, vücudundaki her köşeyi öpmeye başlıyorum. Eh,

tabii öpecek bir yığın yer eder bu da.

Pekâlâ! Bir çift tokat yıyorum!...

Beynim zonkluyor.

— Kafayı mı üşüttünüz! diyor bana.

— Özür dilerim...

Berbat bir haldeyim, berbat. Ah... aman be, içine edeyim. Bir kerecik olsun şunlardan birini... gerçek bir kızı halledebileyim.

— Bu çok aptalca, diyorum. Benim adım Diana değil. Ben bir erkeğim.

— Size inanmıyorum, diyor.

Bir bu eksikti.

Kazağımı çıkarıyorum ve ona sahte memelerimi gösteriyorum.

— Bakın, diyorum.

Ve onları bir sakız gibi çekiştirip duruyorum. Kız da seyreliyor.

— Eh, o zaman? diyor. Yani erkek olmanız... tabii eğer doğruysa... size beni öpme hakkını mı veriyor?

— Karşı koyamadım, diye cevap veriyorum.

Bornoza sarınıyor.

— Siz bir domuzsunuz, diyor. Neden kadın kılığına girdiniz ki? Ve neden Richard Deacon'ın teknesine bindiniz? Böyle bir şeyi o yapmış olamaz... sanırım anlatacaklarınızı yarıda kesmemem gerekiyordu.

Eğer hayatınız boyunca, eşekten düşmüşçesine şaşırmış birini görmediyseniz, şu anda bana bakın. Ve tabii her zaman olduğu gibi, ne biliyorsam anlatmaya koyuluyorum:

— Yoksa siz kar...

Neyse ki kendimi tutabiliyorum. Tam zamanında. Ne?...

— Oran kardeşi misiniz?

Bu yavru leb demeden leblebiyi anlıyor yahu.

— Tam değil. diyorum.

— Francis Deacon değil mi? Siz hani şu aradıkları kişi değil misiniz?...

— Hayır, diyorum. Buna inanmayın.

Yoğun bir dikkatle inceliyor beni.

— Elbette ya, diyor. Siz osunuz. Sizi bir kere Gemi Kulübünde uzaktan görmüştüm. Peki o zaman, gerçek mi? O Çinliyi gerçekten öldürdünüz mü?

Tek harekette boruozundan kartuluyor. Her iki elini de göğüslerine doğru çekiyor, baba gülümsüyor ve sonra da kollarını uzatıyor...

— Francis... hayatım... diyor. Haydi, çabuk, çabuk...

Ah! A...

Genelde kendimi pek naza çekmem... ama yine de!...

Bunu bir kez daha belirtiyorum, size yemin ederim, kızlar farkına varmıyor!

BÖLÜM 17

Onbeş dakika, bu tapılası kızın, yani Sally'nin türlü çekiciliklerini ayrıntılarıyla anlatmak için pek de fazla sayılmaz ve ayrıca, ona yapabileceklerimin ancak baştan savma bir örneğini sunacak kadar zamanım var. Hiç kuşku yok ki, bu kız epvey yetenekli ve tam, yetiştirilmesi gereken bir bitki gibi. Çok güzel bir derisi var, öpüşmeyi biliyor; bunun dışında, uygulama eksiğinin olduğu hemen anlaşılıyor, ama yine de her şeye hazır... zaten benim pek öyle bir şey yaptığım yok... vücudu hakkında bilgi topluyorum o kadar. Bununla beraber, yorgunluğuma rağmen, on dakikanın sonunda sinirlenmeyi başarıyorum, ama kız beni sırtüstü düşürüyor ve üzerime çıkıyor.

— Katilim benim... diye fısıldıyor. Canım katilim benim... canımı yak... ısır beni.

— Ah! Yeter artık ama, diyorum. Ben kimseyi öldürmedim.

Biraz sert davranıyorum... bunun biraz aşırıya kaçacağı düşüncesindeyim, ama yine de oturuyorum, onu uyluklarıma yatırıyorum ve kıcına kıcına vurmaya koyuluyorum. Bir yılan balığı gibi kımıl kımıl oynuyor, benden sıyrılmayı başarıyor ve yeniden beni sırtüstü yatırıp üzerime atlıyor. Saatime bakıyorum. Üç dakikadan fazla geçmiş.

Çırpınıp duruyor; gerçek bir eğlence. Bu küçük şeytan, alabildiğine neşeli.

— Boğazla beni... diyor. Canımı yak.

Aradan zaman geçince, bu olan biten bende, olması gerekenin tam tersi bir etki uyandırıyor... Savaş alanını terk ediyorum, kız bunu fark ediyor ve huysuzluk etmeye başlıyor.

— Yoksa benden hoşlanmadın mı? diyor.

— Eğer çeneni tutabilseydin, diye cevap veriyorum, belki bir şeyler yapabilirdik, ama senin şu Hindistan cevizi yağından abuk sabuk lafların beni etkilemiyor.

— Oh!... diye karşılık veriyor... Francis... öldür beni... Çok mutsuzum... Tıpkı o Çinliyi öldürdüğün gibi beni de öldür.

Onu kendimden uzaklaştırıyorum ve ayağa kalkıyorum.

— Sana lazım olan, diyorum, seni pataklayacak ve hasta olmana neden olacak, adamakıllı aksi, gerçek bir hödük. Bu gerçekten senin için hoş bir şey olurdu.

Bu arada giyiniyorum... kız kılığında tabii. Daha şimdiden beş dakika geç kaldım ve umarım, Ritchie *Kane Junior*'ı bulduğunda ve içinde de kimse olmadığını gördüğünde fazla meraklanmaz.

— Francis... diye fısıldıyor kız çekine çekine.

Pencereye gidiyorum ve kanala bakıyorum. Bir tekne geliyor ve duruyor. Bu olsa olsa Ritchie'dir. Hızla gitmem lazım.

— Burada kal, diyorum Sally'ye, ve ben dönene kadar bekle. Gelince rahat rahat konuşuruz.

— Geri dönecek misiniz? diye soruyor.

Bu aptal şey gerçekten de çok tatlı. Yatağa gidiyorum ve onu her iki yanağından da öpüyorum, tıpkı bir ağabey gibi. Suratında budalalık etmiş ve ağlayıp zırlamak istemeyen, ama kendini köşesine çekilerek cezalandıran küçük bir kızın asık surat ifadesi var.

— Hayatım, diyorum, gerçekten de çok acelem var ve insan bu durumda oldu mu, hiçbir şey yapamaz. Uslu uslu bekle beni. bir saat içinde burada olacağım.

— Bu doğru mu? diyor.

— Yemin ederim, diye cevap veriyorum.

Ve hızla çıkıyorum.

Sete ulaşıyorum, sonra da küçük yük iskelesine kadar dört nala gidiyorum. Bu gerçekten de Ritchie. *Kane Junior*'ın yanında duruyor ve biraz şaşırılmış bir halde yastıklara bakıyor.

Teknenin içine atlıyorum, ipi çözüyorum ve beş saniye içinde başımdan geçen her şeyi anlatıyorum, buna bölmedeki adam ve onu pataklıyaşım da dahil.

Bu Ritchie'nin pek hoşuna gitmiyor.

— Artık anlayışım kısıldı, diyerek bir itirafta bulunuyor bana. Neyse, sonuçta ceset bende, hem de giyinmiş ve gerektiği gibi kana bulanmış bir halde, bir de depoda, tekneyi kana bulamak için yarım litre kan var.

Of! Tüm bu safsatalar midemi kaldırıyor.

— Ritchie, diyorum, tuhaf bir meslek seçmişsin.

Var gücüyle itiraz ediyor.

— Bu boktan işe kim bulaştı, söyle bakalım? diye soruyor. Sen mi ben mi?

Tartışırken, yan yana arkadaşının evine doğru gidiyoruz. Buraya aşağı yukarı bir mil uzaklıkta, evin tekne garajı suyun hemen kıyısında ve bu garaj *Kane Junior*'ın rahat rahat sığabileceği büyüklükte. Böylece kimse pek kayda değer bir şey göremeyecek.

Kane'i bir halkaya bağlıyorum ve betonun üzerine sıçıyorum. Etrafa bakıyorum, garajda camlı bir kapı var ve Ritchie'nin Buick'i kapının ardında duruyor.

— Onu... şey... onu arabanın içinde mi getirdin? diye soruyorum.

— Evet, diyor Ritchie. Hâlâ orada duruyor. Git al da buraya getir onu.

Gidiyorum. Uyuşukluğun hiç sırası değil. Asker çantalarında kullanılan sert kumaştan kocaman bir çuval bu.

Amma da ağırmış ha bu pis herif. Çuvalı tekneye kadar sürüklemeyi başarıyorum.

— Çuvalı aç, diyor Ritchie.

— Çok isterim, diyorum, ama fazla bakmamayı yeğlerim.

— Şanslısın, diyor Ritchie. Sana biraz benziyor, üstelik genç de.

— Neden ölmüş? diye soruyorum.

— Beyin kanamasından, diyor Ritchie. Ama kafasına sıkacağımız kurşundan sonra kimse bir şey anlayamayacak.

Güçlükle yutkunuyorum.

— Ha... diyorum. Bunu sen yapacaksın herhalde Ritchie.

Ritchie'ye bakıyorum, o da gülüyor. Çuvalı çekiyor. Ben de kafamı çeviriyorum, sonra da tam zamanında tüyüyorum, kapının oraya geçiyorum ve kendimi kötü hissedip garajın duvarına dönüyorum.

Bacaklarım titreye titreye geri geliyor.

— İhtiyar Wu Chang'a bunu yapanlar gerçekten de aşağılık şeylermiş, diyorum.

Ve bu düşünce bana cesaret veriyor. Yine de bu dişi domuz sürüsünü enselemek lazım.

Silahlı teknenin içindeki bölmeden çıkarıyorum ve dolduruyorum.

— Ver şunu bana, diyor Ritchie.

— Tamam, tamam, diyorum, geçti artık. Turp gibiyim şimdi.

Ateş edeceğim yeri gösteriyor.

— Buraya ateş et... diyor. Bu yönde. Dur, bekle!

Teknenin içindeki bölmeden bir bez parçası alıyor ve

adamin yüzünü örtüyor. Ve bezi öylece, teknenin oturağına oturmuş bir halde tutuyor.

— Üzerimize herhangi bir et parçasının geri tepmemesi lazım, diyor. Haydi. Tam buraya.

Bana eski bir boyun atkısı uzatıyor, ne yapacağımı anlıyorum ve çıkacak sesi bastırmak için alıpatları atkıya sarıp sarmalıyorum. Kardeşimin dediği gibi, namluyu ölünün dişleri arasına geçiriyorum. Sonra da abanıyorum.

Boğuk bir gürültü çıkıyor ve kolum geri itiliyor. Ritchie tuttuğu bez parçasını geri çekiyor. Manzaraya bakmıyorum.

— Atkıyı yak, diyor. Biraz benzin dök üzerine ve yak.

Bir köşede bu işle uğraşıyorum ve bu arada da boşalmakta olan bir şişenin gulu gulusunu duyuyorum. Kardeşim makyajın eksiklerini tamamlıyor olmalı.

— Şimdi de, diyor, not defterini eline al ve yaşamaktan bıkip usandığını, bu işi bu yolla bitirmeyi tercih ettiğini yaz.

Dediğini yapıyorum. Her şeyi bir makine gibi, farkında olmadan yapıyorum. Sonunda atkı isli bir alevle yanıyor ve odayı neredeyse dayanılmaz bir yanmış yün kokusu kaplıyor.

Yazmayı bitirdiğimde, Ritchie'ye:

— Annemle babam ne diyecek bu işe?

Bu laf onu donduruyor bir anda.

— Ne derlerse desinler, diyor, nasıl olsa iki gün içinde her şey bitmiş olacak.

— İyimsersin, diyorum.

Dürtüyor beni ve bana küçük, düz bir şişe uzatıyor.

— Dinle Francis. Sen ödleğin tekisin. İç şunu da kendine gel. Hayır, bir şey değil, sonunda benim de moralimi bozacaksın. Bu kadar iş güç, sonra da Gaya'nın ne hallere düştüğüne hiç aldırıyorsun ha? Ya onun durumundaki diğer bütün

uyuşturucu tutkunları? Midemi bulandırıyorŖsun. Saçma sapan Ŗeyler yaptığımızın farkındayım, ama ne bekliyorsun ki, it oğlu itler itliklerini orda burda hiç ceza görmeksizin yasadursunlar. biz de elimiz kolumuz bağlı, bomboş oturalım, bunu mu istiyorsun?

Ben öbür herifin teknede olduğunu ve burada kaldıkça sağlımızı daha çok tehlikeye soktuğumuzu düşünüyorum.

— Haydi, diyorum. Dışarıya bak ve eğer hiçbir Ŗey yoksa, *Kane Junior*'dan çıkalım ve onu akıntıya bırakalım.

Yapılan da bu zaten. Öbür tekneye biniyoruz, *Kane*'i kanalın ortasına çekiyoruz, bez parçasını teknenin baş tarafında bırakarak... böylesi daha iyi. Sonra da her Ŗeyi bırakıp hızla geri dönüyoruz. Tekneyi yine yerine bağlıyoruz, garajın kapısını kapatıyoruz ve çekip gidiyoruz. Bizim Buick orada.

— Nereye gittiğimizi biliyor musun? diyorum Ritchie'ye.

— Louise'in evine gitmeye ne dersin? diyor.

— Louise'in evine, diye cevap veriyorum. Neler olup bittiğini görmek lazım.

BÖLÜM 18

Doğruyu söylemek gerekirse, Sally'yi tamamen unutmuşum ve belki de böylesi daha iyidir, çünkü şu anda yapacağım başka şeyler var. Olası en yüksek hızla ilerliyoruz, ama aynasızların dikkatlerini üzerimize çekecek kadar değil; bu sevimsiz bir şey olurdu. Hep şu aynasızlar. Onları ancak kendim polisçilik oynamaya başladığımdan beri bu kadar sık düşünüyorum, eskiden aklımın ucundan bile geçmezlerdi.

Buick bilinmeyen bir yere dalıyor.

Ritchie'nin biraz önce bana verdiği viski şişesini anımsıyorum ve o şişeyi yeniden istiyorum.

— Of... Ritchie... bana içecek bir şeyler ver.

— Yanlış işler yapıyorsun, diye karşılık veriyor.

Ve şişeyi uzatıyor.

— Hayır, diyorum.

Büyük bir yudum içiyorum.

— Moralimi yükseltmeye ihtiyacım var, diye ekliyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum, hem sonra orada birtakım şeylerin üstesinden geleceğimize de hiç mi hiç inanmıyorum.

— Göreceğiz, diyor Ritchie.

— Donna'nın bize söylediklerini biliyorsun, diye anımsatıyorum. Eğer Louise Walcott bizi enselerse, neyimiz var neyimiz yok kesecek.

— Bana ne, diyor Ritchie. Bütün kesici aletleri benim üzerimde paramparça olacaktır nasıl olsa.

— Söyle bakalım, diye karşılık veriyorum, övünmek iyi güzel de biraz abartmıyor musun?

— Boşuna uğraşıyorsun, diyor Ritchie.

— Soluğunu bana doğru ver bakayım.

Soluğunu veriyor ve hergelenin, kendi burnunun bile algılayabileceği kadar viski koktuğunu fark ediyorum. Demek ki, bu durumlarda fark edilmemek için gerçekten korkmak lazımmış.

— Çok mu içtin? diyorum.

— Fazla sayılmaz, diyor Ritchie. Bak. Dümdüz gidiyorum.

Yola bakıyorum, tam önümüzde esaslı bir viraj var.

— Buradan değil, diyorum. Bekle, biraz daha ilerden, Ritchie.

Hızını artırıyor.

— Tıpkı gangster filmlerindeki gibi, diyor. Lastiklerden çıkan sesi dinle.

Bjjjjjuu diye bir ses duyuluyor... Eğer söylemek istediğimi anlayabiliyorsanız...

— Lastiklerin iyi durumda mı? diye soruyorum.

— Bilmiyorum, ayrıca hiç önemsemiyorum da.

— Sağa dön.

Biraz önce Potomac Yolu'na vardık ve şimdi de ilerliyoruz. Falls Yolu'na kadar dümdüz gidiyoruz. Düz derken, sadece lafın gelişi, çünkü aslında yol Falls'a tırmanıyor ve kıvrılıyor.

— Şimdi bas sonuna kadar, diyorum. Buradan sonra karşımıza kanun temsilcisi falan çıkmaz.

Gidiyoruz ve gidiyoruz. Önümüzde daha yapılacak bir düzine mil var. Bu dediğim, bu gidişle on beş dakikalık bir iş.

O kadar bile sürmez. On iki dakika falan yeter. Baksanıza, buraya kadar geldik bile... burası bana yolun kıyısındaki bir kıyı anımsatıyor...

İşte tam o anda bir kez daha küçük Sally'yi düşünmeye koyuluyorum.

— Ritchie, diyorum. Kulüpten Sally diye birini tanıyor musun? On yedi yaşlarında küçük bir kız?

— Evet, diyor. O yaşlarda gösteriyor.

— Onu iyi tanıyor musun? diye soruyorum.

— Ah! diyor, onu çok iyi tanırdım, dostlar gibi.

— Vay vay! diyorum, biraz donmuş bir halde, herkese böyle mi davranır yani?

— Tam değil, diyor Ritchie. Kendine göre bir tip anlayışı var.

— Bunlar laf salatası, diyorum. Sen asıl, beni uzun süre bekler mi, beklemez mi, onu söyle? Ona bir saat içinde geri döneceğimi söylemiştim.

— Oho! Kestirecektir, diye cevap veriyor Ritchie. Daha şimdiden geç kalmışsın.

Gerçek şu ki, tüm bu olup bitenlerle saat dört buçuğu buluyor, ama temmuz ayında bu zamanın çok geç olduğu söylenemez.

— Ritchie, oraya hemen gitmeyeceğiz. İlk önce dinlenmemiz lazım, diye bir öneride bulunuyorum.

— Sen kaçırdın mı, diyor Ritchie. Hemen yelkenleri suya indiriveriyorsun.

— Oh! Anneciğim, yardım et.

Kendimi annesine muhtaç, zavallı, küçük bir oğlan çocuğu gibi hissediyorum.

— O zaman bas gaza, pis serseri, diye bitiriyorum konuşmamı.

Falls Yolu'ndayız ve yola gireceğimize sola sapıyoruz.

Ritchie gaz pedalına abanıyor, ama bu uzun sürmüyor, çünkü gerçekten de sanki varacağımız yere yaklaşıyoruz. Yolun kenarına park ediyor. Üç yüz metre ötemizde, ağaçların

arasından bir kısmı görünen büyük, beyaz, çirkin bir yapı var. Bu arada ağaçların türü elbette ki karaağaç.

Ritchie etrafa bakınıyor ve bana:

— Hiçbir şey yapamayız. Etraf fazla aydınlık.

— Bakıyorum, hemen yelkenleri suya indiriveriyorsun, diyorum.

— Hiç de değil, diyor. Dinlenip öyle gideriz. Dinlenmek ikimize de iyi gelecektir.

— Ah! Harika, diye karşılık veriyorum. Bunu bana daha önceden söyleyebilirdin. Hiç olmazsa, gidip Sally'yi bulabilirdim.

— Bunu yapmamalıydın, diyor Ritchie bana bakarak.

— Nedenmiş o? diye soruyorum.

— Sağlığına özen göstermek istemiyor musun? diyor.

— Yuh be! Ne diyorsun sen. O bir kere oldukça masum görünüşlü bir kızcağız.

Şu kızlar yok mu, gerçekten de olağanüstü yaratıklar. Ama aslında hiçbirini farkına varmıyor.

— Harika, diyorum Ritchie'ye, sayende paçayı ucuz kurtardım.

— Şu ana kadar hep şanslıydın, diyor. Ama sana şunu da söyleyeyim, o on yedi yaşında değil. Yirmi sekiz yaşında. Haydi, gel de biraz kestir.

Gülmekten neredeyse kasıklarım çatlıyor.

Arabayı yeniden çalıştırıyoruz ve hareket ediyoruz. Evi geçiyoruz; hata mata olamaz, çünkü civardaki tek ev bu. Sonra da ilk sokağa sapıp Buick'i, sokaktan çıkmaya hazır bir halde yeniden park ediyoruz.

Eller ensede, sırtüstü uzanıyoruz.

Etraf ağaçlarla dolu ve kır da çok güzel. Kısa bir süre bu

manzarayı seyrediyorum ve birdenbire, nereden çıktığını anlayamadığım bir herif çarpıyor gözüme. Herif büyük ve iri yarı, gözü de morarmış. Ağzını daha yakından gördüğümde tanıyorum. Ağzı biraz şişmiş. Üzerinde sıkı dokunmuş bir kumaştan, çizgili bir takım elbise var.

— Haydi Francis, diyor bana. Yeniden küçük bir dövüğe ne dersin... Öcümü almam lazım.

Bu benim Federal Araştırma Bürosu memurum. Ritchie'ye bakıyorum. Kımıldamıyor. Bu arada başka bir herfin, kendisini tam anlamıyla profesyonel birine eş değerde kılacak bir zamazingoyla, yani en azından beş santimetre çapında bir zamazingoyla, onu koruduğunu fark ediyorum.

Yapacak hiçbir şey yok.

— Bir gösteri mi istiyorsunuz? diye soruyorum.

Sonra da onu tongaya bastırıyorum. Kolundan yakalıyorum ve uçuyor. Böylece bu numarayı ona ikinci kez yapmış oluyorum.

Bu arada, o da bana küçük tahtalarından birini fırlatıyor... Eh, n'apalım yani... bu tür işlerde acı çekmek de lazım. Geri çekiliyorum. Bununla birlikte yapacak daha bir yığın numara var, karşınızda sizden öç alan iyi bir dövüşçü var.

O da, ben de, darbeleri birbirimize var gücümüzle indirmiyoruz... Yani vahşi yaratıklar değiliz.

Beş dakika geçiyor ve her ikimiz de ter içinde kalıyoruz.

— Şu dangalak eteklik olmasaydı üzerimde, diyorum ona, bu kadar uzun sürmezdi.

Duruyor.

— Yeter, diyor. Bunun yanı sıra, size hiç şunu söyleyen biri çıkmadı mı: Siz koca bir h...?

Ağzım açık, olduğum yerde kalıyorum. Bundan yararlanıyor ve çenemin ucuna okkalı bir yumruk patlatıyor. Yere

yığılıyorum ve o da şefkatle beni yerden kaldırıyor.

— Bunu size borçluyum dostum, diyor. Kesinlikle kızgın falan değilim, ama bunu size borçluyum. Neyse, hemen söyleyeyim bari... Çinli ölmedi.

Ağzım yapış yapış oluyor, bu da en süslü dilimi çıkartmama yardımcı oluyor.

— Siz polisler, diyorum, siz bir sahte insan çetesisiniz. Sizin şu, heriflerin düşünme kutularındaki gülümsemeyi silmek üzere silgi niteliğinde darbeler yollama hastalığınız var ya, işte bu yüzden sol göğsümü acıttınız.

— Bari, diye soruyor Ritchie, ne suç işledik onu söyleseniz?

— Bu ikimizin arasında, diyor aynasız.

Kendini toparlıyorum – biraz da numara yapıyorum ama – ve ben de sıramı savıyorum. Tam inidesine. İkiye katlanıyor ve suratını kızmı ile doğrultuyorum.

— Hani panayirlarda olur ya, diyorum. Onlar her oyunda kazanırlar da, sen bir türlü kazanamazsın.

Öbür aynasız kahkahalarla gülüyor bu lafa.

Pöh, bunların ikisi de alışılmış aynasızlardan değil. İlki doğruluyor, kendini kötü hissediyor sanırım.

— Vazgeçiyorum, diyor. Tamam Francis, arkadaşsın.

Kafasını siliyor, bunu hak etti ama, dizlerim de serttir hani. Ve iyi arkadaşlar gibi, konuşmaya koyuluyoruz.

— Burada ne arıyorsunuz? diye soruyorum.

-- Ya siz? diyor.

— Dinleyin, diyorum, sizin bir federal ajan olduğunuzu düşünüyorum, bu doğru mu?

Kabul ediyor.

— Güzel, diyorum. Ve adınız Jack Carr değil?

Ağızındaki baklalar birer birer dökülüyor.

— Jack Carruthers, diyor.

Harika, bu ismi biliyorum.

— Tanrım, diyorum. Ama öyleyse, bu epey büyük bir iş.

Bu dediğimden biraz hoşlanmış gibi bir hali var. Şimdi de eliyle ihtiyatlı ihtiyatlı burnunu yokluyor.

— Evin çevresi aynasızlarla dolu, diyor. Bu size tolki-volkiyle bildirilecekti.

— Beni durdurmuyacak mıydınız? diyorum.

Gülüşüyor.

— Bu babanızın canını sıkardı... yine de sizin iyiliğinize olurdu... ama tekrarlıyorum, tehlikede değilsiniz... Çinli konuştu.

— Ya gazeteler? diye soruyorum.

— Zevzeklik, diyor. Walcott adındaki karı için bir tuzak.

Ritchie'ye bakıyorum.

— Görüyor musun, diyorum. Sana söylemiştim.

— Gelin, Louise'i görmeye gidelim. Bizimkiler içeri girdiler bile.

— Nasıl? diye soruyorum.

— Göz yaşartıcı bomba..

Yola doğru gidiyor.

Ben de onu izliyorum.

— Gelin, diyor Ritchie'ye.

— Böyle şeyler benim kafamı ütülüyor, diye karşılık veriyor Ritchie. Ben, o orospuyu tanımıyorum. Arabada kestireceğim. Bu iş için geç bile kaldım zaten.

Biz daha onu caydırmak için bir hareket yapamadan, o Buick'e biniyor ve direksiyonun arkasına geçiyor.

Vurdumduymaz bir tavır takınarak yerleşiyor koltuğa.

Ve birdenbire motor gürültüyor ve araba fırtına gibi

hareket ediyor.

Bam! Bam!... Bam!...

Arabaya ateş edenler Carruthers ve öbür aynasız, ama araba çoktan köşeyi döndü. Şaşkınlıktan soluğum kesilmiş bir halde Carruthers'e bakıyorum, sonra da kafama bir darbe yiyorum.

Gitmeden önce, ancak kendi kendime bunun bir dipçik darbesi olduğunu ve bir de, her şeye rağmen, gerçek aynasızların silahlarının pek de o kadar ağır olmadığını söyleyecek kadar zamanım oluyor.

BÖLÜM 19

Jaluzileri kapalı, boş bir odada kendime geliyorum – tabii buna kendine gelmek denebilirse; çünkü vücudumda bazı parçaların eksik olduğunu sanıyorum. Hâlâ gündüz, ve duvarları beyaz ve çıplak olan bu yeri aydınlatacak derecede ışık giriyor içeriye.

Beş dakikadır sünger gibi bir dili geveleyip duruyorum ve sonunda ağzımın bir köşesinde bir parça tükürük bulmayı başarıyorum.

Ellerimin arkamda bağlı olduğunu ve vücudumdaki eksik parça etkisini de bunun yarattığını ekleyeyim de anlatı açıklık kazansın. Kan dolaşımını düzeltmeye yarasın diye parmaklarımı elimden geldiğince hareket ettiriyorum ve doğrulmaya çalışıyorum. Bir duvarın dibine, burnum duvarla yerin oluşturduğu açıya dönük bir halde uzanmışım ve bu pek de rahat değil doğrusu.

Odada tek başıma değilmişim gibi geliyor. Doğru, iki kiracı daha var. Solumda kafası göğsünün üzerinde, benim gibi sırtı duvara dayalı bir kadın ve onun yanında da uzanmış duran bir şekil var.

Onları gitgide daha iyi görebiliyorum.

— Kimsiniz? diye soruyorum kısık sesle.

— Donna Watson... zavallı Donna Watson... diyor.

— Donna... benim Francis.

Boğuk, tüyler ürpertici ve kısık bir sesle çılınca gülmeye başlıyor, eh ben de biraz korkuyorum haliyle.

— İşte orada... diyor, bu John... John Payne diye biri... Bir zamanlar adı John Payne olan bir herif...

Epey korkmaya başlıyorum. Kız oldukça endişelendirici bir durumda.

— Donna... diyorum... sakin olun... Ne var ki? Kurtulacağız buradan...

— John gibi, diyor. Louise Walcott usturayla onun bir tarafını kesmeden önce adı John Payne olan adam gibi.

Sonunda duvarı kendime destek alarak ayağa kalkmayı başlıyorum.

— Donna, diyorum, Tanrı aşkına, kapatın çenenizi ve bu aptallıkları bırakın.

Kafası öne düşüyor ve susuyor. Bense tamamen uyuşmuş bir halde ayaktayım.

Seke seke John'a – tabii eğer yerde yatan oysa – kadar yürüyorum. Donna ve benim gibi elleri arkasında bağlı, suratı beyazlaşmış bir halde Donna'nın yanında uzanmış duruyor. Açık renk giyinmiş. Pantolonunda kan lekesi var. Dev gibi bir leke, canavarca bir leke. Kan adamın çevresine de bulaşmış. Adamcağız kan revan içinde.

— Öldü, diyor Donna. Yirmi dakika boyunca bağırıp çağırdı, sonra da öldü. Karı ustura darbeleriyle gebertti onu...

— Yeter Donna, diyorum.

Şu anda, şu Louise Walcott karısına karşı tartışılmaz bir kin duyuyorum ve onu lime lime etmek istiyorum.

— Donna, diyorum, buradan çıkmamız lazım.

Ayaklarımdaki iplere bakıyorum. Oldukça kalınlık, ama yine de halledebilirim.

— Pencerenin altına yuvarlan, diyorum.

Anlamıyor.

— Yuvarlana yuvarlana pencerenin altına kadar git, diye tekrar ediyorum.

Gidiyor.

— Kıracağım camın gürültüsünü azaltmak için, diye açıklıyorum. Cam parçalarının yere düşerken gürültü çıkarmamaları lazım.

Seke seke, sessizce yürümeye çabalayarak pencerede onunla buluşuyorum.

Cama dayanıyorum. Dışardaki jaluzi kapalı, size söylemiştim... eh bu da şanslı olduğumuzu gösterir.

Yavaşça cama yükleniyorum. Gürültü çıkmasın diye tabii ki...

Tak... kırılıyor. Koca bir cam parçası Donna'nın üzerine düşüyor ve ucu sırtına saplanıyor. Kızcağız sıçırıyor, ama hiçbir şey söylemiyor.

Başardım. Biraz önce açtığım deliğin yanında kalmış bir parça daha var.

— Şimdi de geri çekil, diyorum. Gürültü yapmadan.

Dediğimi yapıyor. Ben de onun yerine geçiyorum ve ayakkabılarımı, kalan cam parçasının her yanına deyebilecek şekilde o deliğe geçiriyorum.

Bileklerim gergin ve çamın, ipin ilk dönüşünü kestikten sonra ayaklarımın arasına girmesi lazım. Bu yüzden ayaklarımı ihtiyatlı ihtiyatlı kaldırıp indiriyorum.

Tamam. Dönüşlerden biri halloldu. Diğerleri kımıldamıyor. Demek ki birçok düğüm var. Hepsini birbiri ardına kesmek lazım.

Bileklerim cama sürtündüğünde, camın üzerinde etimi hissediyorum, ama dişlerimi sıkıyorum; oluyor işte, dördüncü dönüş de tamam, beşincide kopuyor.

Bacaklarım serbest artık. Birkaç bükülme oluyor haliyle.

Bunun uyuşukluktan kaynaklandığını sanmıyorum. Fakat o

da nesi? Koridorda yürüyenler var.

İki üç ani bükülme daha oluyor.

— Uzan Donna, diyorum çabucak'. Kımıldama. Ölü numarası yap.

Ben de onun yanına çömeliyorum. Kapı açılıyor. Bir kadın içeri giriyor. Kısılmış kirpiklerim arasından gözlüyorum onu. Ama ben bu yüzü tanıyorum.

Bu Louise Walcott.

Yalnız. Kapıyı kapatıyor.

Elinde parlak bir halt var. Bir ustura. Üzerinde siyah, oldukça dekolte, muhteşem bir elbise var. Hiç olmadığı ve olamayacağı kadar güzel ve orospu.

— Vay vay vay... diyor. Sıcakladık mı yoksa? Demek sıcaklayınca camları kırıyorsunuz ha... Ya da kim bilir, belki de birini çağıracaktınız ha?

Kahkahalarla gülüyor.

— Zamani gelince şu ankinden çok daha fazla sıcaklayacaksın Donna Watson, diyor.

John Payne'e yaklaşıyor.

— Öldü mü? diyor. Şu erkekler ne tuhaf yahu, şeyleri olmadan yaşayamıyorlar.

Şu sesi yok mu! Cadaloş şey! Bana doğru geliyor.

— Sen de böyle birkaç yara alacaksın tatlım, diyor. Ayaklarından başlayalım. Uzan. Bu daha işin yalnızca çerez kısmı.

Kıpırdamıyorum. Daha da yaklaşıyor. Tamam. Usturasına bakıyor.

— Fazla bilenmiş değil canım, diyor. Ama John'da işe yaradı.

— Niçin manzaradan yararlanmak istiyorsunuz ki? diye

soruyorum. Evdekiler bu işlerin amatörü değiller mi?

Bir adım geriye gidiyor.

— Vay vay vay! Pabuç kadar dilin hâlâ duruyor demek, diyor. Neyse, her şey bir yana, nasıl olsa kalan her yerini kaybedeceksin... ama hemencecik değil. Bu kez yalnızca, daha sonradan yapacaklarım hakkında bir fikir edinmen için sana birtakım şeyler yapacağım. Gel böyle. Bak.

Yakamdan tutuyor ve John'un bulunduğu yere kadar çekiyor beni.

— Bak, diyor.

Aman Tanrım!

Yerim daha iyi, zaten beklediğim de buydu. Bilmiyorum duyduunuz mu, tut-kaçta makas uçuşu diye adlandırılan bir numara vardır.

Sıçıyorum ve havada açılmış bacaklarım Louise'in belinde kapanıyor.

Mutluluktan bağırmak istiyorum, çünkü yerden boğuk bir ses geliyor. Ustura yere düştü. Korkunç bir çaba harcıyorum ve uyluklarımın var gücüyle Louise'i yere düşürüyorum. Kafası duvara çarpıyor. Sıkıyorum, bacaklarımı var gücümle sıkıyorum. Alttaki kaburga kemiklerinin çatırdadığını hissediyorum. Kendimden geçene kadar zorluyorum gücümü. Bu arada Louise de pekâlâ bağırabilir. Hatta hiçbir şey yapmayabilir de. Ağzından belli belirsiz bir homurdanma çıkıyor ve gevşiyor.

Arkamda bir şey hareket ediyor. Donna benim durduğum yere kadar sürünmüş. Kafamı çevirir çevirmez onu, yeri ısırırken görüyorum.

— Kımıldama Francis, diyor.

Usturayı dişleri arasına almayı başardığını anlıyorum.

Bu arada Walcott karısını hâlâ sıkıyorum. Birden usturanın

ağzının bileğimi yardığını hissediyorum, hay sakar şey...

— Daha yukarı Donna.

Alet iplerden birine takılıyor. Korkunç bir çaba harcıyorum ve iplerin hepsi kopuyor. Artık ellerim serbest. Ve bileklerim acıyor.

Parmaklarımı hareket ettiriyorum. Zavallılıklar ölmüşler. Haydi. Zorluyorum. Kan ellerimden çekilsin diye ellerimi havaya kaldırıyorum.

Kan yeniden dolaşmaya başlıyor. Ama birden numara yapmak gerektiğini anımsıyorum. Anırıyorum.

— Ah!... Louise... aman... İmdat... olamaz... Aaaah...

Donna dudaklarından düşürdüğü usturanın üzerine atlıyor. Zavalılık onu yerden alırken ağzını burnunu kesmiş, şimdi yüzü kan revan içinde, iplerini kesiyorum, vücudunu ovuşturuyorum ve onu boğarcasına öpüyorum.

— Donna! diyorum. Sen iyi bir kızsın. Çok güzel bir kızsın. Ben de seni çok seviyorum.

— Oh! Francis, diyor, zavallı John'cuk... Öldür şu karıyı, öldür onu, öldür o pislği.

— Bunu yapamayız, diyorum, kuşkusuz onun polise önemli bir sürü şey itiraf etmesini sağlayacaklardır. Hem işkence konusunda onlara güvenin.

Yeniden bağıra çağıra konuşmaya koyuluyorum ki, numaramızı biraz yutsunlar, Donna da kendi payına düşeni yapıp kakhahalarla gülmeye koyuluyor. Sonra da hızla yapacaklarımızı tartışıyoruz, tabii kısık sesle.

— Ellerim kaşınıyor, biraz adam pataklamak istiyorum, diyorum. Ama kimseyi öldürmeden.

Louise'in vücudunu tutuyorum ve yere yayıyorum. Sonra da, iki saniyede ve üç harekette iki bileğini de kırıyorum. Fazla ayrıntıya gerek yok, zaten bu işin hiçbir ilginç tarafı da yok;

ama iyi rahatlatıyor doğrusu. Tabii sonunda uyanıyor, ama Donna susturuyor onu. Ben de kulağına tam yerini bulan bir yumruk patlatıyorum ve yeniden düşler ülkesine gidiyor.

— Elini de kır Francis, diyor Donna. Elini de kır.

— O zaman tamamen uyanır ama, diyorum, ve daha da kötüsü kan dökmekten hoşlanmıyorum. Bu kanı tıksınıyorum. Ama bu haliyle zararsız.

Üstünü arıyorum. Koltukaltının aşağısında otomatik bir silah var, tam gerçek bir gangster gibi. Demek bu yüzden hep o kadar dekolte elbiseler giyiyormuş... silahını çekmesi gerektiğinde hızla çekebilirsin diye.

Donna hâlâ Louise'e bir yığın şey yapmam için ısrar ediyor.

— Dinle hayatım, diyorum, eğer bu bir kanguru olsaydı, yapabilirdim, ama bu, apaçık ortada ki, bir kadın, bu durumda asılmasını tercih ederim. Senin söylediklerini hak etmiyor. Zavallı John!

Donna John'u düşünerek ağlamaya başlıyor ve bir saniye sonra da kahkahalarla gülmeye; çünkü numaramıza devam ediyoruz.

Silahlıyım, özgürüm... bu odadayım. Ve burada tek bir çıkış yolu var; pencere.

— Bahçede ne var? diyorum. Oradan kaçabilir miyiz?

— Pek şansımız yok, diyor Donna. Kuşkusuz biz ikinci kattayız. Yani hücrelerin bulunduğu katta. Bahçede ortalığı hiçbir şey kalmayana kadar kasıp kavuracak, ahşaptan bir kulübecik var, eğer isterlerse bizi tamamen yok ederler. Bahçeden hiçbir şekilde kaçamayız.

Pencereye gidiyorum ve jaluziyi kaldırıyorum. Doğru. İndiriyorum.

— Fazla yüksek, diyorum. Kapıdan çıkmamız lazım.

— Gidelim, diye karşılık veriyor.

Çok solgun görünüyor ve şunu ekliyor:

— Aşağı indiğimizde de parçalarımızı toplarlar.

— Sürekli olarak kim kalıyor burada?

— Bir bahçıvan var, kızıl saçlı, dev gibi bir hödük; fazla tehlikeli değil, adı Mac Coy. Onun dışında da birkaç kız var. Büyük olasılıkla üç dört tanesi devamlı burada kalıyordur, diğerleri kuşkusuz şehirdedir. Örneğin Viola Bell'in burada olması lazım, buranın kadın kâhyası odur, tam anlamıyla bir canavardır. Arkadaştık... diye ekliyor Donna.

Titriyor.

— Bir zamanlar onların tarafında olduğumu düşünüyorum da!

— Bahçıvanı biliyorum, diyorum. İğrenç bir görünüşü var.

— Buradaki tek erkek o, diyor Donna.

— Ya Richard Walcott?

— O arada sırada gelir. Washington'da arkadaşlarıyla kalır. Viola'dan başka kuşkusuz Beryl ve Jane de buradadır. Katiller n'olacak. Ve tabii Rosie Lance da buradadır. Mutfak işlerine bakar.

— Onun da bir altıpatları vardır herhalde, diye tahmin ediyorum?

— Evet, diyor Donna. Hepimizde bir tane vardı. Mahzende idman yapardık.

Konuşmakta güçlük çekiyor.

— Zavallı adamcağızları mı hedef alırdınız? diye soruyorum.

— Evet, diyor, zavallı adamcağızların ölülerine ateş ederdik.

— Bunlar Louise'in kendi başına hallettikleri olurdu, değil mi?

— Evet.

— Güzel, diyorum. Neyse, işimize bakalım. Aşağı iniyoruz.

— Sus... diye fısıldıyor Donna.

Bir merdiveni çıkan ayak sesleri duyuyoruz.

— Bu Viola... diyor Donna. Ayakkabılarının sesini bilirim.

Adımlar ilerliyor ve kapıya yaklaşıyor. Ve bir ses çınlıyor:

— Louise...

Eh cevap yok haliyle.

— Louise Walcott.

Kapının tokmağı dönüyor. Hızla Donna'yı arkama itiyorum ve kapıya doğru yaklaşıyorum.

Viola gözle görülür bir şekilde tereddüt ediyor. Kapının tokmağını tutuyor ve içeri girmekte kararsız kalıyor.

Yapacak tek bir şey var. Şu kararsız tokmağı sessizce bir de ben tutuyorum ve sertçe kendime çekiyorum. Viola dengesini kaybediyor ve vücudunun yarısı odanın içine girinmiş bir halde yere düşüyor. Altıpatları ateş püskürtüyor.

Ama yalnızca bir kez, iki kez değil. İkinci darbe kafasına isabet eden bir yumruk darbesi oluyor. Hem de var gücümle indirdiğim bir yumruk darbesi. Bir öküzü bile devirebilecek bir yumruk darbesi.

Dıştan bakıldığında, Viola pek o kadar da dayanıklı görünmüyor. Yanına gelip şöyle bir yokluyorum onu. Üzerinde kısa pantolon var. Kışında bir silah, bir de vücudunun üst kısmında bir silah var. Birden aklıma bir fikir geliyor. Onu çırılçıplak soyuyorum.

— Aynısını Louise'e de yap, diyorum Donna'ya. Bu şekilde dışarı çıkmaya cesaret edemeyeceklerdir.

Manzaranın pek görülmeye değer bir yanı yok. Viola'nın vücudu çok kötü. İnce, göğüs namına bir şey yok ve kalçaları

da erkek kalçası gibi.

Hareket ediyor. Ensesinden yakalıyorum ve bayatlamış bir ekmeğe vururcasına patlatıyorum çenesine bir tane. Hey büyük Tanrım, bu iş çok neşelendiriyor beni. Kız her şeyi unutuyor.

Üzerinde, iki deri kayışla sağ baldırına bağlanmış bir hançer daha ve bir demet anahtar buluyorum.

— Ne askeri donanım ama... diyorum.

Acele ediyoruz, çünkü her an diğerleri de gelebilir. İşimi yaparken, bir yandan da kulağımı dışarıya veriyorum, bu arada birdenbire aklıma bir fikir geliyor.

— Ya Jack? diyorum Donna'ya. O kim?

Sahte Carruthers'i tarif ediyorum.

Donna şöyle bir düşünüyor.

— Kimden söz ettiğini anladım, ama onun gerçek ismini bilmiyorum, diyor bana.

— Beni haklayan işte o, diye anlatıyorum ona. Onu köşeye sıkıştırmayı çok isterdim. Ha, bir de onunla birlikte başka bir adam daha vardı. Ufak tefek, esmer biri, elinde de dev gibi bir altıpatlar vardı. İnce bir adam, ağzı da sanki bir kılıç darbesiyle oluşmuş gibiydi.

Kahkahalarla gülüyor.

— O adam değil, diyor. Rosie, mutfak işlerine bakan kadın.

— İyi, n'apalım yani – hem, ha bir kadın eksik, ha bir kadın fazla, ne fark eder ki... haydi o zaman, aşağı iniyoruz... Al şunu.

Donna'ya bir tabanca uzatıyorum, böylece onda bir, bende iki silah olmuş oluyor.

— Yolu sen biliyorsun, diyorum.

— Buraya gelmelerini bekleyebildik, diyor Donna. Hepsini teker teker halledirdik ne güzel.

— Bence saldırmak daha iyi olur, diye karşılık veriyorum.

Düşün bir kere, burayı ateşe verip, sonra da çekip gidebilirler.

Bu ateş fikri beni fazla etkiledi sanırım.

— Of! Haydi, diyor Donna.

Bana sıkıca sarılıyor ve:

— Herhangi bir şey olursa, beni bırakmayacaksın, değil mi?

— Ne olabilir ki, Donnacığım?

Onu hafifçe öpüyorum ve kapıdan ilk ben çıkıyorum.

— Sola, diyor bana. Merdivenler solda.

Gürültüsüzce ilerliyorum. Donna, Louise ve Viola Bell'in pılı pırtılarını topladı ve şimdi de içinde ikisini de uzanmış olarak bıraktığımız odanın kapısını kilitliyor.

Bu arada ben merdivene ulaşıyorum. Yavaş yavaş aşağı inmeye başlıyorum. Hiçbir şey olduğu yok.

Kendi kendime Ritchie'nin nerede olduğunu soruyorum.

İşte ilk katın sahanlığı. Merdivenin duvarı boyunca yürüyorum ve etrafa şöyle bir bakıyorum.

İkinci kattaki gibi, hole bakan, kapalı dört beş kapı var.

Donna burnumun dibinde bitiveriyor.

— Sağa, diyor. İlk oda. Orada olmalılar.

Ben daha, ne olursa olsun, herhangi bir şey yapmaya zaman bulamadan, beni solluyor ve içeri giriyor.

İki el ateş edildiğini duyuyorum, arkasından da bir inilti duyuluyor. Sonra da aşağıda, giriş katında kıyamet kopuyor, ama ben bu hengâmeye hiç karışmadan Donna'ya ulaşıyorum.

Kapının önünde diz çökmüş duruyor. Ve odanın içinde bir kadın var.

Daha doğrusu... biraz önce bir kadın varmış.

Donna haklıymış, onlara silah kullanmasını öğretiyorlarmış gerçekten de.

İçerdeki kız, sarışın, genç, güzel, ama vahşi bir havası var.

Masanın arkasındaki bir koltukta. Üzerinde beyaz bir gömlek var. Sol göğsünün üzerinden kırmızı bir leke iniyor aşağı doğru.

Donna'yı kaldırıyorum.

— Neyin var?...

— Dikkat, diye fısıldıyor. Birileri çıkıyor.

Arkamı dönüyorum ve Donna'yı bırakıyorum. Sonra da masaya kadar sendelediğini duyuyorum. Silahlarımı çıkarıyorum.

İlkiyle ateş ediyorum. Hayatımda ilk kez bir kıza ateş ediyorum. Umarım bu aynı zamanda son kez olur. Atışım isabetli olmuş. Kızın tabancası ellerinden fırlıyor ve bir çığlık atıyor, çünkü işaret parmağı da tabancayla birlikte gitti. Silahımı çenesine dayıyorum ve inanın kız yere düşmeden ona elimi sürmeye niyetim yok.

— Kaldır ellerini havaya!...

Harika. Arkasında bir başkası varmış. Şu sözüm ona Carruthers. Neden ateş etmediğini bir türlü anlayamıyorum.

Aletlerimi bırakıyorum. Artık yapacak hiçbir şey yok. Ama aniden kulağımın arkasından bir kurşun vınıyor ve tam önümde herifin suratının paramparça olduğunu görüyorum. Kan üzerime fışkırıyor ve ben de kusmaya hazır bir halde geri çekiliyorum.

— Sağol Donna, diyorum arkama dönmeden.

Tabancalarımı topluyorum ve kapının oraya gidiyorum. Etrafta kimsenin kalmadığını düşünüyorum. Kapıyı kapatıyorum ve biraz Donna'yla ilgileniyorum.

— Yaran ağır mı? diye soruyorum.

Yere yığılmış ve güçlkle soluk alıyor. Onu masaya yatırıyorum.

— Akciğerimden yaralandım, diyor.

— Bu önemli bir şey değil, diyorum, kurtulacaksın. Hareket etme, yavaş yavaş soluk al.

— Hiç gereği yok Francis, diyor. Neye yarar ki! Bir kurşun daha sık da bitsin. Zaten bana otuz yıllık bir ömür verdikleri için yüreğim yeterince yandı.

— Saçmalama, diye karşılık veriyorum. Sence herif bana niçin ateş etmedi?

— Bilmiyorum, diye mırıldanıyor.

Çıkarken Viola'nın odada bırakmayıp yanına aldığı eşyalarıyla kafasının altına yastuk yapıyorum.

— Sanırım çaktım davayı, diyorum. Bana ateş etmemesinin nedeni benim biraz para etmem herhalde. Anlıyor musun, babamı senatör sanıyordu ve kuşkusuz beni kaçırmak istiyordu.

Zayıf bir gülümseme oluşuyor suratında.

— Ama başarılı olamadı, Francis, diyor.

— Aslında beş altı senatör bir olsa, babamdaki parayı ancak çıkartabilirler, diyorum. Ve bu para yalnız senin için kullanılacak. Sakın endişelenme.

Donna dinlenirken, ben de herifin ceplerini karıştırıyorum. İşte bana gösterdiği cüzdan. Evet, o kağıtlar hâlâ duruyor. Ama iç cepte başkaları da var.

Al işte. Bizimkinin adı gerçekte Sam Driscoll'muş – diğer adıyla yakından uzaktan ilgisi yok. Gerçekten de New York'ta özel dedektifmiş. Kızını takip etmesi için, Gaya Valenko'nun babası tarafından tutulduğu da bundan daha az gerçek değil. Bu, üç ay önce olmuş.

Hıh, tuhaf bir takip anlayışı var, ne diyim... Düşünüyorum da, herhalde bu herif her iki taraftan birden para kazanmak istedi ve tüm numaralarını Walcott'a sattı.

' Ama sanırım, cezasını tam olarak çekti. Şu andan itibaren başkalarının işine burnunu sokamayacak.

Kâğıtları aldığım cebe sokuyorum ve Donna'ya doğru geri geliyorum. Pek iyi görünmüyor. Elimi alınaya koyuyorum. Ateşi var.

Yine de bir şeyleri unuttuğum düşüncesindeyim.

Elimden geldiğince düşünüyorum. Tamam işte, buldum. Şu iğrenç, kızıl saçlı, yarım ton ağırlığındaki bahçıvan nerede acaba?

— Donna, diye soruyorum, konuşma, sadece dinle. Cevabın evet olursa, kirpiklerini kırıştır; hayır olursa kıpırdama. Burada başka kızlar da var mı?

Evet anlamına gelen hareketi yapıyor.

— Bu Beryl mi?

Cevap yok.

— Peki Jane mi?

Evet? Tamam. Beryl bilinmeyen bir yerde. Ya da hemen holün dışında, üzerime kurşun yağdırmak için beni bekliyor.

— Başkaları da var mı?

— Evet.

— Ama sen onları tanımıyorsun ha?

Oldukça yavaş konuşuyor.

— Diğerleri burada yaşamazlar. Burası Louise'in genel karargâhıdır. Onlar talimat almak için bara giderler.

— Sus, tamam, diyorum. Anladım.

Fakat Tanrım, Ritchie ne yapıyor acaba?

Tam o sırada bir arabanın geldiğini duyuyorum. Pencereye doğru fırlıyorum. Otomobil bahçeye giriyor ve evin önünde dönüyor. Şu anda artık hiçbir şey göremiyorum. Dışarıya fırlamak için hazırlanıyorum. Kuşkusuz bu Ritchie.

— Francis...

Donna yarı yarıya doğruluyor.

— Francis... dikkat...

Hıçkırıyor ve elini göğsüne götürüyor.

— Bu... bu Louise'in arabalarından biri... gelen Jane... dikkat...

Aman Tanrım... görmem lazım... Holün ucunda sokağa bakan bir pencere var. Koşuyorum.

Hay içine edeyim. Çoktan arabadan inip içeri girmişler bile. Hızla merdiven bölgesini yeniden geçiyorum ve saklanıyorum. Fark edilmemeye çabalayarak etrafa bakınıyorum.

Merdivenlerden çıkıyorlar. İşte o anda içimde bir öldürme isteği beliriyor. Yürüyen kardeşim Ritchie. Yüzü kan revan içinde. Arkasında şu kısl saçlı herifle kısa saçlı, suratsız, üzerinde siyah bir pantolon ve siyah bir hırka olan bir kız var. Kızın elinde bir hançer var ve ilerlesin diye zırt pırt o hançeri Ritchie'nin sırtına değdirip duruyor. Ritchie'ninse elleri bağı.

Neyse ki gözlerini mözlerini kaldırıp da etrafa bakınmıyorlar. Ama ateş edersem Ritchie'yi yaralayabilirim.

Geri çekiliyorum, odaya giriyorum ve gürültü çıkarmadan kapıyı kapatıyorum. Ritchie'yi kuşkusuz yukarıdaki odaya kapatacaklardır.

Kapının arkasından, siyahlı kızın burnunu çektiğini duyuyorum.

— Bir tuhaf kokuyor burası, diye fısıldıyor. Ateş edilmiş.

— Sen onu çıkar Dan, diyor. Ben büroya bakacağım.

Büro benim içinde bulunduğum yer. Geri çekiliyorum.

Kız kapının tokmağını çeviriyor, kapı açılmıyor.

— Louise!

— Beryl!...

Cevap gelmiyor. Kızın söylendiğini duyuyorum.

Sonra da sessizlik. Yukardan ayak sesleri geliyor. Birinin

yere düştüğü duyuluyor.

Sonra da aniden merdivende bir koşuşturma duyuluyor.

— Dan!...

Çam yarması yeniden aşağı iniyor. Hızlı hızlı tartıştıklarını duyuyorum.

— Çökert şu kapıyı...

Hazırlanıyorum. Öbür adam da hızını alıyor... onu hissedebiliyorum... du vara dayanıyorum.

Kapı parçalar halinde uçuşuyor ve ayı herif kendini odanın ortasına atıveriyor.

Ben de, iki elimle birden, arkasında duran kıza ateş ediyorum. Bu kadar işte. Gık bile diyemeden gitti. şimdi de yerde siyahlardan oluşmuş bir yığın var.

Kızıl saçlı ayağa kalkıyor. Ne olup bittiğini anlamıyor.

— Kımıldama! diyorum.

Bana doğru ilerliyor.

— Bir adım daha atma! diye anırıyorum.

Tamam. şişte şimdi sıçtık. Ateş edemeyeceğimi anladı bir kere. Sinirlerime hakim olamıyorum. O da kahkahalarla gülüyor.

— Ateş et, diyor...

Kendimi toparlıyorum. Tabancalarımı Donna'nın cansız yattığı masanın üzerine bırakıyorum.

— Senin işini elimle de bitiririm, diyorum herife.

Çünkü öbür türlü, soğukkanlı bir şekilde öldüremem onu... hem zaten o şekilde öldürmeyi de pek istemiyorum. Oldukça berbat bir öldürme şekli...

Üç kiloluk bir kuzu budunu andıracak bir yumruk fırlatıyorum ve karaciğerine geçiriyorum. Tanrım! Yumruk yirmi santimetre içeri giriyor, sanki puflla tüyünden herhangi

bir eşyayla dövüşüyorum. Hızla yeniden kendimi koruma durumuna geçiyorum.

Acayip uzun bir kolu var. Onu judoyla ya da tut-kaçla halletmem lazım. Bunlar olmadan, ne yapsam boşuna.

Tutacak bir yerini arayarak etrafında dans ediyorum. İşte burası, vücudunun bu parçasını yakalamalıyım...

Tam benim istediğim şekilde duruyor. Üzerine atlıyorum, onu tongaya bastırıyorum ve dengesini bozuyorum. Korkunç bir gürültüyle yere yığılıyoruz.

Bu arada telefon çalıyor...

Çam yarması yerde, sağımda ve ben kendimi ondan uzaklaştırmayı başarıyorum. Boynuna bir tekme yapıştırıyorum ve sol elini yakalıyorum. Havaya sıçırıyorum ve yere düşerken kolunu büküyorum.

Güzel. Bir kırık daha. Bugün de ne çok kemik kırdım ama!

Dövüşmekten vazgeçiyor.

Ben de ayağa kalkıyorum ve yüzümü siliyorum. Sanırım bir rüyadayım.

Telefon hâlâ çalıyor. Açıyorum.

— Alo... Ben Richard...

— Ben de Tanrı, diye cevap veriyorum.

Şu Walcott hıyarının sesini çabucak tanıyorum.

— Alo?... Louise?

Eşekten düşmüş gibi bir hali var.

— Cennete giremeyeceksin, diyorum ona, çünkü dönmeye fazla benziyorsun. Şaka bir yana. Ben Sam, sen yine de gel. Louise seni soruyordu. Hoşçakal.

Telefonu kapatıyorum ve başka bir numara çeviriyorum.

— Polis mi?

Tamamdır.

— Ben yardımınızı isteyen biriyim, diyorum. Buraya gelin (onlara bulunduğum yeri iyi kötü tarif ediyorum), ilginizi çekecek şeyler bulacaksınız. Yanınızda birkaç tabut da getirin.

Telefonu kapatıyorum ve Ritchie'ye neler olduğunu görmek için yukarıya fırlıyorum. Hangi odada olduğunu araştırmaya başlıyorum ve Viola'nın anahtarlarıyla tüm kapıları açmaya başlıyorum. İkinci odada buluyorum onu. Yırtık pırtık elbiseler içerisinde ve bitkin bir halde, bir köşede duruyor. Üzerinde ceket meket kalmamış, gömleği parça parça olmuş ve hiç mi hiç kıılmamış. Korkmaya başlıyorum. Yanında diz çöküyorum ve sakladığım hançerle iplerini kesiyorum. Sonra da sarsıyorum onu.

— Ritchie... Ritchie... uyuyor musun?

Yaptıklarına tepki göstermeye başlıyor. Ama oldukça cansız bir şekilde.

— Ben Francis, diyorum. Francis. Kardeşin, Ritchie, uyan, birazdan aynasızlar gelecek ve onlara yolu göstermemiz lazım.

— Aynasızlar mı? diye homurdanıyor. Sorun değil.

Tamamdır. İşte eski Ritchie. Biraz çaba harcıyor ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

— Bacaklarım... diyor.

Şu pis orospu tarafından, merdiveni çıksın diye atılan bıçak darbelerinden sırtı kan revan içinde kalmış. Neyse ki, yaralar yüzeysel.

Sendeleye sendeleye iki adım atıyor.

— Neredeyiz biz? diye soruyor.

Merdivenden indiğimiz sırada olan biten her şeyi açıklıyorum ona ve o da bana kızıl saçıyla siyahlara bürünmüş kızın arabalarıyla onu nasıl kovaladıklarını anlatıyor. Eski Buick'iyle, elinden bundan iyisi gelmezmiş ve bir dönemeçte pes etmiş.

— Yarı yarıya bayılmış bir haldeydim, diyor bana, ve tabii onlar da beni çiçek toplan gibi topladılar.

Ona Donna'nın önümdeki alanı temizlerken akciğerine bir kurşun yediğini söylüyorum.

— Yarası önemli mi? diye soruyor.

— Senin görmen lazım, diyorum.

Büroya varıyoruz. Bir köşede, duvarın dibinde, kızıl saçlı çam yarması inleye inleye, hareketsiz bir şekilde yatıyor. Dağılmış suratıyla sahte-Carruthers yerde. Koltukta Jane var ve masanın üzerinde de Donna yatıyor. Cansız bir halde. Ritchie ona doğru eğiliyor.

— Yapacak hiçbir şey yok, diyor bana. Çok kötü yaralanmış.

Zavalıcık belli belirsiz gülüyor, elimi alnına koyuyorum. Sanki bizi seyrediyormuş gibi duruyor. Kendime rağmen, titriyorum.

— Fena bir kız değildi, diyorum.

— Fena değildi, diyor Ritchie, yankı yaparcasına. Kızların farkına varmaması çok yazık. İki saat içinde ölmüş olacak.

Aşağı iniyoruz. Başka ne yapabiliriz ki? Oturup aynasızları bekleyecek değiliz ya.

Anahtarlar arabanın üzerinde. Araba da son model bir Packard. Genelde insanlar bu arabaları pek sevmiyor, çünkü cenaze arabalarını andırırlar; ama Ritchie'nin yakalanmış olmasına pek şaşmıyorum doğrusu. Arabaya biniyoruz.

Bu arada hâlâ kız kılığındayım ha, eh biraz sıkılıyorum haliyle... İki tabancam var. Onları arabanın torpido gözüne bırakıyorum. Washington'a dönebilmek için sapıyoruz.

— Şimdi ne yapacağız? diye soruyor Ritchie.

Bilmiyorum neden, ama sağlığı biraz daha düzelmiş gibi

görünüyor ve bir de kendine bir ceket bulmuş.

Fakat bu doğru... şimdiye kadar hep aynasızlar tarafından aranıyordum. Öf be! Bıktım usandım artık bunlardan... sanırım bu can sıkıntısını içime sokan Donna.

— John, diyorum Ritchie'ye. John Payne. O da yukarıdaydı.

— Biliyorum, diyor Ritchie. Beni kapatmadan önce Dan gösterdi

Yola devam ediyoruz. Yanımızdan bir araba geçiyor.

— Dur, diyor Ritchie.

Üstelemenin hiç anlamı yok. Walcott'u ben de gördüm.

Yarım bir daire çiziyorum ve topukluyoruz. Üç yüz metre sonra ona ulaşıyoruz. Aniden hızımı arttırıyorum ve arabasının arkasına vuruyoruz. Ritchie kolunu camdan dışarı çıkartıyor ve bütün bir şarjörü onun üzerine boşaltıyor.

Walcott'un arabası ileri doğru fırlıyor. Arabası bir Lincoln ve sanırım zorlanacağız.

— Gazla Francis, diyor Ritchie.

Ben de çekinmeden gazlıyorum. Yine Louise'in evinin önünden geçiyoruz. Bu hızla ilerlemeye devam edersek, yoldan çıkmak için fazla beklememize gerek kalmayacak, ama burada yoldan çıkmak hiç de hoş olmaz, çünkü buranın manzarası midemi bulandırıyor.

Son hızdayım ve ona o kadar yavaş yaklaşıyoruz ki, yapacak başka hiçbir şey olmadığını fark ediyorum.

— Ateş etmeye devam et, Ritchie.

Yirmi metre kadar önümüzde. Bunu Ritchie'ye söyledikten hemen sonra ön camımız tam sağında patlıyor. Onlar da ateş ediyorlar.

Ritchie acele etmiyor. Nişan alıyor ve ilk kurşunu yolluyor. Geriye beş kurşunumuz kalıyor.

Yolda virajlar belirmeye başlıyor ve yavaşlamak zorunda kalıyorlar; tabii ben de, çünkü yavaşlamazsam araba dans ediyor.

— Topukla, diyor Ritchie.

Ön camın sol dikmesinde bir patlama oluyor. Bu arada tatlı bir müzik sesi yükseliyor. Kardeşim radyoyu açmış.

— Haydi, diyor. Sen kendi işine bak.

Topukluyorum. Lastikler anıyor. Altı metre daha kazanıyoruz.

Dümdüz bir yol. Önümüzdeki kasabayı fırtına gibi geçiyoruz. Yeniden virajlar. Bir köprü görünüyor.

Walcott'u geçmeyi başarıyorum... Topukluyorum ve arabasının sol yanını sıyrarak solluyorum onu. Korkudan ödü patlıyor. Bu arada Ritchie iki el ateş ediyor ona ve ben de köprüye girmeden önce onu sağa doğru sıkıştırıyorum. Araba korkuluğa çarpıyor ve bir anda alacalı bulacalı renklere bürünüp birçok parça halinde her yöne dağılıyor.

Kısacası bir patlama oluyor, zaten depo tutuşmaya başlamıştı. Eh, şansımız yerinde.

Ritchie, ben arabayı o lanet virajlardan çıkarmaya çabaladığım sırada söylemişti bunu bana.

Bir direğe sürtüyorum... Direk baş kış vuruyor, sonra da yuvarlanıyor. Yani demek istediğim, hızımı artık biraz azaltabilirim.

— Buradan devam et, diyor Ritchie. Oldukça uzakta oturan bir arkadaşım var ve birkaç gün evinde kalmamıza izin verecektir.

Bu herifin de ne çok arkadaşı var böyle yahu...

BÖLÜM 20

Bedensel açıdan hiç şu anki kadar mutlu olmamıştım; çünkü şu anda Ritchie'nin arkadaşının evinde, bir duşun altında, bir sabunla ve bir havluyla... hem diğer yandan, çıktığımda beni erkek kıyafetleri bekliyor olacak.

Çünkü karı kılığında olduğum sürece, zamanla tıpkı bir sazan balığı gibi alacalı bulacalı göründüğümün farkına vardım, eh haliyle, elbiselerim bir an olsun sağlam kalmıyordu ki, tabii bu da benim gibi sevimli biri için oldukça üzücü.

Tüm vücudum sabun köpüğü içerisindeyken, kapı açılıyor.

— Kımıldama! diyor bana Ritchie'nin sesi. Benim.

Bu arada ben vücudumu gizlemeye başladım bile. Alışkanlık ne de olsa.

— Babama telefon ettim, diyor Ritchie.

Hı... işte bu... ben cesaret edemezdim doğrusu.

— Ne söyledin ona?

— Her şeyi... diyor kardeşim.

— Eee, n'oldu peki?

— Hiç, sadece bizden iyi bir çift dangalak olacağını söyledi.

— Pek de haksız sayılmaz hani.

Gururla kasılıyorum. Böyle hıyar olmayan bir pedere sahip olmak gerçekten de çok güzel.

— Bizi polislerin arasına sokmaya çalışacak, yani dedektif falan olacağız, diye ekliyor Ritchie. Ya da District Attorney'in araştırmacısı falan gibi bir şey olacağız. Bizim pederin iyi ahbablarından biriymiş. Hem bunun uyuşturucu işi olması da işine geliyor, çünkü onun için iyi bir reklam olacak. Ayrıca biz de yaptıklarımızdan sorumlu tutulmayacağız.

— Bu iyi işte, diyorum.

— Bu arada annem beni, seni azarlamakla görevlendirdi.

— Eh pek de haksız sayılmaz hani.

Sevimli bir ana babamız var. Bir de Donna şu işten sağ salim kurtulabilseydi, o zaman içimde hiçbir sıkıntı kalmayacaktı... Neyse... Ama hayır, John Payne'i de unutmamak lazım... Zavallı John. Tamamıyla bizim hatamız. Neyse. Hiç olmazsa, göçüp gitmeden önce güzel anlar yaşadı.

— Ona bu işi olası en kısa sürede halletmesini söyledin mi?

— On dakika içinde bizi bu işe sokacakmış.

— Başka bir şey var mı?

— Ah! Evet... Bana, hangi akla hizmetle o on bin doları arabanın direksiyonuna bağlı bir şekilde bırakabildiğini sordu. Bir tamirci sonradan o parayı pedere geri getirmiş.

İşte bu tüm hesaplarımı altüst etti.

— Vay be, demek hâlâ dürüst insanlar varmış...

— Karşılık olarak beş yüz dolar vermiş ona, diyor Ritchie. Bu karşılığı senin de onaylayacağını umuyor.

— Peki ama Wu Chang'a ne oldu? diye soruyorum.

— Ona daha önceden haber vermişler, diyor Ritchie, yani bizim pedere demek istiyorum. Wu'nun hiçbir şeyi yokmuş ve bizimkiler de gazetelerdeki o zevzekliğin Louise Walcott'u tuzağa düşürmek için ayarlandığını biliyorlarmış.

— Olağanüstü!... diyorum. Öyleyse şu Driscoll salağının uydurduğu hikâye gerçektir ha!...

Aslında, sizlere hikâyenin ta başında, babamın içki yasağı boyunca susayan zavallı heriflere damıtılmış alkol satarak zengin olduğunu söyleyebilirdim ve bence adamcağızın bu yaptığı insanca bir davranıştır. Hem sonra, zamanla Chicago polis şefi oldu, eh bu da para yapmak için oldukça iyi bir

mevki; şimdi de emekliliğini Washington'da geçiriyor. Etrafındaki korumaların sayısı hâlâ eksilmiş değil.

Neyse.

— İyi iş becerdik, diyorum Ritchie'ye.

— Ne diyorsun sen be! Bizim peder dedi ki, bir hiç uğruna bir çuval inciri berbat edecekmişiz az kalsın. Polis zaten aylardır Louise Walcott'un peşindeymiş ve şimdi karı bir daha konuşamayacak. Hoş, aşağı yukarı bütün çeteyi ortadan kaldırdığımız için pek o kadar kızgın değillermiş ya... peki o zaman biz az kalsın neyi berbat edecektik ulan!...

Hımmm! Boşver üstünde durmaya değmez.

— Hepsi bu mu?

— Hepsi bu.

— Telefonu getirsene bana.

Ritchie ödevini yerine getiriyor. Gaya'nın numarasını çeviriyorum.

— Alo?

— Alo, Gaya?

Sesini hemen aldım.

— Ben Francis Deacon. Atla arabana ve gel.

— Nereye? diye soruyor.

— Ben Kirby'nin evine. Tanıyor musun? Sana lazım olan şeyden var elimde.

Telefonu kapatıp kaslarımı ve eklemlerimi ovmaya koyuluyorum. Bütün vücudum morluklarla ve eziklerle dolu, ve suratımın neredeyse her köşesi şişmiş durumda. Gaya, elinde kendine iğneleyecek dalgası olmadığına göre, şu aralar büyük kaygılar içindedir. Bu yüzden de alabildiğine hızlı bir şekilde burada olacaktır. Ona yirmi dakika veriyorum, fazla değil.

Bu arada Ritchie de kendi vücudunu tamir etmekle meşgul,

zavallılığın her yanı yakıyla kaplı.

— Ritchie! diyorum. Ona iyi bir dayak atmak konusunda hâlâ aynı şeyleri mi hissediyorsun?

— Kime?

— Şu Gaya orospusuna, diye cevap veriyorum.

— Ha... diyor bana, herhalde şu halimle yapacaklarım, daha kibar davranışlar gibi gelirdi ona.

— İyi. Yine de değişen bir şey yok, diyerek bağlıyorum konuşmayı.

Vücutlarımızı ovuyoruz ve yaralarımızı berelerimizi tedavi ediyoruz, yirmi dakika sonra da bir araba geliyor. Gaya bize ulaşmakta çok çabuk davrandı doğrusu; şu anda her ikimiz de Ben'in bize verdiği odadayız, üzerimizde yalnızca iç çamaşırlarımız var ve karşımızda da bir kız.

— Günaydın, diyor. O dalgadan var mı sende?

— Gel de bize bir öpücük ver hele bir tatlım, diye cevap veriyorum. İnsanların odasına böyle daldüz girilmez.

Sinirli görünüyor, keyfi pek yerinde değil sanırım. Bence, benim yolum en iyisi.

— Kapat şu kapıyı Ritchie.

Dediğimi yapıyor.

— Soyun Gaya, diyerek devam ediyorum.

Dediğimi yapmadığı için, elim neresine deyerse, orasından yakalıyorum ve üzerinde ne varsa, hepsini küçük parçacıklara ayırıyorum. Ritchie bana yardıma geliyor.

— Doğru duşa, diyorum.

Onu duşa götürüyoruz, güzel bir duş yapmasını sağlıyoruz ve inanın bana, bu kız suyun altında, dışarıda görüldüğünden çok daha güzel.

— Benden daha fazla zehirlenmiş sayılmazsın, diye devam

ediyorum konuşmaya. Kendini uyuşturucu bağımlısı falan sanıyordun ha... Fazla sürmez. Sana lazım olan, bu şekilde, hafif bir serinleme.

Bunun üzerine, kıcına okkalı bir terlik darbesi indirip onu yatağa yolluyorum. Çıldırıyor ve ağlamaya başlıyor.

Bir perde çekiyorum, çünkü şu an, tam onu teselli etme zamanı.

Hem zaten hikâyemiz de neredeyse bitti sayılır.

BÖLÜM 21

Evet, yazdıklarımı bir kez daha okurken, düşünüyorum da, bir kerecik olsun bunları yazan kişinin yazma konusunda çalışmış bir herif olduğunu söylemeyeceksinizdir. Sorun sözcük dağarcığı mı? Hayır. Bence sözcük dağarcığı sorunu daha çok Latince alıntılarının eksikliğinden kaynaklanan bir şey. İlk başlarda bunun için çaba gösterdim, ama bakıyorum ki, kendimi konunun ellerine bırakmışım; çok özenle işlenmiş bir üsluptan yola çıkmama rağmen, doğallık sonradan yine üstün gelmiş.

Neyse. Şimdi asıl altını çizmek istediğim şey, bu hikâyenin ahlâki yönü.

Önemli olan, sizin de gördüğünüz gibi, dürüst olmak. Tam anlamıyla derli toplu dedikleri kişilerden değilim, ama tüm yaptıklarım içten ve doğrudur.

Hem sonra, aile bağlarına da saygı göstermek lazım. Örneğin ben, kardeşimin her şeyden yararlanmasını sağladım. İyi şeylerden de, kötü şeylerden de... ama her zaman kardeşçe yaptım bunu. Elele yaptım.

Belki de kızlara biraz fazla sert davrandığımızı söyleyeceksiniz, kim bilir...

Ama ne yapmamızı isterdiniz ki, kızlar hâlâ farkına varmıyor.

MİTOS ÇAĞDAŞ: 8

Boris Vlan

VE BÜTÜN ÇİRKİNLER ÖLDÜRÜLECEK

Doktor Markus Schutz, bir deli dahi. Tamamıyla güzel bir ark yaratma düşüncesiyle: 'güzel kızları kaçırıp, yakışıklı delikanlılarla çiftleştiriyor. Sloganı: Bütün çirkinler öldürülecek. Soylu bir amaç. Doktorların FBI, ve FBI'ın da doktorlar kadar acımasız olabileceklerine işaret eden bir roman. Cesur ve Güzel okuyucular için.

MİTOS ÇAĞDAŞ: 10

Boris Vlan

DERİLERİNİZİ YÜZECEĞİM

1948'de Fransa'da yayımlandığında üslubuyla, ahlakı dışladığı iddialarıyla ortalığı birbirine katan roman. Kitap siyahların da beyazlar kadar acımasız olabileceklerine işaret eder: Vlan bu kitabı, satışına engel olmamak için yeterince üstü örtülü ve eleştirmenler tarafından anlaşılacak için de yeterince açık bir biçimde çevirmiştir. Basit bir nedenle: Biftek ağırlaştıkça helva olur ve helva da çok pahalıdır.

